

Redacció i Administració:
València, 244 1.
Barcelona-7

Telefons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutglar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

PERSPECTIVA

Que ningú cregui que en té prou amb la lectura sense unió, l'especulació sense devoció, la investigació sense l'admiració, la ciència sense la humilitat, la intel·ligència sense la gràcia divina. (San Bonaventura)

Nº 19

Setmana del 3 al 9 de febrer de 1980

25 Pts.

Vers la reunificació de les esglésies catòlica i ortodoxa

El diàleg dels teòlegs se celebrarà a l'illa de Patmos

Atenes.- El diàleg teològic en vistes a la reunificació de les esglésies catòlica i ortodoxa tindrà lloc a finals d'abril a Patmos, l'illa del mar Egeu, on segons la tradició sant Joan escriví l'Apocalipsi. Com hom recorda, el diàleg teològic entre les dues esglésies ha estat motiu d'entrevista entre el Papa Joan Pau II i el patriarca Dimitrios I. L'endemà de la visita de Joan Pau II al Fanar, la llista amb els noms dels membres de la comissió mixta va ser publicada.

450è aniversari de l'Església Reformada de Fribourg

El segon dia de la setmana de l'oració per la unitat dels cristians fou el punt culminant de les manifestacions i marcà el 450è aniversari de la reforma en el districte del Llac. Goig que l'església reformada del cantó de Fribourg ha celebrat en el temple principal.

Afinant

Recordant un mestre

«Féu el bé... sense fer soroll». Foren les últimes paraules que, amb la veu enrogallada, ens digué el Dr. Lluís Carreras en el seu llit de mort. Home de pluma i de paraula al servei de l'Església i de Catalunya -per a ell indiscutiblement lligades fou, sense títols oficials, el mestre d'una generació de cristians i de capellans als quals ara ens tocaria de saber ser també mestres. El seu mestatge tingué una clau de volta: Roma -com li abellia de dir. Per ell, malgrat que l'hagués fet sofrir en la pròpia pell, Roma era la norma indefectible no sols del seguitament de Jesucrist que sàviament ens proposava, sinó també de la fidelitat irrenunciable al tarannà pregon de la personalitat catalana que ens exigia (i sé el que em dic). Aquest setmanari -capçalera inclosa, mal li pesi a més d'un- fou concebut pensant també en ell, i gosem creure que d'haver-li demanat el seu consell- era el seu carisma- ens hauria posat la seva mà feixuga a l'espatlla i, aclucant els seus ulls penetrants, ens hauria dit: «No us feu il·lusions. No us ajudaran pas molts dels qui d'antuvi compteu que ho faran. Tant se val! El Concili ho vol. Macips de parròquia- com ens anomenava els vicaris- feu ara de macips de la premsa cristiana. Feu el bé sense fer soroll». I la paraula escrita, i molt més si s'ho proposa, és la més silenciosa de les paraules.

J. E. J.

Correspon, abans de res, als pastors Claude Schmied i Pierre Marthaler, de la parròquia de Fribourg, celebrar el culte del sant sopar. Fent referència a l'epístola als efesis, el pastor Schmied a convidat els cristians al combat -una batalla que catòlics i protestants, després de cincanta anys d'ecumenisme, són cridats a emmenar contra els poderosos d'aquest món. Aquí i fora d'aquí, contra les forces que a l'interior de l'Església divideixen els cristians enfosquint el missatge del Crist, i contra el descoratjament que la indiferència creixent inspira a les esglésies i als cristians.

Els jesuïtes no són «promotors del marxisme».

Les acusacions que els jesuïtes a Amèrica llatina actuen com a «promotors del marxisme» han estat refusades pel Provincial de la Província Jesuïta d'Àustria, el pare Helmut Platzgummer, en una entrevista a la Ràdio de l'Església austríaca (ORF). És cert que a Amèrica llatina hi ha jesuïtes que defensen la teologia de l'alliberament i els pobres, però aital defensa no és pas marxisme sinó que respon exactament a les normes de la 32a Compagnia en l'Església. Platzgummer opina que els jesuïtes ja no són una avantguarda espiritual com ho eren abans. Segons opinió del provincial dels jesuïtes, això és el resultat que el nivell del clergat, en general, actualment és més alt.

La torre de Babel serà restaurada

Les ruïnes de Babilònia i de la torre de Babel seran restaurades i transformades en «casal-museu», a partir d'un projecte japonès que el govern irakí ha encarregat al professor Koji Niishikawaq de la Universitat de Tokio.

La fortalesa de Babilònia, els murs de la ciutat, les portes i la torre de Babel, seran reconstruïts i transformats en museu, precisa «Asahi».

Demanen una consulta sobre el divorci a Espanya

La secretaria general de la «Confederación Católica Nacional de Asociaciones de Padres de Familia», Carmen Alvear, ha declarat que abans de que el govern faci arribar a les Corts el projecte de llei de divorci, caldria consultar a tota la nació.

La senyora Alvear afegí que el govern, abans de l'esmentada consulta, haurà de donar una àmplia informació sobre els pros i els contres del divorci.

Els batxillers volen classes de religió

Mitjans propers al ministeri d'Educació han manifestat a Europa Press que el 89,18 dels alumnes dels instituts nacionals de Batxillerat han sol·licitat ensenyament de religió i el 10,82 la d'Ètica i Moral.

Unes profitoses trobades a Banyoles

Gran participació en la Jornada de Pastoral del Bisbat de Girona

BANYOLES.- «La pastoral diocesana es troba en una hora baixa. No és un mal exclusiu de la nostra església; és més extens. Però nosaltres l'hem d'afrontar des d'aquí. Les causes són complexes: el poc ressò que troba l'evangeli en l'ambient, el desfasament entre la formació rebuda en altres temps i les necessitats actuals, la manca d'objectius precisos i de camins clars. Tot plegat crea un clima propici al desànim i a l'individualisme que deteriora fortament l'acció pastoral i les mateixes persones que hi treballen. Gràcies a Déu, però, aquesta medalla també té el seu revers...»

Amb aquestes paraules realistes el bisbe Jaume de Girona inaugurava un treball de reflexió pastoral per al curs 1978-79. Aquest pla va arribar a totes les comarques, arxiprestats i, més tard, als grups de laics i de religiosos. La participació, sense ser plena, fou suficientment satisfactoria.

Ara calia fer-ne la síntesi diocesana i per això s'ha realitzat una Jornada Diocesana de Pastoral en dues fases. La primera ha tingut lloc els dies 12-13 i 19-20 de gener a Banyoles, prenent-hi part un centenar de delegats de tots els preveres, religiosos-es i laics, (96 amb veu i vot).

No hi faltaren moments de tensió, especialment el primer dia. Però s'anava trobant el ritme de treball amb una bona participació. Força propostes quedaren aprovades, la majoria; en canvi d'altres passaren a segona votació o van ser definitivament refusades.

Comunicat públic

Finalment s'aprovà el següent comunicat:

«Nosaltres, el bisbe i un centenar de preveres, religiosos i laics, delegats procedents de totes les comarques de l'Església de Girona, volem fer saber a l'opinió pública que en la primera part de la Jornada de Pastoral de la diòcesi, celebrada a Banyoles els dies 12-13 i 19-20 de gener del 1980:

1) Després d'un treball de reflexió que ha durat més d'un any, hem examinat la realitat de l'Església diocesana i hem descobert que estem allunyats com Església de molts medis i grups humans, i que al si de les nostres realitats eclesials hi ha una manca de planificació i de treball en comú.

2) Hem manifestat la nostra voluntat decidida, tot deixant de banda formes pastorals que pertanyen al passat, d'encarar-nos al futur donant atenció prioritària als més necessitats i allunyats, i fer-ho promovent la total participació, de laics, religiosos i preveres en totes les decisions i accions de l'Església gironina.

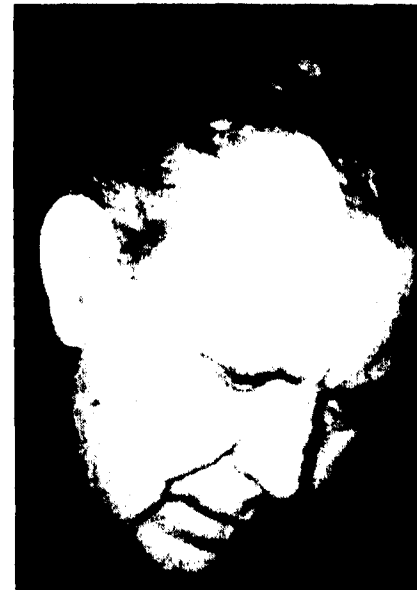
Per això, a més d'altres resolucions preses a mitjà i a llarg termini, hem decidit crear unes comissions de preveres, religiosos i laics, elegits democràticament, per a dur a terme l'esperit i les resolucions d'aquesta assemblea mentre preparem la segona part de les Jornades.

(Més informació a la pàgina 8).

Joan Busquets.

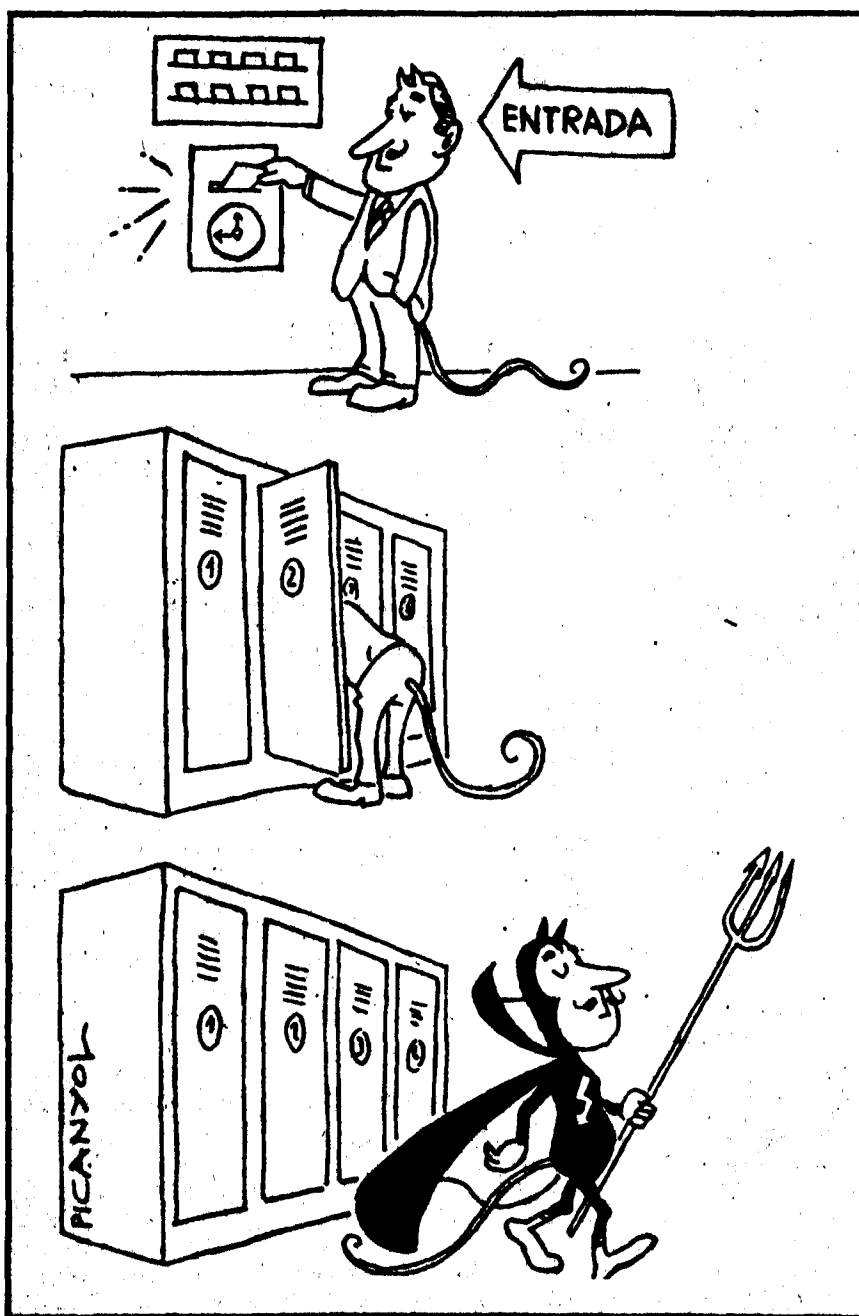
Numerosos actes en Sabadell

XXV aniversari de la mort del Dr. Lluís Carreras i Más.

SABADELL.- Amb motiu de complir-se el pròxim dia 7 de març el XXV aniversari de la mort del doctor Lluís Carreras i Mas, ha estat constituïda una Comissió per a organitzar uns actes d'homenatge i evocació de la personalitat d'aquest sacerdot il·lustre, fill insigne de Sabadell, gran patriota i escriptor.

Se celebra un acte evocatiu el dia 29 de febrer, a dos quarts de vuit del vespre, a la sala d'Actes de l'entitat (carrer de Sant Joan, 20), en el qual parlaren el senyor Josep Maria Riu i el Doctor Joan Benet i Baltà.

Deure i alegria

En el N.º 12 de CATALUNYA CRISTIANA llegeix unes paraules que el Papa pronuncià amb motiu d'una visita que féu a una parròquia dels suburbis de Roma, referint-se a la Santa Missa, digué textualment als milers de persones que l'escoltaven:

«Sou cristians i per tant no deixeu mai la Santa Missa». Digué altres frases no menys importants com la que encapçala la carta.

Es lamentable veure amb quina facilitat deixen d'anar a missa grups sencers de joves catòlics que a l'abric d'una parròquia, col·legi religiós, etc. se'n van d'excursió els caps de setmana, i precisament aquests caps de setmana és quan els nostres fills deixen d'assistir a l'Eucaristia.

Mentrestant, els pares ens esforcem a que no perdin aquesta bona costum perquè creiem que a més d'això és un deure i un al·licient per anar profunditzant a poc a poc en el missatge que Crist ens comunicà i ens està invitant constantment a que ho asimilem en les nostres vides.

Molts d'aquests germans i germanes, religiosos i seglars, s'ho prenen a la lleugera, potser ells hi vagin un dia qualsevol de la setmana però no així els demés, que encara que tinguin temps no se'n recordaran fins al cap de setmana següent.

O. N. M. (Barcelona)

La unió fa la força

Al meu modest enteniment, heu encertat tant en el format com en l'amplitud d'informació de CATALUNYA CRISTIANA. M'atreveixo a suggerir que en la temàtica s'inclouguin comentaris o punts polèmics d'actualitat, però no només informar, sinó que a la vegada formar, doncs avui el cristianisme no només informar,

sinó que a la vegada formar, doncs avui el cristianisme ha de tenir una sòlida formació, profunditat de coneixement de la Fe i orientacions clares i concretes en la conducta a seguir en la seva vida privada i especialment en la pública, agafant consciència de que ha arribat el moment d'actuar en cristià, amb caritat però valentment.

Estic subscrit i tinc en molt bona estima la revista «Radar Social», considero que ambdues publicacions tenen idèntica meta i per tant, no seria possible llur unificació? Amb ella es comptaria amb més i millors mitjans. Les dificultats econòmiques i de tot ordre que avui sofreixen totes les publicacions i més les que van dirigides a un públic determinat i han de publicar-se amb dignitat i eficàcia de cara a un nivell comú, farien lògica la fusió d'ambdues, doncs tenen objectius paral·lels. Podria ésser vàlid el refrany: «La unió fa la força».

Malgrat tot això, els dirigents de les dues publicacions tenen suficient capacitat per a obrar de la forma que creguin més convenient, no dubto que ambdues amb l'ajuda de Déu, assoliran les fites que s'han assenyalat. Per tal que així sigui, no ha de mancar-los-hi l'alé ni l'ajuda econòmica, ni la possible. Col·laboració de tots els catòlics de la nostra estimada Catalunya.

Ponpeyo Tardà Casas
(Rosselló-Lleida)

Recordant a Mn. Manuel Bonet i Muxí

En el 10 aniversari de la seva mort, es varen celebrar a Barcelona diversos actes per a la seva commemoració.

El dia 6 d'agost del passat any 1979, en el monestir de les benedictines del carrer Anglès de Sarrià - la seva residència a Barcelona - fou

celebrada una Eucaristia per un bon nombre de sacerdots, companys de curs de mossèn Bonet. Com sigui que s'invità a qui desitgés dir alguns mots, tres o quatre espontanis, es dirigien als reunits per a parlar e explicar quelcom d'ell.

El dia 9 d'octubre del mateix any, a la Basílica de Sant Josep Oriol, el cardenal Jubany, presidí una missa concelebrada per més de 40 sacerdots, en la que s'hicomptaven els bisbes de Lleida i Solsona, l'auxiliar de Barcelona bisbe Daumal i els abats de Montserrat i Solius.

El dia 18 del mateix mes, en el col·legi d'Advocats de Barcelona, es culminà l'homenatge a Mn. Manuel Bonet, prenent-hi partels oradors, mossèn Joan A. Ventosa, vicari episcopal de Barcelona el pare Miquel Batllori S. I. i el catedràtic Joaquim Ruiz Giménez i va cloure l'acte el cardenal Jubany. Els que hi assistírem en conservarem un grat record.

Però jo crec no n'hi ha prou i segurament compartiran la mateixa opinió, tots els que el coneixírem i estimàrem. S'ha de fer quelcom més per honorar la seva memòria! Ja que mossèn Bonet tingué d'ésser enterrat com qui diu clendestinament a pesar de les gestions fetes per varis personalitats i amics de Barcelona i pel catedràtic Joaquín Ruiz Giménez. Les autoritats franquistes consideraven a mossèn Bonet, persona «NON GRATA» i es tingué d'enterrar, no com corresponia i es mereixia.

Sembla que algú ha llençat l'idea de fer quelcom per perpetuar la seva memòria. Idea molt noble i de justícia. Si senyor, se li deu. Estaria bé un carrer o una plaça amb el seu nom? Si fos una cosa que es volgués sol·licitar, «compte» amb els veïns de Santa! Ja varem quedar una mica defraudats, per la missa de Sant Josep Oriol, perquè creiem que hauria d'haver estat a Santa Maria dels Sants. La seva parròquia, en la que va celebrar la seva primera missa. Que sant Josep Oriol, era més gran més avinent, està bé. No fora

hora de discussions. Però no els semblaria el lloc més escalent la plaça de l'església de Santa Maria dels Sants?

I Sants seria el que quedaria honorat.

Esteve Guarro i Riembau
(Barcelona)

Comunicació i Cultura Catalana

Estic subscrit a C. C. i per això em permeto de fer referència a la carta signada per el «Sr. Miguel Janer Oliver» i que vaig llegir en aquest nostre setmanari del 6-12 gener de 1980, n.º 15.

No entenc com el «Sr. Miguel» pot fer comparances amb el programa de T. V. «300 millones» i la publicació en català del nostre volgut setmanari.

Jo, les primeres paraules que vaig sentir i les primeres oracions que vaig aprendre, varen ser les que em varen ensenyar els meus pares, i aquestes, varen ser en català, per lo tant, no crec que sigui cap motiu d'incomunicació això de que als catalans ens agradi llegir i resar en la nostra llengua.

El «Sr. Miguel» també podria dir que s'aditès en xinès i així hi hauria molts milions mes que no quedarien marginats per la nostra estimada llengua.

Si al «Sr. Miguel» no li va el català, que s'hi subbergui en castellà, però que ens deixi als catalans que puguem estar suscrits a C. C. en la nostra llengua, que en la dels nostres avant-passats i també la dels nostres fills i nets.

Per aixos, perquè hi ha molts, castellans que no s'han adaptat, o no han volgut adaptar-se al català, suposo que C. C. fa una edició, (potser amb sacrifici) en castellà, i així demostren tenir més seny que el «Sr. Miguel».

Ni el bilingüisme, ni editar-li solament en castellà, crec que sigui lo

El lector escriu ...

que volém tots els que ens sentim i som catalans, doncs solament el seu nom ja ho diu tot, CATALUNYA CRISTIANA.

F. Rovira P.
Sabadell
(Vallès Occidental)

La festa major de Palautordera

Bons amics, avui acabo de rebre el sempre esperat setmanari, que per cert aquesta vegada, ha estat més puntual i desitjaria que sempre fos així.

El motiu de la present és per cridar-vos l'atenció per a qui correspongui la secció calendari.

Doncs bé, diu dimarts 15 (avui) entre altres Sant Pau i també ademés de dos pobles mes, festa major a Palautordera, en el nostre poble no crec que mai hagi estat festa major, a no ser que ho fos abans del 1.600, ja que des de temps molt antic, que crec aproximat a l'any abans d'it., que tenim com a patró a Sant Projeu bisbe i martir, que ho fou de Clermont Ferrant (França) i escric al moment intentant, puguin anotar en el proper setmanari que la festa major i per tant el dia de Sant Projeu es celebra la propera setmana el dia 25 a pesar de que aquesta festa s'ha quedat molt reduïda, ja que com a molts altres llocs es trasllada dissabte i diumenge següent.

Joan Palautordera
Sta. M. de Palautordera
(Barcelona)

Avisos i comunicats

Barcelona

Parròquia de Ntra. Sra. de Lourdes

Guia de les celebracions que tindran lloc des del dia 10 de febrer al 18: diumenge, dia 10 a les 7,40 de la Tarda. Processó de Torxes i Celebració de l'Eucaristia. Dies feiners: A les 7,50 res del St. Rosari, a les 8,30 celebració de l'Eucaristia.

Centre Cristià dels Universitaris

Dintre del cicle: «Ciència, tecnologia i futur de la Humanitat a finals del s. XX», tindrà lloc el dia 19 de febrer, a les 8 de la tarda i en els locals del CCU (Villarreal 81, Tel. 393.33. 66) una conferència sobre: formació i Societat, a càrrec de Josep Amat, professor d'electrònica a la Facultat d'Informàtica de la Universitat Politècnica de Barcelona.

Dins del mateix cicle, el dia 6 de febrer, a les 8 de la tarda, Emili Custodio, professor de l'Institut de tècniques energètiques de la Universitat Politècnica de Barcelona, parlarà sobre: «Problemes entorn de l'energia i els recursos naturals».

Centre d'Estudis Pastoral

Mossèn Joan Bestard i Comas, vicari episcopal de Mallorca i llicenciat en sociologia i teologia, els dies 26, 28, 27 i 28 de febrer, (de dilluns a dijous), farà un curs sobre «Els condicionaments sociològics del fet religiós i evangelització», avui, de dos quarts de 8 a dos quarts de 10

del vespre, al Centre d'Estudis Pastoral (Rivadeneyra, 6, 4 Barcelona. Matricula: 750 ptes. Horari de secretaria: de 10 a 1 i de 5 a 7. Tel. 317 48 58.

Jornades Regionals de la Fraternitat Cristiana de malla i Minusvàlids de Catalunya i Balears

Les jornades començaran el dissabte a les 4 de la tarda, i acabaran el diumenge dia 17, a les 6 de la tarda. Lloc: Casa d'Exercicis de Sarrià Dr. Amigant, 32ç Tel. 303 88 62. 500 ptes. estança completa.

Centre de Preparació al Matrimoni Grups de Diàleg per a Promesos

Zona Centre

Els dies 5, 6, i 7 de febrer Parròquia de Ntra. Sra. del Pilar, carrer Casanova, 175 tel. 330.95.88. Dimecres i dijous a les 20,30 a les 23 hores.

Del 6 de febrer al 18 de Març. En el Fòrum Vergès. Carrer Rosselló 223 te. 328.30.00. Els dimecres a les 23 hores.

Del 11 de febrer al 17 de març. En el Col·legi Sagrats Cors, carrer Diputació, 250. tel. 318.30.99. Dilluns a les 21,30 hores.

Zona Sant Gervasi

Dies 4, 7, 11, 18 i 20 de Febrer. En la Residència Reparadores, carrer Emancipació, 33. Tel. 212. 69. 00. Dilluns i dijous a les 22 hores.

Zona Collblanc i l'Hospitalet

Del 25 de febrer al 10 de març Parròquia de Santa Eulàlia de Provençana, carrer Sta. Eulàlia, 203. Tel. 337 42 01ç Dilluns i dijous a les 21 hores.

Terrassa

Dies 3, 10, i 17 de febrer. Parròquia de Sant Llorenç, Pça. Inmaculada. 18 Dimecres a les 12 del migdia.

Dies 23 de febrer i 18 de Març. Parròquia de Sant Cristòfor, carrer Pius XII Dissabtes a les 19 hores. Per inscripcions a la Secretaria del CPM, carrer Rosselló 223ç Tel. 228 lècia i vida comunitària; situat entre l'autovia que porta a Montserrat.

Desert Carmelità de la Resurrecció del Senyor

La Fraternitat Teresiana, vol compartir la solitud i experiència de «desert» amb altres que vulguin viure-la

Centre d'acolliment, pregària, silenci i vida comunitària; situat entre Olesa i Montserrat, sobre el balneari «La Puda», seguint un trencall de l'autovia que porta a Montserrat. Per informació: Gran Via 602 2º Tel. 264.74.71 i 253.11. 41.

Encontres de Promoció Juvenil

Del 14 al 17 de febrer. Encontre per a noies. A Barcelona, cada tercer divendres, a les 22 h. «Nit d'Oració» al Convent de les Religioses Separadores. C. Casp, cantonada Girona.

Trobades de joves a Montserrat

Equip TAU (per a joves de més de 16 anys). Dies: 16 i 17 de febrer. Sta. Cecília de Montserrat.

L'home que lluita per una terra nova: Aquest és el tema de la propera trobada de Trobades de joves de Montserrat preparat per l'equip PI, per joves de 14 a 17 anys. Us esperem a Santa Cecília de Montserrat els propers 2 i 3 de febrer per continuar la recerca de l'Home que Val la Pena. Per més informació i inscripcions: SIJAP (Casp 49 226 67 00) o bé en el Monestir de Montserrat.

Set diumenges de Sant Josep

Es practican amb tota solemnitat al Santuari de Sant Josep de la Muntanya a partir d'avui, dia 3, a les 6 de la tarda. Predicarà Mn. Jaume Armengol. Pvre. comentant tema: «Sant Josep, home evangèlic». El dia de Sant Josep presidirà la concelebració Eucarística de les 12 processó de les torxes pels claustres de la catedral

Triduum a la Mare de Déu de Lourdes a la Catedral

Tindrà lloc durant els dies 9, 10 i 11, a les 6, 30 de la tarda, amb el res del Rosari, pregàries a la Verge i Missa amb homília que predicaran el P. Robert Batlle, Mn. Jaume Armengol i el P. Josep Barrios. El dia de la Mare de Déu, presidirà la Concelebració Eucarística el Sr. Cardenal Arquebisbe, Dr. Jubany. Hi queden convidats a concelebrar tots els sacerdots devots de la Mare de Déu de Lourdes. Finalitzada la missa de l'últim dia, com de costum, es farà la

processó de les torxes pels claustres de la catedral.

SOLSONA

Cursets prematrimonials

Els tres arxiprestats de la Zona de la Segarra, ofereixen un Cursat de Preparació al Matrimoni, els dies 11-23 de febrer, a Cervera.

Cursats de Formació per a catequistes

L'arxiprestat de Girona ciutat organitza cursats de catequestes, dirigits pel Secretariat Diocesà de Catequesi. Es fan a la Parròquia del Mercadal, cada dijous d'aquest segon trimestre. El vespre, a les 9,30 té lloc el Curs Bàsic, i a la tarda, a les 4,30, el Curs d'Aprofundiment per als que ja van fer el curs l'any passat.

Fraternitat Cristiana de Malla

Els components de la Fraternitat de la Comarca d'Olot es troben cada segon diumenge de mes a un lloc diferent per tal de compartir la diada i estudiar un tema escollit amb temps. Aquest mes, s'han reunit a St. Joan, i els següents mesos, fins al juny, ho faran a Olot, La Canya, Les Preses, Joanetes i Bonmatí.

Actuació profètica en el món social

Enmig del canvi profund de l'ordre social del nostre país apareixen als mitjans informatius protestes, més sensacionals que objectives, contra frau en les finances, denúncies contra l'abús en el poder legislatiu i administratiu i delació agressiva de marginacions en els estaments dèbils. Els mateixos mitjans publiquen les intrigues de multinacionals en el mercat negre de la droga i de l'alcohol i les maquinacions contrabandistes, amb l'evasió de capital a l'estranger. Aquestes fraudulències han empobrit el país, materialment i moralment.

Malgrat tot, però, no es veu pas en aquestes delacions i denúncies — d'una intencionalitat a voltes dubtosa en el procediment —, una referència a Déu que inspira la paraula de protesta del seu elegit; tampoc no es distingeix una actitud de recerca de possibles solucions enfront de fets escandalosos ni s'hi palpa el testimoni d'una vida honesta, que pugui garantir com en els profetes de Déu — l'autenticitat de la seva missió.

La paraula «profeta» a molts els porta a la memòria la imatge d'un home extraordinari que anunciava el futur, en bé dels altres homes. Encara que aquest aspecte ha estat freqüent en els profetes — per testimoniar l'autenticitat de la seva funció — no és aquesta la dimensió típica del profeta.

En llenguatge bíblic, el profeta és l'home de Déu que ens recorda la vinculació amb el Senyor i les obligacions de justícia i de fidelitat que es deriven d'aquesta vinculació. Els profetes foren homes fermes en la fe i grans en les obres.

En Jesucrist es resumeix el profetisme d'Israel en un sentit definitiu: Ell parla en nom de Déu, i en les seves obres, és interpret del Pare.

L'Església — obra de Déu i composta d'homes, amb totes les limitacions que això últim comporta — ha donat el seu testimoni del Crist, «no amagant mai la llum de l'evangeli sota el mesuró». En ella hi ha un profetisme col·lectiu: les assemblees cristianes per a la celebració autèntica, les missions al Tercer Món, la promoció social i cultural. Però hi ha els profetes individuals, oridats per a denunciar l'apatia i la rutina de la societat; profetes que els coneixem «pels seus fruits», és a dir, perquè encarnen en la seva vida el contingut del seu missatge pur. El cardenal Léger, el bisbe Helder Camara, el novel·lista Raoul Folleau, l'obrer Rovirosa, la mare Teresa de Calcuta, el pare Kolbe, etc. han estat i són autèntics profetes.

Tanmateix la majoria dels cristians d'avui no tindran el do carismàtic i evangèlic d'un profeta sant, però sí que tot cristià pot prestar el seu esforç a una tasca desinteressada en institucions socials, fundades gairebé totes per aquells homes de Déu.

Hi ha una unió de institucions que lluiten contra la droga, l'alcoholisme, la prostitució, que obren les portes — i els braços encara més — a infants orfes o abandonats, a mares fora del matrimoni; a vellets mancats de família o d'afecte; organitzacions socials de finançen escoles gratuïtes, hospitals comarcals, refugis per a emergències angoixoses, clubs per a disminuïts, colònies d'estiu a nen de condició humil, etc.

CATALUNYA CRISTIANA vol ser portadora mes que de denúncies protestatàries de fets abusius, que no neguem d'una informació objectiva i orientadora sobre tots els establiments, estatals o privats, la missió dels quals és l'ajut abnegat a l'home que sofreix.

Oblí de contemplar i transformar el nostre món. Els ecologistes malden només per la contemplació pura de la naturalesa i els promotors de la revolució industrial s'afanyen a voler transformar el món i l'home. Potser K. Marx i sant Francesc d'Assís? Només que, en sant Francesc, sempre s'hi entreveu la doble dimensió del profeta: la contemplació de l'obra de Déu (el germà «sol») i la transformació de l'home (rentant i guarint les nafres del germà «leprosa»).

Cal que sigui aquest el gest profètic del cristià avui.

Dr. Pont i Gol

«Cal establir l'equilibri en el món»

TARRAGONA. — L'arquebisbe de Tarragona, doctor Josep Pont i Gol, ha dirigit la següent exhortació a l'arxidiòcesi amb motiu de la campanya contra la fam.

«Cada any la fem. I, certament, amb èxit creixent. I són moltes les llàgrimes que s'eixugen i els problemes concrets que es resolten. Les estadístiques de l'organització fan llistes dels objectius que s'han pogut cobrir.

La fam, però, creix encara en el món. Per això, els dirigents de la campanya, enguany s'han proposat el dubte del què caldria fer per posar-hi remei de debó.

Tots els esforços, i són molts, que multitud d'entitats benèfiques fa anys que estan fent per tot el món, no són remei definitiu.

L'arrel del mal no està en la manca de riquesa, ni de menjar. La tècnica actual ha montat un món de benestar.

El que passa és que el tercer món no hi compta, en aquesta món de benestar.

Hi ha el món ric i el món pobre. I això en desequilibri creixent. Aquesta és l'arrel.

Cal restablir l'equilibri en el món. Cal anar a un ordre internacional. Per això, la campanya d'enguany és una campanya d'un to una mica nou i, certament, més profund.

Nosaltres, com sempre, serem generosos, també enguany, per a ajudar a alleugerir els casos concrets de misèria que es pugui; però, a l'ens, girarem el nostre esguard i la nostra pregària per tal que es trobi el camí d'arribar a l'arrel profunda del mal.

Hi serem, com sempre, amb generós esperit de col·laboració, uns més entre l'amplia llista d'entitats de tot signe, ordo i país de tot el món, que treballem units, ja fa trenta-un anys, en la mateixa obra. En porta, com sempre, la convocatòria, l'alta iniciativa i la responsabilitat coordinadora, la FAO de les Nacions Unides. Nosaltres, ensems, com a Comitè Catòlic, hi aportem amb naturalitat i senzillesa, juntament amb els cristians d'altres confessions, la força del missatge de germanor i igualtat entre els homes, que hem après en l'Evangeli.»

La Seu d'Urgell

Condol per la mort d'en Joan Sansa, gran català i catòlic

L'Honorable president Tarradellas, amic personal d'en Joan Sansa, assistí al funeral celebrat a la catedral de La Seu d'Urgell

LA SEU D'URGELL. — Ha mort en Joan Sansa i Caminal. Patriota sempre fidel, ciutadà bo, cristià exemplar. Nacut a La Seu d'Urgell el dia 13 d'octubre de 1921, ha mort el dia 23 de gener a la seva ciutat.

Els pares, i particularment el seu oncle Mn. Ot, l'iniciaren en la fe cristiana que l'ha vinculat sempre a l'Església. Educant en les files de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, en fou militant distingit. Com a mestre, dedicà també uns anys a la formació dels seminaristes joves. Amic de la renovació eclesial, custodi zelós, però, de les tradicions: organitzador assidu de la processó del Divendres Sant, col·laborador en la festa de la consagració episcopal de Mons. Martí, durant alguns anys Germà Major de la Germandat de Socors Mutu de Sant Sebastià. Ciutadà exemplar que estimava La Seu d'Urgell, els seus bons costums, les tradicions, particularment les cristianes. Amic de tothom, s'aturava al carrer a preguntar per la salut de qualsevol conegut. Advocat que havia fet de la professió un servei al poble.

Patriota fidel

Arreu de Catalunya i en les més

amples àrees de la política era el patriota sempre fidel. En Manuel Vilella i Monegal, mestre de Montferrer, inicià el jove Joan en el coneixement i en l'amor de la Unió Democràtica de Catalunya, partit polític al que s'incorporà com a militant ja a l'any 1936. Durant la dècada dels anys 1940-1950, a Madrid, tingué contactes freqüents amb altres forces polítiques nacionalistes de l'Estat, mantenint una relació privilegiada amb el Partit Nacionalista Basc. Des de l'any 1942 al 1957, amb en Josep Benet, és membre fundador i milita en el Front Universitari, organització de la que neix, el 1948, el Grup Nacional de Resistència. El 1946 viatja a Praga per a constituir la Unió Mundial d'Estudiants. El 1947 es nomena membre de la Comissió Abat Oliva. Formà part també del SECOD, secretariat per al desenvolupament. El 1966, a Taormina (Itàlia), amb representacions d'altres partits polítics, pren part en els actes de la integració de la UDC a la Internacional Democràtica Cristiana.

«Lletories La Seu d'Urgell»

Un delstreballs, però, en el que hi havia posat més escaif i il·lució fou la reorganització i compra per part dels aportadors, de «Lletories La Seu d'Urgell», possibilitant a través de la socialització de l'empresa la continuïtat d'un treball que és el pa d'un centenar de famílies i que manté l'economia de bona part de ramaders de La Cerdanya, L'Alt Urgell i El Pallars. Fou, em sembla, la seva obra mimada.

Podríem afegir més títols i mèrits. No cal. Tots els sabem i el Senyor de la seva fe, ara del seu goig, els hi haurà recompensat. La seva fe, l'escaif humà del seu tracte i el seu patriotisme perpetuaran sempre la seva memòria a La Seu d'Urgell i a Catalunya.

Mn. Antoni Mirabet

Iugoslàvia

Dos periodistes, al jutjat per ofenses al Papa

Ljubljana (Iugoslàvia). — Les autoritats municipals de Ljubljana s'han querellat contra dos periodistes slovens per ofensa al Papa. Han estat acusats d'haver reproduït a la revista «Telex» les declaracions irreverents de llur col·lega italiana Oriana Fallaci sobre Joan Pau II. El jutjat de Ljubljana ha demanat al procurador general l'autorització per a demandar a ambdós periodistes.

«No és un problema d'Església, sinó de drets humans»

Cardenal Jubany: «La defensa de l'ensenyament únic estatal és inacceptable»

BARCELONA. — L'arquebisbe de Barcelona, cardenal Jubany, ha manifestat en una roda de premsa: «No accepto la terminologia d'ensenyament públic tal com es planteja. Pública ho és tota. Existeix la distinció entre estatal i no estatal. La defensa de l'estatal com a única és inacceptable. No és un problema d'Església, sinó de drets humans.»

Altrament, el cardenal Jubany ha refusat la terminologia de dretes i esquerres que li ha estat plantejada en quant a participació de l'Església, considerant-la inadequada.

UGT: «La llibertat d'ensenyament, inviable»

Representants de CC.OO. d'Ensenyament, FETE (UGT) i USTEC (Unió de Sindicats de Treballadors de l'Ensenyament de Catalunya) presentaren als mitjans informatius el pla de mobilitzacions com a protesta

pels projectes de llei d'estatut de centres d'ensenyament de centres i llei d'autonomia universitària.

En relació al dret dels pares a poder escollir el tipus de centres educatius que oreguin més adequats pels seus fills, el representant de l'USTEC ha dit: «No neguem aquest dret. Amb tot, la seva possibilitat d'exercici és utòpica en la situació present, quan ens manca una escolarització total i hi ha molta gent, com en el cas de les zones rurals, que no tenen possibilitats de tria.»

El representant de FETE-UGT, per la seva banda, ha dit: «El principi general de que els pares poden es-

collir centre mereix ser respectat. Deu partir-se, no obstant, de que els centres deuen ser serveis públics. Insistí en que la possibilitat d'aplicació és utòpica.

Els representants de CC.OO. s'han manifestat més reticents al reconeixement d'una tal llibertat, ni que fos en un pla teòric. «No acceptem l'ideari de centres», han dit. «Ha d'haver-hi una escolarització suficient a l'abast de tothom i l'escola ha de ser pluralista. Quan es donin aquestes condicions, si alguns volen crear-se centres d'ensenyament, pagant-se'ls ells, per tal de garantir-se uns principis educatius, poden fer-ho.»

Les associacions d'antics alumnes es federen

BARCELONA. — Després d'una sèrie de contactes i de reunions prèvies entre els responsables de les associacions d'antics alumnes més importants de la diòcesi, s'ha constituït a Barcelona la Federació d'Associacions d'Antics Alumnes de les Escoles Catòliques de l'Arxidiòcesi. La seva finalitat, tal com ho diuen els estatuts recentment aprovats pel senyor cardenal, és la cooperació i l'ajuda mútua d'aquestes associacions i el promoure llur presència activa en les activitats pastorals i apostòliques de la diòcesi. La junta gestora, que va ser rebuda pel Dr. Jubany en ocasió de l'aprobació dels estatuts, invita a totes les associacions, on s'els facilitaran els estatuts i tota la informació que desitgin. Isera Irurita, 5, Tel. 317 90 84.

Catalunya Cristiana

Semanario Popular de Información y cultura religiosas

Redacción y administración: calle Valencia, 244, 1.º, Barcelona-7. Teléfonos: 215.27.39, 215.27.84, 215.28.05, 215.24.33.

Edita EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Director: Joan E. Jarque i Jutjar. Subdirector: Francesc Malsosa. Redactor Jefe: Antoni Pla i Mateu. Publicador: Carlos Carrero. Administración: Juan Manuel Checa. Composición: Agustí Condal. Coordinación: Oriol Camps i González

Imprenta: Elvira, Carle Launa, Barcelona.

Depósito Legal: 14.387.

Agencia: NÚM. P.A. EUROPA PRESS, NC. NEWS.

Un servei a la fe cristiana

Catalunya Cristiana

C. Valencia, 244, 1.º, Barcelona 7. Teléfonos: 215.27.39, 215.27.84, 215.28.05, 215.24.33

Joan Pau II anirà al Brasil

El Papa va rebre en audiència a monseñor Ivo Lorscheider, cardenal i president de la Conferència Episcopal del Brasil. Aquest prelat, que procedeix de l'Orde Franciscà és un dels més prestigiosos d'aquell país, tot i havent-se enfrontat amb el poder públic en defensa dels drets humans.

Aquesta entrevista s'interpreta com una trobada preparatòria del viatge que Joan Pau II farà a aquella nació a final de juliol, encara que fins al moment present no hi ha hagut cap comunicat especial que parli de la visita al Brasil ni de la data escollida.

Una cosa però que és certa, i és que el Papa aprèn el portuguès. El sacerdot Antonio Marcondes, rector de Perdizes, al Brasil, ha arribat a Roma, com a encarregat de donar llicons de llengua brasilera al Papa.

Canvis en la Cúria Romana

El Papa ha acceptat la dimissió del cardenal francès Garrone (78 anys) de la responsabilitat de prefecte de la Congregació per l'educació catòlica. Ha estat substituït pel cardenal Baum (53 anys), arquebisbe de Washington. A Garrone se li ha confiat un nou càrrec: les relacions entre la Santa Seu i la cultura, comanda aquesta que no existia fins ara.

El dia 5 del passat novembre el Papa havia convocat el Col·legi dels cardenals per parlar especialment de l'Església i la cultura. Els va informar de l'activitat de les diferents Acadèmies pontificies; en particular de l'Acadèmia Pontífica de ciències, creada per Pius XI per establir les relacions entre la fe i la raó, entre la religió i la ciència.

Nascut a Aix-les-Bains el 12 d'octubre del 1901, el cardenal Garrone

féu estudis al seminari francès de Roma i a la universitat Gregoriana. Doctor en teologia i en filosofia escolàstica, llicenciat en lletres, diplomaturat superior de filosofia, fou durant 20 anys professor del seminari de Chambéry. Arquebisbe de Tolosa el 1956, va contribuir en la redacció de la constitució «Gaudium et spes», en el capítol precisament dedicat a la cultura.

Per altra banda, el nomenament del cardenal William Wakefield Baum com a prefecte de l'esmentada Congregació per l'educació catòlica no ha sorprès a ningú. De molt temps, l'arquebisbe de Washington participava activament en el treball de la Cúria Romana, com a membre dels secretariats per als no-cristians, com a membre també de la Congregació de la qual ara ha estat nomenat prefecte.

Nascut a Dallas el 21 de novembre del 1928, Baum cursà brillants estudis essent l'admiració dels seus companys. Participà en el Concili Vaticà II com a redactor del decret sobre l'ecumenisme, un dels documents millors del Concili. Fou nomenat bisbe a l'edat de 43 anys, i cardenal abans dels 50 anys.

L'única controvèrsia del seu passat fou per haver comprat un estatge per ell massa luxós, però immediatament el convertí en una confortable residència per a persones velles i per a ex presoners.

A Washington, el cardenal és conegut per haver establert a favor dels negres un «Secretariat negre» i haver cridat al seu costat, un bisbe auxiliar negre. També és famós per les seves crides a favor d'un estatge digne per als necessitats, contra la pena de mort, contra el «Ku Klux Klan», contra la cursa d'armament, contra l'avortament i les idees liberals en el camp de la sexologia.

En el seu càrrec de director de la Comissió dels afers ecumènics interreligiosos en l'Església Catòlica d'Amèrica ha activat les relacions d'amistat amb els protestants. Les altres Esglésies cristianes, doncs, hauran acollit amb simpatia el seu nomenament fet per Roma.

El cardenal Garrone

El cardenal William W. Baum

«El gegant del Papa»

Joseph Lischer és el soldat més alt i de més pes que ha tingut la Guàrdia suïssa en tota la seva història, que data de l'any 1200.

Amida gairebé dos metres d'alçada i pesa més de cent trenta quilos. Ha entrat a formar part de la guàrdia a les darreries del «propos» de desembre, i prové del cantó suís de Soletta. Dintre de la ciutat del Vaticà li diuen, «el gegant del Papa». La seva mida ha portat alguns li diuen, «el gegant del Papa». La seva mida ha portat alguns petits problemes, com és ara, el de la confecció del seu uniforme, que els sastres del Vaticà han hagut de fer especial per a ell.

Rècord d'alumnes als Col·legis de Sant Pere i Sant Pau

ROMA. — Els dos Col·legis Sacerdotal, el de Sant Pere i Sant Pau, amb seu a Roma i dependents de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles, tenen un total de 303 alumnes, la qual cosa representa el màxim de la seva capacitat. Tots els alumnes són del clergat diocesà menys tres que són religiosos, i procedeixen de 51 països: 24 països de l'Àfrica, 12 d'Àsia, 7 d'Amèrica, 5 d'Oceania i 3 d'Europa. Realitzen llurs estudis a quasi totes les Universitats Eclesiàstiques de Roma, principalment a la Urbaniana.

Un joven, malalt inguarible és rebut pel Papa

La premsa catòlica d'Itàlia s'ha fet ressò d'un fet commovedor. Un palesta de 20 anys, de Verdello, Bergamo, que fa poc tenia un mal incurable desitjava veure el Papa abans de morir. Joan Pau II va accedir amablement i el va rebre el primer dia de l'any, a la tarda, a la seva capella privada.

— Com te dius?, li pregunta el Papa.
— Santino, o millor dit, Santo.

— Si, és cert, Santino, el sofriment fa l'home sant. El teu nom et crida a ésser fort i a tenir esperança.

«La Jornada per la vida»

Els bisbes italians no (exclouen) la hipòtesi d'una nova legislació que superi l'actual llei de l'avortament, segons ha manifestat monseñor Costanzo Micci, bisbe de Fano, i president de la comissió episcopal per a la família en la presentació de la «Jornada per la vida» que s'ha celebrat el 3 d'aquest febrer.

Va explicar el prelat que aquesta iniciativa té com a objectiu revaloritzar el sentit de la defensa de la vida i de sensibilitzar el poble per a superar la indiferència i el costum a

la supressió de la vida, provocades en part per la llei de l'avortament. Segons monseñor Micci, amb la llei de l'avortament «varem fer una legislació de mort per a criatures que són innocents i demanen el dret a viure». Malgrat les intencions de la llei, el nombre d'avortaments ha crescut.

Considerant la hipòtesi d'una nova legislació, monseñor Micci va dir: «El primer que volem obtenir és que la llei sigui inoperant perquè ha resultat de fet un multiplicador de l'avortament».

Monsenyor Costanzo Micci, president de la Comissió episcopal italiana per a la família.

«Es difícil ésser bons per sempre»

ROMA. — El Papa va visitar el diumenge 10 de gener, la parròquia de la Immaculada al popular barri del Tiburtino. Joan Pau II fou rebut amb entusiasme pels veïns. En l'homília que va pronunciar, va dir que «la família és la comunitat de l'amor i de la vida. Per això se'ls ha confiat pel Creador el misteri de la vida humana. El matrimoni és el començament de la nova comunitat de l'amor i de la vida de la qual depèn el futur de l'home sobre la terra».

El Papa va afegir que actualment la família cristiana troba moltes dificultats per a viure amb coherència els principis de la seva fe. Joan Pau II va dir que «la instrucció religiosa és avui fonamental pel cristià, perquè la fe ha d'arribar a ésser una convicció il·luminada i personal. Només si s'està veritablement convènt que és voluntat de Déu i revelació del Crist allò que l'Església ensenya, es té la força i també l'alegria de viure autènticament la pròpia fe, malgrat les dificultats de l'ambient».

El Papa va dir que es donés molta importància a la Santa Missa festiva i a l'homília del sacerdot, a les catequesis d'infants, a la lliçó de religió a les diferents escoles, etc.

A la trobada que el Papa tingué amb els habitants del barri, els joves li cantaven «sempre serem bons». Joan Pau II els preguntà: «Sabeu què vol dir 'sempre'?» i continuà preguntant «només fins aquesta tarda?». Els nois responien: «nooo». «Fins demà, fins a fi de mes?». I respongueren contundentment «nooo, per a tota la vida». El Papa els digué que «és necessari tenir el cor obert al bé total. Però, a vegades, és difícil ésser bons. És necessari aprendre a ser-ho per sempre».

Documents

La dignitat humana

L'Institut de l'Enciclopèdia Italiana, volent honorar la memòria d'Einstein el centenari del seu naixement, havia promogut una Conferència de científics, a la qual el Papa adreçà la seva paraula. Pertanyen al seu discurs les paraules següents: «Ben cert, conèixer món no és pas cosa gratuïta i inútil, al revés és cosa sumament necessària si hom vol conèixer qui és l'home. No és sense motiu que la visió dels cosmos en les diferents èpoques i en les diferents cultures hagi estat sempre extremadament lligada a la visió que les mateixes cultures han tingut de l'home. Ara bé, si la visió de les dimensions incommensurables del cosmos, ha cancel·lat la il·lusió que el nostre planeta i el nostre sistema solar fossin el centre físic de l'univers, no per això l'home s'ha vist rebaixat en la seva dignitat. Al contrari l'aventura de la ciència ens ha fet descobrir i experimentar amb nova vivacitat la immensitat i la transcendència de l'esperit humà, capaç de penetrar els abims de l'univers, d'escrutar-ne les lleis, d'assenyalar-ne la història, elefant-se a un nivell infinitament més alt, que totes les criatures que l'envolten». (L'Osserv. Rom. 29-9-79).

Enèrgica protesta del Papa

«L'Església ha considerat sempre que la Catequesi és un deure sagrat i un dret imprescriptible. DEURE, d'una banda, nat de la consigna del Senyor, que incumbeix aquells quim en la nova Aliança reben la crida al ministeri de Pastors. Igualment podem parlar de DRET. Des d'un punt de vista teològic, cada batejat, pel fet del baptisme, posseeix el dret de rebre de l'Església una ensenyança i una formació que li permetin d'assolir una veritable vida cristiana. A més, en la perspectiva dels drets de l'home, cada persona humana té el dret a cerca la veritat religiosa i d'adherir-s'hi lliurement o sigui, sostret a tota coacció de part de qualsevol individu, de grups socials o d'autoritat humana, de manera que en matèria religiosa ningú no sigui forçat a obrar contra la seva consciència, ni impedit tampoc».

Però aquest dret i deure és violat o impedit per part de molts, estats, fins al punt que donar o rebre la catequesi esdevé delictu punible.

Es amb força que jo, unit amb tots els Pares sinodals, elevo la meua veu de protesta contra tota mena de discriminació en el camp de la Catequesi mentre de nou elevo una nova crida insistent als responsables, perquè cessin del tot aquestes coaccions que pesen sobre la llibertat humana en general i sobre la llibertat religiosa en particular». (De l'Exho. 6 Apostòlica sobre l'ensenyança del Catecisme, n.º 14).

¿S'ha d'anar a Missa?

A la parròquia de la Verge dels Dolors, a Roma, el Papa el dia 9 de desembre deia: «Desitjo fer-vos unes recomanacions. Us recomano de participar a la Santa Missa el dia de festa. No l'heu de deixar mai la Santa Missa. Trobar-se amb Jesús i la Comunitat parroquial és un deure. Ha d'ésser, a més, una joia i un consol. Completeu aquesta participació amb la Santa Comunió...»

(L'Osserv. Rom. 10-XII-79).

V. N.

Homilia de Joan Pau II als membres del Sínode Holandès

Guardar la paraula i conservar la veritat

ROMA. — A la capella de Santa Matilde, al Vaticà, el Papa va obrir el dilluns al matí, dia 14, el Sínode de l'E-piscopat holandès. En la seva al·locució, Joan Pau II recorda una vegada més als bisbes els deures dels pastors i dels bisbes de «guardar la paraula i conservar la veritat».

Oferim íntegre el text de l'homilia.

Venerables i volguts germans:

Els nostres pensaments i els nostres cors es giren avui vers el Senyor que és el Pastor de la seva cleda, el Pastor del seu poble, el Pastor de l'Església.

Ell és qui s'anuncia en el salm de la litúrgia d'aquest dia per les paraules que fan néixer en les nostres ànimes l'esperança, la pau i la joia.

«El Senyor em peix, no passaré, fretura».

Em fa ajocar damunt de verdes prades;

Ell envers aigües de repós em mena,

Ell em retorna l'ànima.

Per sendes rectes, pel seu nom, em guia.»

Ps. 22 (23) 1-3)

Es doncs, cap a Ell, vers Jesucrist, que es giren els nostres pensaments i els nostres cors, ja que Ell és abans de res el nostre Pastor.

Ell és el Pastor de l'Església sencera i de totes les esglésies. Ell és el Pastor dels pastors. El Pastor d'aquells a qui confia la sol·licitud pastoral pel que concerneix a l'Església. Ell confia en ella... Ell ens confia aquest ministeri pastoral que no és altra cosa que el servei.

La imatge del Bon Pastor

Aquesta consciència del ministeri pastoral, l'hem heretat dels apòstols. Es gràcies a ella que nosaltres cequem com orientar el nostre comportament per relació amb Déu i per profit dels homes, posant els nostres esguards en el Crist.

Hi ha alguna cosa que sigui més meravellosa que aquesta imatge del Pastor, del Bon Pastor que Ell mateix ens posa com a model a imitar? Aquesta imatge emergeix ja que en el profeta Isaïes quan ens

Joan Pau II pronunciant l'homilia als membres del Sínode Holandès en la capella de Santa Matilde

parla del servent del Senyor damunt el qual Déu ha posat sobre ell son esperit (48.1).

«No cridarà, no parlarà a grans veus, ni aixecarà la veu en les places públiques. No trencarà la canya esguerdada, ni apagarà el ble fumejant», afegint-hi: «Anunciarà fidelment la justícia» (42, 2-3).

Amb tot, al terme de totes les imatges conegudes per la Sagrada Escriptura, s'hi troba aquesta realitat que és el mateix Crist. Ell ho ha explicat en la paràbola del Bon Pastor i a l'ensens ho ha realitzat amb totes les seves obres. Ell ho ha complert sobretot en la seva obra última, per la qual Ell ha ofert la seva vida per les seves ovelles. (Cf. Jn. 10, 11).

Per a preparar als seus apòstols a aquesta obra que és el cim pasqual de la seva missió, Ell ha passat moltes estones amb ells, i l'evangelista ens ho narra, particularment, el seu últim discurs. Les paraules que avui hem rellegit en l'Evangeli pertanyen a aquest text.

«Si algú m'estima, guardarà la meua paraula, i el meu Pare l'estimarà, i vindrem a ell, i en ell farem estada. Qui no m'estima, no guarda les meves paraules; i la meua paraula no és meua, sinó del Pare que m'ha enviat.» (Jn. 14, 23-24).

El Crist, podia haver-nos donat una obligació més forta, en tant que

pastors i mestres de l'Església que la continguda en aquestes paraules?

L'Església viu de l'Esperit Sant

Esser pastor i bisbe de les ànimes, això significa guardar la paraula, conservar la veritat. Per ella són el Pare i Ell que vénen continuament fins a nosaltres: Ell que és el Verb incarnat, Ell que és el Crist redemptor, Ell que és el Pastor etern de les ànimes.

I Ell és sobretot el Pastor dels pastors.

En el mateix discurs de comiat, acabem de rellegir avui un passatge curt, on el Crist promet als apòstols l'Esperit Sant, que és l'esperit d'amor i de veritat:

«Però el Protector, l'Esperit Sant, que el Pare enviarà en nom meu, ell us ensenyarà totes les coses i us farà recordar tot el que us he dit.» (Jn. 14, 26).

I vet aquí que l'Església viu de l'Esperit Sant.

El portantveu d'aquesta certesa és Pau de Tars en la seva lletra als corintis on ensenya, com per la força d'aquest Esperit es construeix aquesta comunitat que, en el Crist, aplega com en un sol cos místic tots aquells que han estat «abeurats d'un únic Esperit». (1 Co. 12, 13.)

La raó d'aquest Sínode

En la nostra època difícil, en ple

segle XX, aquesta Església ha donat, en la línia de l'ensenyament del Concili Vaticà II, una expressió particularment plena de la veritat sobre ella mateixa. Aquest ensenyament deu ser la mesura del pensament i de l'acció per a tots aquells que constitueixen l'Església del Crist.

En particular ha de ser la mida del nostre propi pensament i de la nostra mateixa acció en nosaltres, que som els mestres i els pastors de l'Església.

Cal que per a nosaltres sigui la mesura del nostre pensament i de la nostra acció, quan estem reunits en aquest Sínode particular. La raó d'aquest Sínode no és cap altra que una encarnació autèntica i sencera, en la vida, d'aquesta veritat apostòlica en l'Església, que ha estat manifestada en l'ensenyament del Concili Vaticà II des del seu començament fins al final, obligant-se a restar en el seu contingut, la seva ainspiració i el seu objectiu.

L'assemblea sinodal, durant el curs de la qual els bisbes de les províncies eclesiàstiques holandeses es troben amb el Bisbe de Roma, és un esdeveniment sense precedent, tots, ens n'adonem prou. Els Sínodes dels bisbes ja tenen llur ritme plurianual. Contràriament, un Sínode d'aquest gènere, un Sínode particular, es desenvolupa per primera vegada.

El principi de la penetració recíproca de l'Església universal i de l'Església local s'expressa de manera especial en aquest Sínode.

L'Església de Jesucrist, gràcies a l'esperit que és l'ànima de tot el cos i de tots els membres, es realitza en aquestes dues dimensions. És universal i local a la vegada. L'objectiu de la nostra reunió consisteix en manifestar la coherència d'aquestes dues dimensions senceres del tot i consolidar-les.

Conscients de la veritat i de la responsabilitat

Es així com els nostres pensaments i els nostres cors es giren d'una manera particular vers el Crist: «Perquè taiment com el cos és un i té molts membres del cos, essent molts, són un sol cos, així també el Crist...» (1 Co. 12, 12.) Els nostres pensaments i els nostres cors es giren, doncs, vers el Crist. Vers el pastor i el bisbe de les nostres ànimes, vers el Pastor dels pastors. Conscients de la veritat que hem de servir, conscients de la responsabilitat que hem d'assumir, ens trobem aplegats conjuntament prop d'aquest altar per a celebrar l'eucaristia (l'eucaristia, el sagrament de la mort i de la resurrecció, mitjançant la qual el Crist ens dona sense parar el seu esperit, l'esperit de la veritat i de l'amor).

Amb aquest esperit, marxem doncs cap a aquest poble, vers aquesta comunitat, que constitueixen totes les esglésies que hi han a la terra dels Països Baixos. Apem-hi amb un gran amor.

L'amor és conscient de les dificultats, mes per damunt de tot, és conscient del bé, essent conscient dels dons: dels dons de la natura i dels dons de la gràcia, que el Bon Pastor ha prodigat en aquesta comunitat. Que Ell ha dipositat en el cor de tot home redimit, donant-li la llibertat dels fills de Déu. Els dons que Ell espera.

I veieu perquè nosaltres desitgem sobretot, en aquest signe del pa i del vi, acceptar el do espiritual del vostre poble, el do espiritual d'aquesta terra on vosaltres sou a la vegada, els fills, les filles i els pastors.

Preguem al Crist per a que vulgui acceptar aquest do. Preguem amb el fi que Ell penetri amb la llum i la gràcia del seu esperit, d'aquest esperit «repartint particularment a cadascú tal com vol». (1 Co. 12, 11.) Aquest esperit que edifica l'Església i en fa «un sol cos» (1 Co. 12, 12.)

Crònica de Roma

El sacerdot, factor d'unitat

ROMA. (Del nostre corresponent.) — «El sacerdot és autènticament tal en la seva vida i respon a les altes exigències del seu ideal sacerdotal, solament en la mida en que sap comprometre's i sacrificar-se per a l'unitat». Amb aquestes paraules la Sagrada Congregació per a l'Educació Catòlica exposa un dels punts cardinals del pensament del Papa Joan Pau II i aporta quelcom més que un gra de sorra per a la definició de la figura del sacerdot, en resposta també a la crisi d'identitat del pastor d'ànimes que ha conmutat l'Església en aquests darrers anys. El text precisava encara més: «Es a dir, solament quan en el seu pensament (el del sacerdot), en la seva pregària i en les seves actituds reflexi la sol·licitud per a l'unitat del Cos Místic de Crist, per l'unió i la cohesió del poble que li ha estat encomanat, per un apropament amistós i pastoral dels germans separats, per una més gran concòrdia y fraternitat de les diferents classes de la societat i de tot el gènere humà». El medi escollit per a donar a conèixer aquestes idees ha estat la revista «Seminarium», en el seu darrer número, de l'esmentada congregació romana.

Es tracta d'un conjunt d'estudis introduïts pel prefecte, cardenal Garrone, tots ells dedicats al tema de la formació dels sacerdots a l'unitat: en el sacerdocat catòlic, en l'ensenyament de l'Església, en el legítim

pluralisme, entre bisbes i preveres, entre els propis preveres, al servei de la unitat del poble de Déu, entre els sacerdots seculars i regulars, en la col·laboració de cara a la formació sacerdotal, etcètera... Entre els membres de l'equip redactor dels articles estan els bisbes Hemmerle (Aquisgrà), Delmonte (Novara), els mons. Visconti i Jacqueline, i els pares Lecuyer, Nicolau, Dezza, Schmidt, entre d'altres. En dits textos se subratlla sobretot que en els sacerdots la sol·licitud per a l'unitat no és un aspecte simple i comú de la seva acció pastoral, sinó que fonamentalment és l'ànima de la mateixa, la força motora, la seva vital, que té la seva veritable font en la vida íntima de la Smma. Trinitat, en l'acció unificant i vivificant de l'Esperit Sant.

Els textos esmentats posen de relleu que aquesta unitat no s'improvisa sinó que és fruit d'una certa maduresa espiritual; aquesta no es troba en el sacerdocat de manera innata, sinó que ha de ser assolida gradualment a través d'una llarga i pacient formació.

Aquests estudis, als quals se'ls reconeix la inspiració directa de Joan Pau II, són molt comentats com a clau a la que responen tota una sèrie de gestos i fins i tot de nomenaments.

Enric Planes

Es significativa i esperançadora la presència del Papa en la inauguració del Sínode Holandès. C. C. que ha anat informant sobre el seu desenvolupament, donarà també una referència sobre la cloenda i les propostes aprovades per l'assemblea i pel mateix Joan Pau II.

Mobilització a favor de CATALUNYA CRISTIANA

Grups promotors de CATALUNYA CRISTIANA

- A l'arquebisbat de Tarragona han començat a rutllar els anomenats «Grups Avanguardistes de CATALUNYA CRISTIANA». El grup núm. 1 és el de Vimodí, que des de les primeres setmanes del llençament de CATALUNYA CRISTIANA n'ha promogut la difusió amb un gran entusiasme. Tan de bo siguin molts els que segueixin el seu exemple.

- Un nombrós grup de nois i noies del Centre d'Espiritalitat Mare de Déu de la Pau de la ciutat de Barcelona, ja fa algunes setmanes que amb el degut permís dels senyors rectors, s'ha fet càrrec de la venda pública de CATALUNYA CRISTIANA entre els fidels assistents a les celebracions dominicals de les parròquies de Ntra. Sra. de la Pau i Ntra. Sra. de la Bonanova de la ciutat de Barcelona.

- Un grup de joves de la Federació de Cristians de Catalunya promou amb gran entusiasme la difusió de CATALUNYA CRISTIANA a la ciutat de Terrassa, no solament amb la venda públi-

ca, sinó també amb la capacació de nous subscriptors.

- Un grup de la Legió de Maria es fa càrrec de la difusió de CATALUNYA CRISTIANA entre els fidels i simpatitzants del lloc de culte que la Congregació de la Missió (P. P. Paulis) té a Figueres.

Encoratjaments

- El «Full diocesà» de Girona en el seu darrer número, publica la següent nota:

- CATALUNYA CRISTIANA: El setmanari popular d'informació i de cultura religiosa CATALUNYA CRISTIANA, que ha

arribat ja al número 16, va arrelant a poc a poc a casa nostra com una bona eina d'informació i formació cristiana. Experimenta tanmateix les dificultats pròpies de tota publicació com ho demostra el fet que el tiratge global és d'uns vint-i cinc mil exemplars encara no. El seus responsables

ja insistien que CATALUNYA CRISTIANA seria el que el poble de Déu que és a Catalunya volgués que fos. Per això exhortem els cristians de Girona que la llegeixin i la difonguin amb la certesa que el pensament del setmanari està en la línia volguda pels nostres bisbes, per bé que no en sigui l'òrgan oficial. Creiem que per decència cultural, si més no, CATALUNYA CRISTIANA no pot faltar a cap llar.

- El Bisbe de La Seu d'Urgell ha adreçat als seus sacerdots aquesta carta:

El bisbe de la Seu d'Urgell ha adreçat als sacerdots aquesta carta: «Estimats amics: CATALUNYA CRISTIANA ja és al carrer fa unes quantes setmanes. La simple lectura del setmanari posa en evidència que ocupa un espai informatiu important i que fa un gran servei de comunió a l'Església a Catalunya. La tirada, però, és petita per a poder sobreviure. Aquestes setmanes vinents són decisives. Es per això que us demano un esforç per a propagar-la, donat que al nostre bisbat se'n reben molt pocs exemplars. Entre tots tenim la paraula, i la responsabilitat. En Crist: Joan Martí.

NOVEDAD

«LA CONFIRMACION, SACRAMENTO DEL ESPIRITU» (Carpeta de estudio y trabajo)

- Para organizar un catecumenado como medio de acceder a una madurez cristiana interior y testimonial.
- Para devolver a la Confirmación el puesto que le corresponde en la vida de la Iglesia desarrollando sus múltiples posibilidades pastorales.
- Para lograr la identificación teológica del sacramento de la Confirmación.
- Para conocer la Teología del Espíritu Santo en la historia de la salvación a través de sus distintas funciones y efectos.

ULTIMOS VOLUMENES PUBLICADOS:

1. Sacramentos en general.
2. Bautizar en la fe y en el espíritu.
3. Cristología.
4. La otra dimensión. (Escatología Cristiana).
5. Antropología teológica.

Carpetas de trabajo y estudio que pueden adquirirse en el:

INSTITUTO INTERNACIONAL DE TEOLOGIA A DISTANCIA

Plaza Ramales, 2. MADRID-13
Teléfono 247 95 92

editorial SAL TERRAE

Desmond Doig MADRE TERESA DE CALCUTA

Su Gente
y su Obra

350 Ptas.

Nobel de la Paz '79

*Madre Teresa
de Calcuta*

TU ME DAS EL AMOR
(escritos espirituales)

250 Ptas.

los pedidos a: SAL TERRAE, apartado 77, Santander

Desitjo subscriure'm, durant un any a "CATALUNYA CRISTIANA"

Nom
Cognoms
Domicili
Població

Envio les 1.300 ptes. per gir postal

Inclou un taló barrat per aquest import.

Prej el Banc/ Caixa

Agència que es serveix domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte corrent n°

Lloc data

SIGNATURA

En/Na que viu a

provincia de Carrer núm

desitja subscriure un/a missioner/a, per un any, a CATALUNYA CRISTIANA,

El preu d'aquesta subscripció a l'extranger, (2.500 ptes. o 4.000 ptes. tramesa per avió), inclosa, el faré efectiu:

Amb el taló bancari que us adjunto

Podeu domiciliar el cobrament en el meu banc/caixa

de compte corrent/llibreta núm

i prego al meu banc/caixa que vulgui considerar aquesta butlleta com la meua autorització per a aquest pagament.

Lloc data

SIGNATURA

Breus

Curs de monitors d'Esplai a Valls

A l'escola «Enxaneta» de Valls s'està desenvolupant un curs de monitors organitzat per l'Escola de l'Esplai de Tarragona, amb l'assistència de 69 alumnes. Aquest curs va adreçat a aquells nois i noies majors de 18 anys que es dediquen a l'educació dels nens en el seu temps lliure i, a la vegada, volen aprofundir sobre diversos temes.

L'Escola de l'Esplai de Tarragona funciona des de l'any 1977, havent-se fet, fins ara, dos cursos per a monitors (1977 i 1978) i un curs de directors (1978), dedicat, aquest darrer, a responsables d'un equip de monitors. Després de fer el curs, unes pràctiques i un treball, es dona el títol de monitor o de director, reconegut per la Direcció General de la Joventut.

Mort de la mare de Mn. Sarries, d'Andorra la Vella

El dia 8 de gener morí a Mas d'En Porta (Segarra) la senyora Maria Ribalta de Sarries, mare de Mn. Ramon, corresponent de la parròquia d'Andorra la Vella i delegat diocesà de Missions. El dia 10, amb assistència de familiars i amics, els dos fills preveres de la difunta i 80 sacerdots més concelebraren la missa exequial. Una nota acomiadava la padrina així: «Nosaltres plorem la seva absència, i estem contents perquè ara reposa a la Casa amb Nen» (M. Roser).

Arxiprestat d'Oliana-Organyà: els laics també participen

Els preveres de la demarcació d'Oliana-Organyà consideraren convenient que a les reunions per a planificar i coordinar la pastoral de l'arxiprestat hi fossin també presents els laics. Per això a la darrera trobada hi convidaren alguns seglars d'Oliana, Coll de Nargó, Peramola i Organyà. Els temes estudiats foren tres: la joventut, presència dels laics en l'administració de l'economia parroquial i la missa dominical. L'experiència resultà positiva i hom hi podria veure el naixement d'un consell pastoral a nivell d'arxiprestat.

Planificació familiar: els delegats estudiaren la qüestió

Durant els dies del 23 al 27 de gener, els delegats diocesans de Pastoral sanitària de Catalunya han organitzat un curs intensiu sobre «Planificació familiar» des de diferents perspectives: sociologia, psicologia, ètica i medicina. L'objectiu ha estat el donar una visió cristiana d'un tema tan important. Els actes s'han celebrat al Seminari de Barcelona.

Renovació d'«Església d'Urgell»

Aquests dies surt el primer número de l'any de la revista «Església d'Urgell», amb importants renovacions. El títol de la publicació ha estat lleugerament reduït a un format més àgil i agradable. Enguany en les portades a color publicarà una col·lecció de fotografies de diferents i valuosos objectes d'art del Museu Diocesà. Cal remarcar un cop més la conveniència d'augmentar el nombre de subscriptors particularment per part de grups i entitats d'Església. Subscripcions: Casa del Bisbat, La Seu d'Urgell, telèfon 360 054.

Amb nombrosos actes al llarg d'aquest any

Ascó celebrarà el III centenari del naixement del beat Pere Sans i Jordà

ASCO. — Aquest any farà tres-cents anys del naixement d'un nen, el qual, amb el temps, presidiria l'altar, amb corona de sant, precisament al lloc on es gronxava el seu bressol: el cor de l'església parroquial d'Ascó.

Actes programats

Ascó, per a celebrar un tan extraordinari aconeximent, ha programat els següents actes a portar a terme:

1. — Pintar un gran mural al cor de l'església parroquial, amb escenes de la seva vida, precisament al lloc on va néixer.

2. — La publicació d'un llibre de la seva vida, martiri i glorificació, per a donar-lo a conèixer, car solament els d'Ascó saben de la seva existència, i ben poca cosa, per cert, llevat que és beat, el dia de la festa es fan les primeres comunions, que té un carrer dedicat, un altar a l'església, que va néixer al lloc que ara ocupa el cor de l'església, i ben poca cosa més.

3. — Traalladar el dia 3 de setembre les primeres comunions d'enguany, car si fins ara es feien el dia del seu martiri, 28 de maig (quart diumenge), enguany es celebraran el dia del seu naixement, dia 3 de setembre.

D'aquestes tres finalitats, la primera està encomanada al gran artista i sacerdot mossèn Angel Martí, a punt de començar; però manquen molts diners encara...

La segona, la vida del beat, ja està escrita, i manca l'aportació econòmica necessària per a la seva publicació. La primera gestió portada a ter-

me ha estat: l'obsequi d'obrir un compte corrent amb 25.000 ptes. per la «Caja de Ahorros Provincial de Tarragona», on poden enviar-se donatius per a la publicació del llibre, a la llibreta 94-3.000-387-2, sucursal d'Ascó. «Comissió Homenatge III Centenari».

I mai va renunciar de la seva catalanitat, fins a l'extrem d'escriure el seu biògraf i company de missions i de presó: «Natural de la vila d'Ascó a Catalunya, 14 dies després de la seva mort a la mateixa Xina, ens trobem amb una personalitat catalana ignorada, que cal recuperar i donar a conèixer».

Dades cronològiques

Les dades cronològiques més importants de la seva vida són:

3 de setembre del 1680: Naixement a Ascó.

20 de setembre del 1704: Ordenació sacerdotal a Lleida.

15 de setembre del 1712: Embarcament a Cadis vers la Xina.

Ultims d'agost del 1713: Arriba a Manila, després de passar per Mèxic, Acapulco...

12 de juny del 1715: Embarca vers la Xina, on arriba al port de Hal-men el dia 29 de juny del mateix any.

1717: Nomenat vicari provincial.

28 de febrer del 1729: Es consagra bisbe de Mauricastro.

Martiri del beat Pere Sans. Fotografia treuta d'un llibre antic, escrit a Itàlia i editat a Roma

1732: A Macao escriu l'«Apologia de la religió», treball molt elogiat tant per cristians com pels mateixos pagans.

30 de juny del 1743: S'entrega als perseguidors de la religió.

26 de maig del 1747: Martiri i decapitació, a Foxeu, de Xina.

16 de setembre del 1748: El Papa Benèdict XIV el declara màrtir consumat.

8 de juny del 1777: El Papa Pius VI ratifica la declaració de màrtir consumat.

Carmel Blanes

VIATJES COSMOS

Li ofereix la secció especialitzada per a la 3ª edat

CAPS DE SETMANA A LLORET DE MAR

Autocar els dissabtes a les 10
Autocar els dissabtes a les 10 h.
retorn el diumenge cap al tar.

MARÇ i ABRIL 1.200 ptas.
MAIG 1.400 ptas.
JUNY 1.625 ptas.

Estades d'una o més setmanes a Lloret de Mar

De dissabte a diumenge de la setmana següent
MARÇ i ABRIL 5.450 ptas.
MAIG 5.800 ptas.
JUNY 7.300 ptas.

Estades a Benidorm, Gandia, Roquetes de Mar, (Almeria), etc.

VIATGES COSMOS
Enric Granados 19 Tel. 253 11 03

Portem l'Església al cor

Els arquitectes i els constructors han tingut sempre el deure de garantir la unitat i la solidesa de l'obra. Un arquitecte amic meu, després de les riudes del Vallès, em va dir satisfet: en tot un troc de carrer l'única casa que s'ha aguantat ha estat la meua.

Si no ve la riuda, ve el foc, el terratrèmol o els moviments del terreny. Sant Pau comparant l'Església a una construcció deia: «Segons la gràcia que Déu m'ha donat, com a bon arquitecte, he posat el fonament... que és Jesucrist. Ara bé, si damunt d'aquest fonament un edifica amb or, plata, pedres precioses, fusta, fenàs, palla, hora vindrà en que es veurà l'obra de cadascú... ja que el foc la farà conèixer...» (1 Cor. III, 10ss).

St. Pau posa a Jesucrist com a fonament i ell es diu arquitecte. Com apòstol era un fundador. En la tradició cristiana un paper superior es reserva a l'Esperit Sant, que amb els seus dons, la fe i la caritat,

especialment, construeix l'edifici de l'Església. Avui celebrem la festa dels Sants Basili i Gregori que, com a bons orientals, repetien aquesta idea. Ells ens porta a no comportar-nos orientals, repetien aquesta idea. Ells ens porta a no comportar-nos com a cèl·lules aïllades, sinó unides en un sol cos, del que rebem la vida. Ells ens manté la consciència viva i la voluntat profunda de viure en unitat i harmonia. La desintegració és sinònim de mort.

Cal pensar que aquesta construcció, aquesta unitat de vida es manté solament a la defensiva? No. Hi ha una necessitat de creació constant. Aquesta recerca que en l'Església es fa en la teologia, en la pastoral, també, són necessàries per a mantenir la vida en expansió. El mateix Sant Pau posa una altra imatge, la del cos viu, que té membres amb funcions diferents. La unitat no s'ha de confondre amb la uniformitat. Teologies, ritus, devocions, costums, espiritualitats, una situació falgada i no encaraçada és necessària per a una llibertat de moviments creativa que ajuda a construir.

Aquest principi de llibertat i de respecte a un poder personal creatiu cal, tanmateix, conjugarlo amb el respecte a la tradició i a la comunió. L'Església segeix una revelació i té una organització en la que es preveu qui ha de definir i de dir la darrera paraula. No seria bo que hom seguís la pròpia idea, teòleg, pastor o fidel,

sense detenir-se pel fet de situar-se en contradicció amb la jerarquia, el Papa i els bisbes, als que correspon la missió gens fàcil d'assenyalar uns límits. La unitat de fe, els sagraments, la vida i l'acció en comú demanen una concordança. Acceptar la missió de la jerarquia esdevé fonamental. L'Eucaristia és la celebració i signe suprem d'aquesta unitat.

Aquestes paraules meves us faran pensar en conflictes generalitzats. Avui s'universalitzen fàcilment. Però jo em pregunto perquè no posem més esment en la nostra Església diocesana, anomenada també bisbat, o església local. O en la nostra comunitat immediata, la parròquia, el grup de convivència, el presbiteri... Sentir la preocupació per l'església universal i per l'església més petita que tenim a la vora. Portar-les al cor. Comportar-nos com a part d'ella. Veure que realment tots som constructors i posem pedra sobre pedra. S'escampa una idea de paraula o escrita, es comunica un mal humor... Es molt important el crear esperança en lloc de pessimisme, adquirir la ciència de l'harmonia, evitar l'esperit de cisma, dir no a la rígida espiritual i a l'orgull que són la causa principal de les disensions, fins i tot, encara que sembli estrany, en el terreny de les idees.

Hi ha uns altres elements de construcció. No ens oblidem dels profunds, com la pregària i el bon exemple. Però també l'amor fraternal. Es regla d'or en la construcció. I, per això, la comunicació, informacions, visites,

reunions. Oh, si sabíem com poder ajudar a aixecar o a caure els altres! Jo tinc dotzenes d'exemples al nostre bisbat de persones que han estat definitivament afectades pels altres, en coses a les que no es dona la importància que tenen. Totes les resonàncies ens fan vibrar.

Sabeu que jo estimo de manera especial l'esforç d'aquells que consagren tota la seva vida a una labor creativa. Sense ells ens tornariem escleròtics. I passar al davant suposa viure en el martiri constant i espiritual dels sentiments més íntims. Trobar-se més d'una vegada en la soledat. Partir fins i tot de més renúncies a diners i a comoditats. Aquests avantatges segueixen més aviat els que s'acomoden en actituds segures.

Però precisament, perquè aquest lideratge suposa prendre un lloc de més responsabilitat en la construcció de l'edifici espiritual de l'església, i també perquè els que van davant han pogut sentir-se estimats pel seu bisbe, tenim dret a esperar la grandesa d'esperit que els faci superar les crisis espirituals en l'esperança i no en el mal humor. Que els faci conjuguar la llibertat creativa amb l'esperit de comunió i d'obediència. I amb alegria. És difícil? Responc: és que hem perdut la vocació a la grandesa de construir l'edifici espiritual de l'església, la institució misteriosa, més que no pas amb la ciència i amb els nostres càlculs, amb la sabiduria del crucificat?

La Seu d'Urgell, 2 de gener de 1980.

Joan, Bisbe d'Urgell

APRENDA BIEN EL INGLES EN EL LONDON LANGUAGE CENTRE

- Profesorado nativo, licenciado y experimentado
 - Grupos reducidos, máximo 10 alumnos por clase
 - Clases particulares a empresas y a domicilio
- TODOS LOS NIVELES Y OBTENCION DE LOS CERTIFICADOS DE CAMBRIDGE
Clases especiales para niños a la salida del colegio en grupos separados
Muntaner, 184, pral., 3.ª (esq. París), Barcelona
Teléfonos 239-32-41 (Oficinas, de 4 a 8:30). Clases hasta 10 noche

Bisbats i moviments

«Urgellia», revista d'història

La Societat Cultural Urgel·litana comunica que a primers d'abril sortirà al carrer el segon número de l'Anuari «Urgellia», publicació sobre la història de les comarques pirinenques. Aquesta Societat fou constituïda el 1977, i el 1979 publicà el primer número d'«Urgellia». Se n'han venut 500 exemplars, d'una edició total de 700.

Robatori a Puigcerdà

Pels volts de les festes de Nadal foren robats els microfons i destruïda la instal·lació de megafonia de l'església parroquial de Puigcerdà. Els lladres s'amagaren al cor de l'església i, quan foren tancades les portes, realitzaren tranquil·lament la seva obra malèfica. Les pèrdues foren de 101.000 pessetes. El dia 30 de desembre els fidels oferiren a la parròquia donatius que arribaren a cobrir les despeses ocasionades pel robatori.

Aplec al santuari de la Posa

El santuari de la Mare de Déu de la Posa pertany a la parròquia d'Isona (Conca de Dellà) i és centre de peregrinacions, vots i aplecs per a tota la comarca. L'aplec més important se celebra el dia 30 de gener amb motiu de la festa de sant Sebastià. Enguany, en aquesta diada, fou inaugurada la pista d'accés a l'ermita.

III Jornades d'Animació Missionera a Sant Cugat del Vallès

Els dies 16 i 17 de febrer, a la Casa Missionera del Cor de Maria de Sant Cugat del Vallès, tindran efecte les III Jornades d'Animació Missionera per a seglars de Catalunya i les Illes. El tema serà: «Tots som cridats». Es treballarà en un clima de reflexió personal, pregària i diàleg sobre vivències per arribar a veure qui ens crida i a què som cridats. Edat mínima: 18 anys. Inscripcions: Delegació diocesana de Missions, Casa del Bisbat, la Seu d'Urgell, telèfon 350-054.

Nous novicis a Poblet i Vallbona de les Monges

En començar el XV centenari de sant Benet, al monestir de Poblet tingué efecte la cerimònia de la presa d'hàbit de tres novicis. L'acte fou presidit per l'arquebisbe de Tarragona, doctor Josep Pont i Gol. Cal remarcar que la joia del monestir cisterenc de Poblet per l'ingrés dels tres novicis és compartida, igualment, pel monestir del mateix orde de Vallbona de les Monges perquè també hi ha una novícia que aspira a formar part de la comunitat femenina.

Trobada ACIT a Tarragona

Al col·legi menor Sant Pau, de Tarragona, s'han reunit unes 350 persones que pertanyen a grups de matrimonis, professionals i joves ACIT (Associacions Cooperadores de la Institució Teresiana) d'Alacant, València, Barcelona, Saragossa, Terol i les Illes. Obri l'acte mossèn Joan Bestard, sociòleg i pastoralista, explicant l'objectiu fonamental de la trobada: aprofundir en l'entitat i missió de l'obra de Poveda en el nostre món actual, un món canviant que ha entrat en una nova cultura i que cerca amb afany entre llums i ombres, èxits i fracassos la seva pròpia definició. Va cloure aquest acte ACIT Angeles Galino, directora general de la Institució, que va parlar sobre el carisma de Poveda: presència de seglars compromesos en el món de l'educació i la cultura, esforç per la promoció de l'autenticament humà de l'home com a part essencial de la Institució Teresiana.

XXV aniversari del Taller de Natxaret a Gràcia

El mes de febrer del 1980 es compleixen 25 anys de la inauguració, en la parròquia de Sant Joan Baptista de Gràcia, del Taller de Natxaret. La supervivència d'aquesta escola de pre-aprenentatge es deu a l'entrega de professors voluntaris que, amb autèntic sentit vocacional i apostòlic, han sabut valorar la tasca formativa del Taller envers els nois que, deixant els jocs del carrer, s'acudeixen amb desig de preparar-se pel món del treball o simplement amb ganes de fer-se aptes en manualitats que poden complementar la seva vida laboral i familiar. El mèrit de la supervivència pot calibrar-se amb la consideració que, de prop del centenar de Tallers que han existit, és aquest l'únic que consta com a existent.

El bisbe de Girona, en la cloenda de la Jornada de Pastoral celebrada a Banyoles:

«Siguem realistes i evitem tota classe de simplismes»

BANYOLES. — El diumenge, dia 30 de gener, se celebrà a Banyoles la darrera fase de la jornada diocesana de pastoral del bisbat de Girona amb la participació de cent quinze persones, entre sacerdots, religiosos i seglars.

Sis capítols a debat

La temàtica que va estudiar-se en la jornada diocesana comprèn sis capítols principals que foren presentats a l'assemblea per llurs respectius relators o ponents. Eren els següents: «Fe i sagraments» (J. Gisbert); «Accions eclesials comunes» (Ferran Pérez); «Pastoral dels sacerdots» (A. Soler); «Seglars» (M. T. Bachs); «Religiosos» (M. T. Tèrmens) i «Organització diocesana» (Mn. Joan Quer).

Quant al mètode de treball, va implantar-se la reunió de grup sobre cada un dels temes i a continuació se celebraven les sessions plenàries, on els secretaris exposaven llurs resums i aquest obria un debat públic. La direcció d'aquestes sessions plenàries la realitzava un moderador que fou la senyora Anna Bover, Lydia Martín o mossèn Toca. Els debats foren molt vius, sincers i enriquidors, i es posà finalment cada proposta a votació.

Acte de cloenda

El desenvolupament del treball de la jornada de pastoral era complementat per la pregària en comú i la celebració de l'Eucaristia, que sempre fou molt viva i participada. El bisbe de la diòcesi, monsenyor Jaume Camprodon, fou present a quasi tots els actes, tot pronunciant unes paraules a l'acte de cloenda.

Aitals paraules porten el títol global de «Punt i a part», donant a entendre la transcendència de les jor-

Bisbe Camprodon: «Les divergències i fins i tot els desacords sorgits d'entre els participants no van impedir l'existència d'una comunió entre tots».

nades per al futur de l'Església gironina. Monsenyor Camprodon va recordar d'entrada que «el fet del treball realitzat conjuntament respon a la consigna de l'ideari de reflexió proposat: perquè el món cregui».

A continuació va remarcar que «les divergències i fins i tot els desacords sorgits entre els participants, no van impedir l'existència d'una comunió entre tots». «Aquesta comunió eclesial —continua— no ha impedit que ningú pogués exposar els seus punts de vista amb tota llibertat».

Sobre les propostes fetes pel senyor bisbe va dir que «no eren pas una síntesi harmònica de tota la pastoral diocesana, tampoc no era així el previst». I va afegir: «L'objectiu d'aquesta etapa era obrir un ampli debat amb la participació conjunta de laics, religiosos i sacerdots per a obtenir unes propostes operatives; el conjunt és molt positiu i jo les recullo amb el màxim interès».

Monsenyor Camprodon va acabar la seva intervenció parlant de l'estil

del treball realitzat: «Siguem realistes i evitem tota mena de simplismes, mantenint el to modest que ha marcat el nostre treball des dels seus inicis». «Es precisa vigilar —acabà— per no multiplicar sense cap necessitat els organismes de la pastoral, atents a la dialèctica entre l'organització i l'impuls de l'esperit».

Escollida la comissió executiva

Per últim, s'escollí la comissió encarregada de fer realitat les propostes votades per l'assemblea, que quedà la següent manera: seglars, senyors Ferran Pérez, Baldomer Busquets, Caterina Cargol i Josep Maria Agustí; religiosos, mare Pilar Monso, Teresa Tèrmens, reverend Josep Maria Maideu i Jaume Prat; sacerdots, mossens Pere Font, Martí Amagat, Joaquim Pla i Pere Domènech. Tanmateix es constituí una altra comissió de sis seglars per a gestionar la creació d'un futur consell de laics, i una altra de deu sacerdots per a la constitució del futur consell presbiteral.

Propostes

Cal advertir que, per primera vegada en la història de l'Església de Girona, s'han reunit conjuntament els sacerdots, els religiosos i religiosos i els seglars, sota la presidència del bisbe.

D'entre les moltes propostes, són dignes d'esmentar-se algunes: eliminació de tots els aranzels; el desig i voluntat de tots en la unitat de criteris en l'acció pastoral i en la litúrgia; la importància de la preparació religiosa dels seglars, assaïment a congressos i aplecs d'àmbit diocesà i fins i tot intra-diocesà; la potenciació de tots els moviments de l'Església, etcètera.

Sabadell i el XXV aniversari de la mort del Dr. Carreras

L'Acadèmia Catòlica de Sabadell es prepara per a commemorar el 25è aniversari de la mort del seu conseller, doctor Lluís Carreras i Mas.

Em plau aquí reproduir la inscripció de la tomba que guarda la seva despul·la: «Sacerdot sabadellenc, servidors devotíssim de l'Església i vindex dels seus drets. Apòstol de la romanitat i promotor, a les terres tarraconenses, de la dignificació del culte. Ciutadà insigne, impulsor de la renaixença pàtria, sapient en mestatge i consell, precler en virtuts, cultura i acció. Al Cel sigui».

Tots els qui varem conèixer el Dr. Lluís en guardem un record inesborrable. Per això d'aquí al mes de març, que és quan es complirà el 25è aniversari, des d'aquestes planes de CATALUNYA CRISTIANA fóra bo que tothom qui conegué l'il·lustre sacerdot en digués les seves impressions. És important saber el que va fer, pensar, dir, explicar mossèn Carreras. Després del bisbe Torras i Bages és un dels homes decisius per a comprendre el ressorgiment religiós català, sintetitzat en l'Eucolgi, un dels llibres que quasi es pot afirmar no té parí en cap literatura com a obra litúrgica i alhora formativa.

Les conferències del doctor Lluís foren famoses tant a Sabadell com a Barcelona. El seu verb era magistral i tenia períodes insuperables. Jo no he conegut ningú que m'hagi impressionat tant. Home per altra banda d'una cordialitat finíssima i d'una memòria i vasta cultura que no podia deixar indiferent a ningú que l'hagués tractat.

Ara que Catalunya, en tants aspectes, té problemes als quals caldrà donar una solució adequada, evocar el mestatge del doctor Lluís Carreras és una obra estimulante i agraïda a la vegada. Ell era un home que sovint ens deia que calia saber i recordar sempre d'on veníem per a no perdre'ns en els nostres temps tan propicis a la desorientació. Estimava i valorava aquella «tradicció catalana» del bisbe Torras i Bages, del qual digué en una conferència a Sabadell que era l'home més eminent que havíem tingut a Catalunya. I és que sense fonament no es pot edificar cap edifici perdurable. Sense estimar, valorar i seguir la tradició que ve de lluny i que ha format Catalunya al llarg

dels segles no aniríem enlloc. És aquella frase del gran bisbe: Catalunya serà cristiana o no serà.

El mateix Pompeu Fabra en veure entrar el doctor Lluís a la Generalitat, salvat de les iras revolucionàries dels comitès assassins, va dir: «Ara hem salvat l'ànima de Catalunya». Tanta era l'estima en què tenia el doctor Carreras aquest altre home il·lustre de la nostra pàtria.

Són molts els amics de Barcelona que tingueren tracte amb el doctor Lluís. D'aquí al 7 de març, dia de l'aniversari, escriviu tots els qui puguem unes ratlles a la memòria d'aquest home precler en virtuts, cultura i acció.

Quantes coses dirien d'ell el doctor Josep Maria Llobera, mossèn Batlle, el doctor Cardó si encara viquessin! I no cal dir el cardenal Vidal i Barraquer, amb el qual treballà intensament en altres qüestions de l'Església en les hores de lluita de la República, i amb el qual l'unia una amistat intensa.

Era, d'una manera eminent, un home de consell. Tenia aquest do d'una manera admirable. Per això és convenient retreure la seva memòria perquè no defallim en la nostra empresa de fer possible el ressorgiment de Catalunya. Ara precisament, en el mes de març, que commemorarem el seu aniversari, anirem a votar pel Parlament català; i cal recordar que el doctor Lluís era un home que estimulava la pràctica de la participació política com a eina primordial per a una justa ordenació de la societat. Abstenir-se, romandre indiferent, és deixar el camp obert a tot enemic de les nostres tradicions més autèntiques, és fallar en l'hora decisiva, és fer-se dignes que se'n digués el dia de demà: ploreu com a nens el que no heu defensat com a homes.

Quan un poble pot presentar homes com el doctor Lluís Carreras, un d'entre molts, no pot morir. És quan ens sentim plenament optimistes fins i tot, diria, contra tota esperança. Si ho sabem fer, si participem, si treballem de ferm, sortiran d'altres Vidals i Carreras, d'altres Torras i Bages, d'altres homes que continuaran, íntegres, la nostra història.

Josep Maria Riu

«Per l'aixeta de l'economia es pot escanyar la llibertat de pensar»

El bisbe Joan, de La Seu d'Urgell, parla sobre ensenyament, divorci i situació socio política

L'ensenyament i el divorci foren dos temes importants de la darrera sessió plenària de la Conferència Episcopal Espanyola (Madrid, 19-24 de novembre del 1979). Això ens dona ocasió per a parlar amb el nostre senyor bisbe sobre temes de tanta incidència en la vida cultural i social d'avui.

—Sr. bisbe, sembla que la Conferència Episcopal ha tingut molt d'interès en defensar l'ensenyament privat, no estatal. Per què?

—Diem-ne ensenyament lliure, no estatal. Situem les coses bé: l'interès per l'ensenyament pot sorgir dels pares, d'una empresa o institució, de l'Estat. La nostra recent Constitució, mencionant la Declaració Universal dels Drets de l'Home, diu en l'article 26 que «els pares tindran dret preferent a escollir el tipus d'educació que s'haurà de donar als seus fills». Si el nostre país hi ha centenars de milers de famílies, potser milions, que busquen un col·legi no estatal, la majoria un col·legi de l'Església, perquè no hem de defensar aquest dret que passa a ser un dret d'Església?

«Déu ens en guard d'una estatificació creixent».

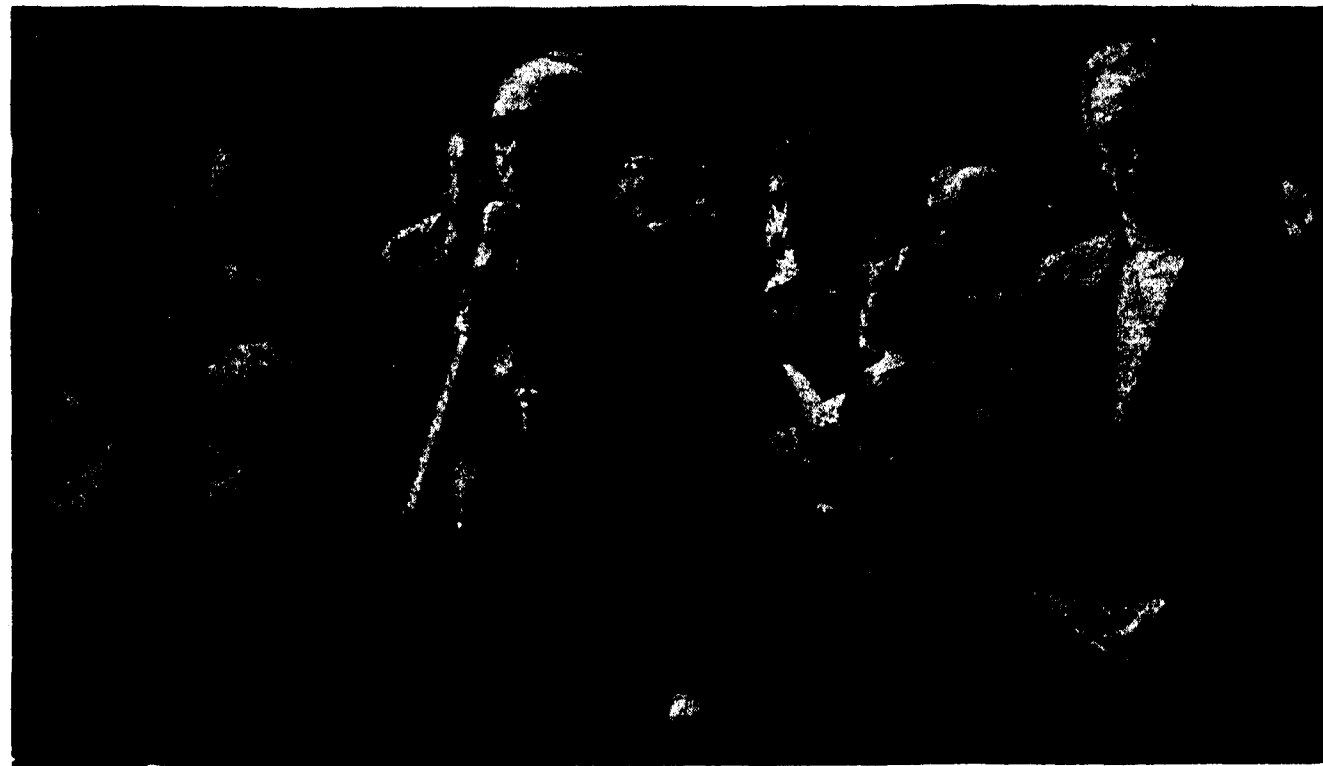
—L'Església defensa aquest dret amb una gran tenacitat: sembla que té por de perdre quelcom important.

—Per l'aixeta de l'economia es pot escanyar la llibertat de pensar. L'escola forma homes, difon la cultura, el progrés social, el benestar moral d'un poble. No és un instrument polític de partit. Perquè no es posi l'Estat a fer de pagès tot est, o d'industrial? Per què no es fa l'amo de tots els períodes? Déu ens en guard d'una estatificació creixent.

«El segle passat anava a l'escola el qui volia. La cultura era article de luxe. Avui és imprescindible per a tothom. Si els diners que paguen tots els pares al floc de l'Estat després no són distribuïts a totes les escoles, passarà com quan plou el poble del costat i al nostre no. Es perd la collita. Per això tanquen tants col·legis».

—La situació, però, d'avui és discriminatòria, escoles gratuïtes i per a rics: per culpa de qui?

—Sort n'hi ha hagut que des de 1970 l'ensenyament general bàsic s'ha fet obligatori i gratuït per a tothom. Però vegeu la diferència. L'any passat l'Estat ha donat 38.900 pessetes per cada alumne no estatal i solament 15.312 pessetes per cada alumne no

Al bisbe Joan li agrada d'estar amb el seu poble i compartir les seves alegries i les seves penes

estatal. La diferència l'han pagada els professors cobrant poc, els pares, les institucions. Això no és just. La formació professional l'ha ajudat més. Però per als alumnes de batxiller no estatals l'Estat no ha donat res, fora d'algunes beques. Llavors totes les sortides són dolentes: pagar els pares, tancar centres o desocupar-los, cobrar poc als professors... I passa una mica de tot.

«Al nostre Bisbat no es pot dir que les nostres escoles siguin per a rics, car es fa un gran esforç de preus reventats. Però sempre hi ha alguna família nombrosa o pobre que no pot. Són moltes coses que en sofreixen a l'hora i la situació es degrada. Ja fa anys que anem tancant centres. Si els bisbes hem parlat fort, no és perquè sí».

«Hi ha qui llegeix els nostres documents amb lupa».

—L'altre tema important era el divorci, personalment quin judici us mereix la declaració de la Conferència Episcopal?

—Personalment fa pocs mesos que vaig escriure sobre aquest tema en les

planes d'Església d'Urgell. Jo ho feia en un to més popular i més tolerant que no ho fa la Declaració de la Conferència Episcopal espanyola. Però, si ho compareu, veureu que coincideixen en allò fonamental.

«Els bisbes ni benem el divorci, cosa que aniria contra el que l'Església ensenyà, ni convoquem guerra religiosa per a evitar una llei civil divorcista. Fins i tot reconeixem que els governants, en llur prudència política, poden decidir de fer la llei per a crear un espai jurídic a un fet social difós. Però varem voler evitar que es fes una llei divorcista invocant el nostre consentiment».

Que els governants prenguin el seu risc. Aquesta preocupació, però, condiciona una mica massa el document. Cal recordar, però, que hi ha qui llegeix els nostres documents amb lupa.

—Sense fer us de la lupa, en l'esmentada declaració evoqueu la tradicional família espanyola i advertiu sobre els mals que li poden sobrevenir de la llei de divorci, no és un argument pobre?

—No és solament a Espanya. El Cristianisme s'ha tingut influència ha afavorit l'estabilitat de la família. Amb això ha fet un gran servei a la societat. Que vingui una llei divorcista i

veureu com aviat haureu de lamentar els seus efectes.

«El divorci, un mal real, no un mal menor».

—Molt bé, senyor bisbe, el divorci és un mal, però un «mal menor»: si en definitiva es tracta de mirar el bé de l'home».

—Quan parlem de divorci no volem dir una simple separació, sinó l'intent de rompre el matrimoni per a crear-ne un altre. Això és un mal real. No un mal menor. Un mal menor seria la legalització d'aquesta possibilitat. Menor en el sentit que es podria pensar que és millor donar una sortida legal a aquests casos, quan en una societat són molts, que no pas deixar-los sense reglamentar. En un sentit ampli es pot acceptar, doncs, que el legislador, tot i legislant sobre quelcom que de per si no és bo i que portarà efectes dolents, busqui uns efectes bons d'aquesta legislació, que sens dubte també es podrien donar i, en aquest sentit, es podria dir que també mira el bé de l'home».

—Mireu el món rural, l'home de la nostra diòcesi. Per a ell la família és una institució sagrada, patrimoni inexpugnabla, fins i tot des d'una perspectiva purament humana. Els

vostres programes pastorals tenen present la futura llei de divorci?

—Des de fa uns quants anys s'ha intensificat la preparació catequètica de les parelles de núvia. Avui hi passa quasi la totalitat. I es fa cada vegada millor. També hi ha una atenció a les famílies: grups de matrimonis, escola de formació de pares, associacions de pares al col·legi...

«Si surt una llei de divorci tot seguit els bisbes farem un altre document per a situar-nos davant dels problemes nous que es crearan, i també ho tindrem present al nostre bisbat».

«El pas de la dictadura a la democràcia».

—Parlem ara de la situació del país. Els bisbes, en general, considereu positiu, des d'una perspectiva cristiana, el canvi socio-polític?

—Si en parlar de canvi voleu dir el pas de la dictadura a la democràcia, sí. És més conforme a la llibertat i a la dignitat dels homes. Per altra part s'ha fet a un preu baix, pel que podia ser. Es fan esforços, com és ara la Constitució, les autonomies... que moltes democràcies no han fet. Crec que, en general, que podem estar satisfets.

«Hem agafat, però, un mal moment econòmic, la crisi d'energia, l'atur. Hi ha encara el terrorisme, el desordre públic i la inseguretat. D'això últim no en podem estar satisfets. Cal educar constantment la responsabilitat dels ciutadans. I l'Església té una missió important en la formació de la consciència ètica dels individus. El que hi ha de dolent en el canvi és un repte per a tots».

«La de Tarancon sobre les autonomies, una opinió personal».

—I, finalment, una fiblada, i perdonem: les paraules del cardenal Tarancon sobre autonomies, «relliscada o perspectiva diferent»?

Encara no he entès prou bé per què el nostre cardenal Tarancon va dir allò de les autonomies. Pagar es referia a les que falten per crear, algunes de les quals no tenen perspectiva històrica ni gaire base social. O bé tem que aquest tema no arribi a minar l'estabilitat, i volia fer un advertiment. No cal fer-ne massa cas del que va dir sobre aquest tema. És purament una opinió personal que també té dret a expressar, encara que jo, per cert, no la comparteixo.

Mn. Antoni Mirabet

Ació Escolar del Congrés de Cultura Catalana inicia la campanya «El País a l'Escola», per al curs 1979-1980, amb un concurs de murals per a alumnes d'EGB.

El concurs compta amb col·laboració de diverses entitats i publicacions catalanes, i el seu objectiu és contribuir al coneixement del nostre país en el conjunt dels Països Catalans i fomentar el treball escolar en la nostra llengua, com una aportació a la tasca tan necessària d'afirmació de la nostra identitat com a poble.

La convocatòria del concurs s'està fent directament a totes les escoles d'EGB i també s'ha comunicat a les regidories d'ensenyament de tots els ajuntaments de Catalunya demanant-los suport i difusió a les escoles del seu municipi.

Voluntat d'ésser

Aquest és el primer pas d'una campanya que pretén, actuant en un dels punts d'irradiació més importants cara al futur —l'escola—, fer-hi present el fet nacional català a través

«El país a l'escola»: Una campanya a fi que els nens coneguin la realitat catalana

del treball en la nostra llengua i del coneixement diferenciat, real i pràctic del país, de la seva cultura, dels seus homes i dones, de la seva situació sociològica i econòmica, i de la seva història, tradicions i costums; dit amb d'altres mots, que els nostres fills coneguin què ha estat Catalunya i amb ella els Països Catalans, que són actualment i quin pot ésser, si ells volen, el seu futur. Aquesta és la base per a arribar a tenir la «voluntat d'ésser», indispensable per a integrar-se en aquesta tasca col·lectiva que és ésser una nació.

Participació escolar

Demanem a tots els que tinguin contactes amb el món de l'ensenyament, professionalment o com a pa-

res i mares que participen activament en l'escola de llurs fills, el vostre ajut ja sense gaire esforç i podeu actuar positivament per a impulsar i justificar la participació de les escoles, sigui amb el vostre suport general o bé, cosa més important i objectiu inicial, aconseguint la inscripció i la formació d'equips de treball a les escoles amb les quals tingueu relació.

Per a informació addicional o connexió amb els equips de difusió adregeu-vos al secretariat de la campanya, domiciliat a Acció Escolar del Congrés de Cultura Catalana, Rambla de Catalunya, 15, entresol, segona, Barcelona-7, telèfon (93)301-70-91. Jordi Guardiola i Salafranca i Joan Amorós i Pla.

Resum de les bases

Participants: Grups escolars formats per alumnes de 5è, 6è, 7è o 8è d'EGB.

Tema: Aspectes de la geografia, història, economia, costums, art, folclore, ecologia, etcètera, de la comarca o població del grup, i d'aquesta en relació amb els Països Catalans.

Presentació: Mural sobre paper de 110x150 cm amb els textos, mapes, fotografies, dades, quadres, dibuixos, etcètera. Tots els treballs han d'ésser fets en català.

Els murals s'hauran de trametre a qualsevol de les següents entitats abans del 22 de març de 1980: Acció Escolar del CCC, Rambla de Catalunya, 15, Barcelona-7. Obra Cultural Balear, Imprempta, 1, Ciutat de Mallorca. Acció Cultural del País Valencià, Moratín, 15, València-2. Omnium Cultural, Montcada, 20, Barcelona-3.

Jurat: El formaran representants de les entitats esmentades i de: «Cavall Fort», Cercle d'Agermanament Occitano-Català, Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya, diari «Avui», Escola Elisava, Fundació Miró, «Rodamón», Secretariat de l'Idioma del País Valencià i «Tretzevents», que escolliran els sis millors murals (tres de 5è i 6è i tres de 7è i 8è).

Exposició: Una selecció dels murals s'exposarà del 1 al 3 de maig de 1980 en el primer Congrés Escolar Juvenil dels Països Catalans. L'exposició es clourà amb el lliurament dels sis premis «El País a l'escola», així com del premi «Fem camí» atorgat per votació dels participants en el Congrés.

Premis: Cada grup participant rebrà un petit lot de material i els premis per als guanyadors consistiran en llibres, discos i jocs per als alumnes i lliures escoles.

Està domiciliat a Acció Escolar del Congrés de Cultura Catalana, Rambla de Catalunya, 15, entresol, segona, Barcelona-7, telèfon (93)301-70-91, on es pot trametre la inscripció i demanar les bases completes, cas de no haver-les rebut.

Segueixen les reaccions contra la incautació d'obres d'art sacre

«El patrimoni artístic és un mitjà d'evangelització»,

«Alguns anomenen al patrimoni artístic els «tresors de l'Església». I no tenen raó. Ni l'Església va crear-los com a tresor, ni els conserva com a tresor, ni en fa ús com a tresor, sinó més aviat com a mitjà d'evangelització. És un patrimoni format en el seu si que ha heretat dels segles, cara a uns fins específics, que ella deu conservar i fer servir correctament per tal de que aquesta fins es compleixin», ha declarat Mons. Iguacén, membre de la Comissió de Bisbes que, conjuntament amb una altra comissió estatal aviat començarà a negociar acords relacionats amb el patrimoni artístic de l'Església.

El Prelat continua dient que «Davant la problemàtica creada entorn al patrimoni artístic de l'Església, tres coses han de restar ben clares: 1.) Que la propietat correspon a l'Església, poble de Déu, que no s'in-

dentifica amb el Municipi; 2.) Qu aquest patrimoni té una finalitat específica que no resultat just ni impedir, ni tampoc desviar i 3.) Que si es precis retirar algun objecte religiós per la seva millor conservació i per posar-lo al servei de la cultura, deu retirar-se a un Museu de l'Església i mai a museus civils.

Al preguntar-li sobre la sospita de que l'Església no ofereix «seguretat» per les obres d'art, respon: «L'Església ha sabut i ha pogut defensar el seu patrimoni durant segles. Com, doncs, ha pogut arribar fins a nosaltres? Amb quin dret s'acusa a l'Església, quan a ben segur dues terceres parts del nostre patrimoni artístic pertany a la comunitat catòlica? D'arribar-se al cas de la impossibilitat real de conservació, pot estudiar-se una negociació, però mai no es pot la usurpació. Que hi han robatoris en temples? I jo pregunto:

Només en temples? Ni l'Església ni ningú podrà garantir seguretat, si no existeix seguretat ciutadana. Cal que hi posem els mitjans ordinaris, però l'Església de cap manera.

«Es una injustícia» assenyala el bisbe de Sigüenza

«Les autoritats competents coneixen prou bé que, al marge de casos excepcionals, els museus no són rentables, i que la conservació d'obres d'art no promou dividenda», afirma el bisbe de Sigüenza, Mons. Castán, en una entrevista concedida a un diari de Guadalajara i que també ha publicat el butlletí de la diòcesi.

En relació a la dificultat de l'Església per a conservar el seu tresor artístic i monumental, Mons. Castán creu que la primera dificultat «seria la deixadesa o negligència dels homes de l'Església en conservar el patrimoni artístic». Fent referència a la segona causa d'aquesta dificultat, afegeix: «Si ens referim als robatoris, el que és més lamentable i cal posar-hi remei és la deterioració en augment en aquesta missió de l'ordre públic».

Ho afirma el bisbe de Màlaga, Dr. Buxarraís

«L'Eucaristia compromet a donar inclús allò que ens és necessari»

MÀLAGA. — «Els cristians al celebrar l'Eucaristia, acceptem un compromís de fraternitat que reclama donar, no solament allò sobrer sinó adbuç el que és necessari», afirma el bisbe de Màlaga, Mons. Buxarraís, en una carta pastoral amb motiu de la Campanya contra la Fam, que s'ha fet amb el lema: «Mans Unides». Després d'analitzar les crisis mundials de començament d'any, Mons. Buxarraís afirma: «Mentre discutim de les situacions veritablement conflictives la solució immediata de la qual, no és a les nostres mans, constatem l'existència de fam al món. I la seva solució sí que la podem, almenys en part, intentar.

No podem ignorar que els nens nascuts fent un pes de 3 quilos, durant el primer trimestre han minvat fins a 1,9 quilos per manca del necessari nodriment.

La tragèdia de tants germans del sud-est asiàtic s'ha unit enguany a les regions on la pobresa va incrementant-se per no disposar d'una mínima explotació raonable dels propis recursos, per això convé un mínim de tècnica i de mitjans econòmics.

Davant d'aquesta realitat, el

Prelat brinda diversos compromisos: «Als joves els animaria a viure la protesta que no s'arranja cridant, sinó en formes de viure alienes al malversament, al luxe, i al poc interès quan es relacionen amb aquests problemes.

Als pares i als educadors els impulsaria a oferir una formació que sigui l'origen d'una personalitat arrelada en la justícia, en la solidaritat i la coneixença dels problemes del món.

Per a tothom, el compromís de consumir menys, produir més i millor i compartir amb generositat. I un afany per tal que l'opinió pública no s'habitui a veure aquestes situacions doloroses.

I és obvi, inter... no- què podem fer per a col·laborar en els diversos projectes de promoció agrícola, sanitària, cultural i social que volen dur-se a terme si la Campanya respon a allò que s'espera.

Finalment, el bisbe de Màlaga diu: El lema de la Campanya de 1980 «Mans Unides» ho diu tot. La força de la solidaritat, de la comunicació, facilita la presa de consciència i la solució del que pot sorgir gairebé com insoluble.

Breus

Mons. Cardenal «Critica al Papa és resistir a l'Esperit Sant» La Santa Infància dona comp-tes

El bisbe d'Osona-Soria, monsenyor Teodoro Cardenal Fernández, afirma que criticar al Papa o als bisbes és fer un mal servei a la causa de la unitat dels cristians i als propis fidels.

Mons. Cardenal diu: «Criticar al Papa o als bisbes, i fins i tot ensenyar en oposició més o menys oberta a ells, quan com testimonis de la veritat divina ensenyen als fidels en matèria de fe o costums, és fer resistència al mateix Esperit diví que els va posar per pasturar el seu ramat i al capdavant, és fer una mal servei a la causa de la unitat i als mateixos fidels, doncs al ferir amb llurs crítiques, o com sigui, als seus pastors, no fan altra cosa que escampar el ramat, creant confusió».

Ressorgiment de la pastoral vocacional

Durant un parell de dies s'han reunit els bisbes, de la Comissió Episcopal de Seminari i Universitat amb 45 sacerdots delegats de pastoral vocacional de 32 diòcesis espanyoles.

En la reunió va estudiar-se la missió del sacerdot com a agent de la vocacional. Després de la presentació de les jornades que feu el president de la Comissió, Mons. Larrea, bisbe de Bilbao, es presentaren tres ponències preparades per Mons. Alvarez, bisbe de Logroño, sobre els plantejaments teològics de la pastoral vocacional; per Mons. Delicado, arquebisbe de Valladolid sobre els plantejaments pastorals i pel Rector del Seminari Major de Toledo, D. Estanislao Calvo sobre els plantejaments pràctics de la pastoral vocacional en el present de l'Església espanyola.

L'obra de la Santa Infància ha aconseguit l'any suau acabat, més de 500 milions i mig de pessetes. Aquest fons econòmic global recaptat en tota l'Església es distribueix cada any equitativament en totes les àrees geogràfiques del món missional. L'últim any foren destinats a finançar 1988 projectes, distribuïts així: Àsia, 625 projectes; Àfrica, 508; Amèrica, 219; Ocenàia, 22 i diversos 8.

Si ens cenyim a Espanya, el desenvolupament de l'Obra es vertaderament sorprenent en els darrers anys. L'any 1978 la recaptació fou de 72,5 milions aproximadament.

Descens en el nombre de sacerdots sevillans

El seminari diocesà de Sevilla ha donat les xifres del moviment demogràfic del clergat sevillà en els darrers anys. Del 1970 al 1974 es donà un balanç positiu, entre ordenacions i sacerdots traspassats, de 28 sacerdots. En canvi, en els darrers cinc anys el signe ha canviat i s'ha produït una diferència de 37 sacerdots menys; en van morir 43 i foren ordenats 16. En aquestes xifres no s'inclouen les baixes per secularització, ni les altes per arribats d'altres diòcesis.

El Cardenal Primat va complir 62 anys

L'arquebisbe de Toledo i Primat d'Espanya, cardenal Marcelo González Martín ha complert 62 anys, que va celebrar amb recolliment i en família.

El cardenal Primat d'Espanya va fer durant el matí només una visita, que no tornà a repetir-se durant el resta del dia, per a celebrar la missa, de matinada, al Seminari i passar unes hores de convivència amb seminaristes i professors.

«La redempció de Crist és l'alliberament del pecat» diu el bisbe de Tenerife

«La redempció de Crist no és d'un ordre temporal»

SANTA CRUZ DE TENERIFE. — El bisbe de Tenerife, Mons. Luis Franco, ha afirmat que la Redempció del Crist és l'alliberament del pecat i no d'ordre temporal.

Concretament, monsenyor Franco, diu: «En els temps presents, l'alliberament ha adquirit carta de ciutadania en el mercat dels pobles. L'imputen a la religió, que ha de dur l'alliberament a tots els homes, l'alliberament natural, l'alliberament de les esclavituts temporals. Així ens ho diuen».

«No és cert ni correcte carregar sobre la religió l'alliberament de les masses, com si el seu objectiu fos la lluita temporal de les coses i de les

persones. L'alliberament que la religió ens duu, és la que té com a referència al'ordre sobrenatural, a l'ordre de la gràcia, a l'ordre de la salvació. La redempció del Crist és alliberament del pecat. L'alliberament de l'ordre temporal serà una conseqüència de l'alliberament de l'ànima, mai de cap manera volgut directament pel Creador».

Per altra banda, en fer referència al marxisme, manifestà que «és un altre error dels temps presents. El marxisme pretén aconseguir la igualtat entre tots els homes, posant en joc la lluita de classes i la violència. És un sistema que infon en els adeptes una mística vencedora per aconseguir llurs intents.

DANONE

Teletipus

Sierra Leona: Un musulmà ha estat ordenat sacerdot

Emmanuel Sulaiman Lappia ha estat ordenat sacerdot a la diòcesi de Kénema. Unic noi d'una família musulmana d'onze fills, acaba de finalitzar els seus estudis al gran seminari de Tamalé, a Ghana. En la parròquia on ell compartia la tasca pastoral era molt apreciat per la seva simplicitat al mateix temps que per la seva bona disposició per predicar, de catequista i de mestre de capella.

Xipre: Inquietud per la comunitat maronita

Els maronites, que formen el nucli més important dels sis mil catòlics que viuen a Xipre, estan amenaçats a desaparèixer, segons el vicari general de la diòcesi, Mons. Farah. «La majoria dels maronites —ha declarat— viuen en els camps de refugiats a Nicòsia i Limassol en unes condicions materials deplorables. El nombre d'esglésies a la seva disposició i el manteniment de costums i tradicions cada dia es fa més difícil. Hi ha el perill de l'assimilació dels maronites en profit de la comunitat grega-ortodoxa.

França: L'Església es preocupa dels problemes de les vídues

Una cinquantena de consiliaris del moviment cristià de les vídues «Esperança i Vida»

arribats de tots els indrets de França, s'han reunit en un cap de setmana de dos dies de treball.

Amb els responsables nacionals del moviment i llur consiliari, el P. Tournayre, han discutit el seu paper de consiliari sobre la necessitat d'aquest «servei eclesial» que vol ser un ajut espiritual i amical al començament d'aquesta prova.

Mons. Duchene, president de la comissió episcopal de la Família, de la que depen Esperança i Vida, ha volgut assistir-hi, demostrant així que l'Església es pren seriosament els problemes materials, psicològics i sobretot espirituals que es plantejen a qualsevol dona.

Egipte: La Bíblia jueva més antiga serà restaurada

El president Sadat ha autoritzat la sortida d'Egipte de la més antiga Bíblia escrita en hebreu, entre les conegudes i que es conserva a la sinagoga del Caire. Copiada en els inicis del segle IX per un teòleg hebreu, Joseph Ben Asher, sobre mig miler de pàgines de pell de gasela, recto-verso, la Bíblia es restaurarà a l'estranger (Anglaterra, Estats Units o Israel).

Mayence: El cardenal Volk anuncia la seva dimissió

Ben recentment, amb motiu del seu aniversari, el cardenal Hermann Volk, bisbe de Mayence, ha dit: «Des d'ara, tot el que faci, ho faré per darrera vegada». I també ha afegit: «Demanaré al Papa que em descarregui de la direcció de la diòcesi de Mayence», davant la qual hi està de 1962 ençà. Nascut en 1903, el cardenal Volk vol cedir la seva plaça a una força més jove.

«Nosaltres no som pas unes simples assistents socials»

La Mare Teresa espera estendre la seva obra a Xina

ROMA. — «Nosaltres no som pas unes simples assistents socials. Nosaltres som unes ànimes consagrades i realment contemplatives, però en el cor del món», ha declarat la Mare Teresa en una entrevista concedida a l'agència missional «Fides», entrevista en la qual ella també ha volgut declarar: «Les Missioneres de la Caritat senten igualment un gran desig de poder anar a Xina».

Interrogada sobre les repercussions que suposarà l'atribució del Premi Nobel de la Pau 1979, la Mare Teresa ha afirmat que ella havia facilitat a un nombre major de descobrir l'existència dels pobres en el món i la força espiritual de l'amor cristià; això ha incitat la reconciliació i a la unió de grups fins ara separats, només per l'únic reconeixement que l'amor és l'instrument de la pau; causa finalment que ha permès de suscitar un anhel de generositat entre els joves, i més encara, entre els estudiants, que venen a oferir llurs serveis temporers per a col·laborar amb les Missioneres de la Caritat.

Les Missioneres de la Caritat de la Mare Teresa, avui són 1.200 professes i 600 novícies i postulants, repartides en 28 països de tots els continents. Arreu, elles reben el mateix acolliment. A Tanzània, el president Nyerere els hi ha atorgat un terreny. A Etiòpia, on el règim marxista és bastant dur, el govern, malgrat que moltes missioneres han estat expulsades, ha manifestat que mai no permetrien que les Missioneres de la Caritat haguessin d'abandonar el país.

novícies. A Calcuta donem menjar cada dia a unes 7.000 persones i mai ningú se n'ha entornat amb l'estómac buit. Nosaltres, Missioneres de la Caritat, tenim un quart vot: servir gratuïtament i de tot cor als més pobres entre els més pobres i treballar per ells», afegeix la Mare Teresa.

Nous projectes

La Mare Teresa ha facilitat algunes informacions sobre el servei aportat per les Missioneres de la Caritat als refugiats de Cambòia, de Laos i de Vietnam, i a les víctimes de la droga. A Londres, sobretot, moltes religioses ajuden a les drogues durant la nit aportant-li un reconfort moral i, algunes vegades, fent que puguin menjar.

Evocant els projectes de les noves cases a Àsia, la Mare Teresa ha declarat que les Missioneres de la Caritat han rebut nombroses demandes provinents de molts països del món sencer. Igualment ha indicat que havia rebut un telegrama de felicitació de la Xina, al ser-li adjudicat el Premi Nobel de la Pau (telegrama privat). «Les Missioneres de la Caritat —ha afegit— desitgen en gran manera poder anar a Xina. Nosaltres resem cada dia amb aquesta intenció, i tenim confiança que no passarà gaire temps que siguem convidades a instal·lar-nos-hi».

L'Institut compta amb cinc religioses xineses: 2 treballen a Calcuta, 2 més a Filipines i una a Austràlia.

Destí: el Paradís

Cap dels que han estat ajudats per les Missioneres de la Caritat ha mort sense rebre el baptisme. «Nosaltres els hi demanem més o menys llur consentiment amb aquestes motes: Desitgeu rebre una benedicció especial per tal de que pogueu veure a Déu?».

D'aquesta manera, explica la Mare Teresa, nosaltres hem expedit al paradís 19.000 persones. Uns milers de persones, cristians i no cristians, han trobat l'amor de Déu en el nostre servei; alguns milers de joves arriben a Calcuta... La congregació compta ja amb nombroses vocacions en el noviciat, notablement a Filipines, Tanzània i a Roma.

Un quart vot

«Pel nostre nodriment i per les nostres necessitats, nosaltres ens reïem només de la divina providència. No acceptem cap salari, ni fundacions, ni tampoc qualsevol subsidei de part de l'Església per destinar a les

Una trista realitat que escapa a tota imaginació

Sanitat en el Tercer Món: Unes xifres que ho diuen tot

A tot aquell que ha tingut ocasió de contactar d'una manera viva i directa amb els pobles del Tercer Món no li vindrà de nou que escrigui que la situació sanitària es escandalosa... tant més si es compara amb l'abundància de mitjans de que disposen els països més avançats i la manera com es malgasta, tant en material com en medicació.

Es per això que abans d'entrar en l'estudi de l'estat sanitari dels països en vies de desenvolupament, citaré algunes impressions dels problemes diaris, concrets, amb que s'enfronten els que treballen allí... «Les mosques s'acumulen sobre la cara dels infants que són dormint... els més grandets es freguen els ulls amb les mans brutes... els adolescents miren d'esquillentes la llum... els demés ja han arribat al final, amb ulls enterbolits que miren sense poder veure res... és conseqüència del tracoma... Si em pregunten per què no se'ls cura us en donaré la resposta: el tractament costa quatre dòlars i, en una localitat agrícola on hi sobren les mans però és escàs el diner, la gent del poble prefereix cuidar-se dels orbes que no pas gastar per a evitar la ceguera...».

Llegiu, ara, la carta d'un missioner que viu i treballa en una de les zones africanes anualment afectades per l'epidèmia de meningitis. Aquest missioner és, també, ATS, i ha fundat un dispensari en una regió on l'assistència sanitària és quasi inexistente... «Els malalts ens arribaven al dispensari estirats en les carretes o sobre d'una fusta reposant sobre el manillar i el celló d'una bicicleta, o embolicats en una manta que, penjant d'un llarg tronc, els servia d'hama, o a coll i be» sobre l'espatlla d'algun familiar... Venien de lluny i jo no els podia oferir més que l'ombra dels arbres... És difícil d'imaginar el que es sofreix al veure en aquestes condicions, sota un implacable sol tropical, amb temperatures que oscil·len entre els 42 graus durant el dia i els 12 graus durant la nit, havent-los de canviar de lloc a

mida que el sol va fent camí i sense disposar de roba per a abrigar-los durant la nit...» (Aquesta amarga experiència va ésser la que el va

obligar a construir el dispensari.)

Aquesta és la trista realitat sanitària de molts pobles de la selva o de la immensitat de la sabana, mancats del més elemental per a subsistir i per a tenir cura de llurs malalties...

Malgrat que això és més alligador que el que ens puguin dir les estadístiques, no puc per menys que anotar algunes xifres corresponents a l'any 1976:

Part del món	Població en milions	Creixement anual %	Índex de natalitat	Índex de mortalitat
EUROPA	478	0,8	18	14
ÀSIA	2.304	2,1	38	20
ÀFRICA	418	2,7	48	30
AMÈRICA SEPT.	289	1,0	17	9
AMÈRICA LATINA	288	2,7	28	10
OCEANIA	31,7	2,0	28	10

	Mortalitat infantil per 1.000	Esperança de vida al néixer (1)	Metges per 10.000 hab.
Total mundial	85	60	8,8
ÀFRICA	180	47	1,1
ÀSIA	51	67	11,4
EUROPA	100	67	3,1
OCEANIA	21	72	18,8
	31	69	11,0

(1) Xifres extremes: FRANÇA (1974) 88,8 ALT VOLTÀ (1969) 32,1

PERSONAL SANITARI EN RELACIÓ AMB LA POBLACIÓ AFRICANA

(En l'últim a donar són algunes de les xifres més significatives)

País	Any	Habitants per metge	Habitants per dentista	Id. per farmàcia	Id. per assistents mèdics	Id. per llevadores
FRANÇA	1978	680	2.080	1.740		180
ANGOLA	1973	15.170		66.800	15.080	320
CENTRE ÀFRICA	1975	27.810	890.000	180.710		5.980
ZÀIRE	1972	27.980	714.380	174.800	248.810	7.170
BENIN	1975	32.780	311.200	74.100	2.370	780
RUANDA	1975	40.370	1.049.800	899.970	20.880	5.000
BURUNDI	1974	48.430	873.330	334.650	61.110	5.420
ALT VOLTÀ	1975	68.480	584.850	584.850	358.920	3.980
ETIÒPIA	1972	69.340	1.080.540	231.840	121.780	22.320

Tingueu en compte que, especialment pel que es refereix als metges, les xifres corresponen al promig entre metges i població, però la realitat és més desastrosa ja que hem de tenir present la desigual distribució del personal sanitari en el conjunt del país, molt superior en les ciutats que no en la població rural.

Designeu com a assistents mèdics el personal que no ha fet estudis mèdics universitaris però que poden tractar les malalties corrents i, inclús, verificar algunes intervencions.

Dr. Salvador Cortadellas

Carnet de notes

Conferència a Notre-Dame de París sobre el tema: «Ha de renegar l'Església del seu passat?». Intensa emoció. Quan, aixecant els ulls, descobreix al meu davant, en la gran sala, la multitud immensa, captinguda i atenta, penso instintivament amb Claudel, aquest jove burges indifferente que a l'hora de les vespres del Nadal de 1886, amagat darrera una columna de l'antiga catedral, experimentà de sobte, i per sempre, «el sentiment esquinçat de la innocència, de l'eterna infantesa de Déu».

I heus ací que, prop d'un segle més tard, després del cant del «Rorate» jo també, simple seglar i també del tot «miserable, entre la multitud que guaita», acabo de testimoniar, però aixecant la veu i entremig dels meus germans que Déu és infant i que l'Església és una noia jove, neta desprovista de tot, que Déu casa novament cada dia després de 2.000 anys.

Acabada la conferència, els assistents baixen a la cripta de Notre-Dame per fer un debat públic. Quin moviment de còcos plens d'interès! Tots aquests rostres desconeguts girats cap a mi per la valentia... Mai com aquest vespre he arribat a comprendre com l'Església és estimada. Aleshores, per què tenim por, homes de poca fe? Per de la nostra Església, del nostre Papa, dels nostres teòlegs, dels nostres sacerdots, de la nostra ombra; por de la dona, de l'infant, de la Paraula transparent i simple, de que tenen set tants cors assecats...

Aquest pensament no hi ha manera de deixar-lo: a partir del moment que algú ha tallat el cordó que ens comunicava amb el cos matern, restem ben sols per a l'eternitat. Qualsevulla que sigui la seva llargària, sigui com sigui l'interès de la comèdia que representem, és sempre sobre el bes fet damunt cortina que baixa, quan tot s'acaba.

Pierre Pierrard

Tenen cases a Barcelona, Badalona, Manresa, Vic, i Camprodon, i al País Basc

El Seminari del Poble de Déu, una comunitat en una nova escola de vida

El cardenal Jubany ha acollit sempre amb entusiasme l'experiència del Seminari del Poble de Déu

Avui presentem als nostres lectors una comunitat de jovent que va néixer com a tal a casa nostra, concretament a Barcelona, ara fa deu anys; s'ha extès a Badalona, Manresa, Vic i Camprodon, on hi tenen una casa de convivència. Darrerament també han anat al País Basc.

Una cinquantena fan vida en comú, estan repartits en pisos de nois o noies, segons el cas. Actualment hi ha mitja comunitat que treballa i mitja que estudia. Entre els que treballen hi ha electricistes, lampistes, fusters, ferrers, economistes, programadors, etcètera. Els estudiants es preparen en diferents matèries: teologia, peritatges industrials, BUP, COU, etcètera. Participen tots d'una mateixa bossa econòmica. Els sous són propis d'obrers.

Testimoniar la fe

Estan aprovats i erigits canònicament com Associació, dins de l'Església local; volen testimoniar llur fe en el context de la comunitat cristiana unida al seu bisbe.

El servei que ofereixen és realitzar una escola de vida on cadascú es trobi a si mateix en la vocació que Déu li dona. Es formen d'una manera especial per ser Poble de Déu, realitzant estudis de Cristologia, Eclesiologia i Mariologia. Prenen el nom de Seminari del Poble de Déu.

Aquesta escola de vida requereix un procés, d'alguns anys, repartits en tres etapes:

Una primera d'acolliment i coneixença mútua, en els diversos pisos de vida comunitària, per preparar-se a la conversió vers Déu i els germans, en la pràctica diària del manament nou de Jesús: «Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat». Només Jesús, que coneix cadascú, pot fer aquesta preparació, per tant, dei-

xem que sigui Ell mateix, el Mestre, que els guïi. (Mt. 18,20.)

La segona etapa la fan a la casa de convivències de Camprodon. És un període de formació intensa, tant en l'aspecte espiritual com en l'humà. S'assoleixen els punts fonamentals de la vida cristiana, a través del treball, de la pregària i de l'espiritualitat. S'intensifica en el recés de la natura, la sinceritat i la generositat que requereix el seguiment del Crist.

La tercera etapa consisteix en retornar a les ciutats on es desenvolupa el treball laboral o científic per completar la pròpia formació.

Lliurament generós

A la fi d'aquestes tres etapes —que poden durar de sis a vuit anys, segons els casos— hom pot optar per romandre en vida comunitària, a fi de portar aquesta escola arreu del món, o bé retornar als ambients d'on un procedeix i ser ferment d'unitat cristiana enmig del món.

Tots ells pretenen formar-se intensament per preparar-se a un servei d'entrega generosa que l'Església local els pugui demanar, ja sigui en el sacerdoci, en el matrimoni o en qualsevol de les facetes que hi ha a la vida.

Els primers fruits

Han passat els anys i aquesta escola ha donat ja els seus petits fruits. Recollim breument alguns comentaris de persones que han seguit el procés del Seminari del Poble de Déu...

«He descobert que l'amor que ens tenim els uns envers els altres fa que anem canviant la manera de ser i que el passat no influeixi en el present a l'hora de trobar aquella nova personalitat que Déu ha pensat per cadascú.» (Ramon.)

«L'escola m'ha ajudat a trobar el meu lloc dins d'una família de l'Església universal. Aquest context m'ha ajudat a estimar l'Església tal com és, santa i pecadora, amb tot el positiu i negatiu que pugui haver-hi. Vull posar el meu gra de sorra per a renovar-la, perquè doni al món aquesta veritable imatge de Poble de Déu que Jesús vol: la perfecta unitat entre els homes.» (Pere.)

«D'ençà que he descobert que l'Evangeli és experiència de vida, tocar de peus a terra i posar-te a caminar —senzill, però difícil—, no m'he preocupat de donar aquesta o aquella teoria, sinó la meua experiència viscuda.» (Anton.)

«Jo també he passat la meua crisi d'identitat com a cristiana, i si, precisament, portava moltes activitats era per a justificar-me com a tal. Però malgrat això em sentia buida i desorientada. És això el que Déu vol de mi? Estimo de debò? Val la pena tot el que faig?... Quan vaig conèixer aquesta escola de vida vaig descobrir que no em calia fer grans coses, ni moltes, ni lluny de casa, sinó que només em calia fer-ho tot per amor, fins les coses més petites i insignificants.» (Assumpta.)

Qualsevol dia de la setmana, en especial els dissabtes i diumenges, hi ha un servei d'acolliment per a totes aquelles persones que volen conèixer a fons el desig d'unitat que mou tots els membres d'aquesta comunitat.

Francesc Casanovas, l'iniciador

L'iniciador d'aquesta experiència cristiana, Francesc Casanovas, havia conegut abans, a Loppiano, Florència (Itàlia) l'espiritualitat de la unitat; va fer-li descobrir d'una manera nova el testament de Jesús: Que tots siguin una sola cosa. Això li va fer comprendre la importància que els cristians romanguessin units entre si, fent cap al bisbe, donat que si no complien amb fidelitat el manament nou de l'amor que Jesús ha donat, no es pot arribar a realitzar el testament de la unitat en l'Església. I és precisament la comunitat cristiana que testimoniant l'amor perfecte que és la unitat, ha de salvar tots els homes... a fi que el món cregui. (J. 17.)

En aquesta casa de Camprodon es compleix la segona etapa del procés del seminarista, amb un període de formació intensa

SEMINARI DEL POBLE DE DEU

SECRETARIA

BARCELONA (9): Bailén, 101, àtic primera. Telèfon (93)207-00-97

CASA DE CONVIVÈNCIES

CAMPRODON (Girona): plaça Sta. Maria, 9. Telèfon (972)74-00-87

COMUNITATS

BARCELONA (9): passeig St. Joan, 79, segon. Telèfon (93)257-45-54
Bailén, 101, cinqué, primera. Telèfon (93)257-24-73.

BADALONA (parròquia de Sta. Clara-Morera):

Juan de la Cierva, 3-5, entl., segona. Telèfon (93)389-26-71

MANRESA: Bruc, 63, segon, segona. Telèfon (93)874-55-29

VIC: St. Antoni, 15, segon. Telèfon (93)889-25-65

BILBAO (14) (Deusto): Juan de la Cruz, 14, primer, C. Telèfon (94)435-10-50

nitat de jovent

Dades cronològiques

Setembre 1969:

Comencen els primers contactes entre l'iniciador d'aquesta experiència cristiana, Francesc Casanovas, un sacerdot i uns joves.

Maig 1970:

S'obre el primer pis de vida en comú per a nois a Barcelona.

Maig 1971:

S'obre el primer pis de vida en comú per a noies a Barcelona.

Abril 1974:

S'obre un pis de vida comunitària a Vic, amb el consentiment del Sr. bisbe, Ramon Masnou.

Octubre 1974:

S'inicia la vida comunitària al pis parroquial de Santa Clara de Badalona.

Febrer 1976:

S'obre un pis de vida comunitària a Manresa.

Juliol 1976:

S'inaugura la casa de convivències a Camprodon (Girona). Allí comença a intuir-se el servei específic del Seminari del Poble de Déu: oferir una escola de vida on cadascú es retrobi a si mateix en la vocació que Déu li dona en el context de l'Església de cada lloc.

Maig 1977:

El cardenal Narcís Jubany aprova i erigeix canònicament com associació l'experiència del Seminari del Poble de Déu a l'Església de Barcelona.

Juny 1977:

El bisbe Ramon Masnou aprova i erigeix canònicament com associació l'experiència del Seminari del Poble de Déu a l'Església de Vic.

Agosto 1978:

S'obre un pis de vida en comú a Bilbao (Biscaia).

Abril 1979:

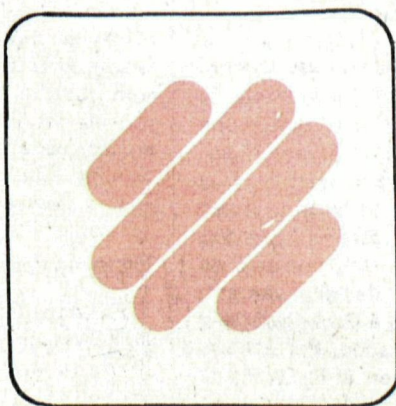
El cardenal de Barcelona, Dr. Narcís Jubany, presideix per primera vegada un consell de comunitat.

Una vida en la qual no està exclòs el companyerisme i la sana alegria

ESTALVI
3ª EDAT

**PER A
NOSALTRES, LA
"TERCERA EDAT"
ÉS LA PRIMERA**

BANCA CATALANA

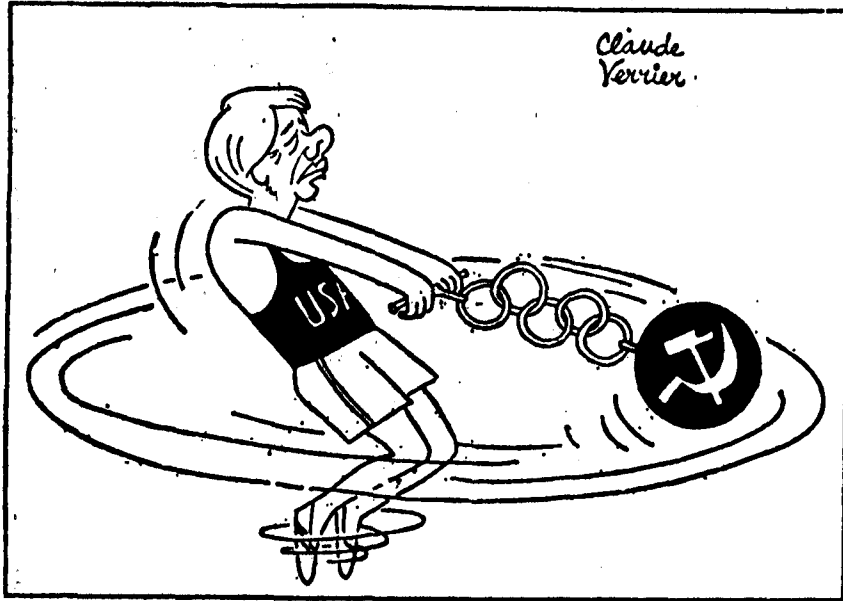
BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA

BANC DE BARCELONA

BANC DE GIRONA

BANC MERCANTIL DE MANRESA

Ha estat notícia

Nova política de Carter a l'Orient Mitjà

L'establiment d'una presència militar al Pakistan i la signatura d'un tractat d'ajuda econòmica de dos anys, són les primeres passes que ha fet l'administració Carter en el marc de la seva nova política respecte a l'Orient Mitjà.

El subsecretari d'Estat nord-americà tractarà, en un viatge a l'Índia, de convèncer Gandhi que l'apropament al Pakistan i la nova política respecte a l'Orient Mitjà constitueix l'única resposta pràctica i immediata a la intervenció soviètica a l'Afganistan.

D'altra banda, sis moviments afgans oposats al règim de Babrak Karmal han donat a conèixer a Islamabad la formació de l'Aliança Islàmica per a l'Alliberament d'Afganistan. El seu objectiu primordial és la constitució d'una república islàmica a l'Afganistan per enderrocar l'actual règim prosoviètic de Karmal.

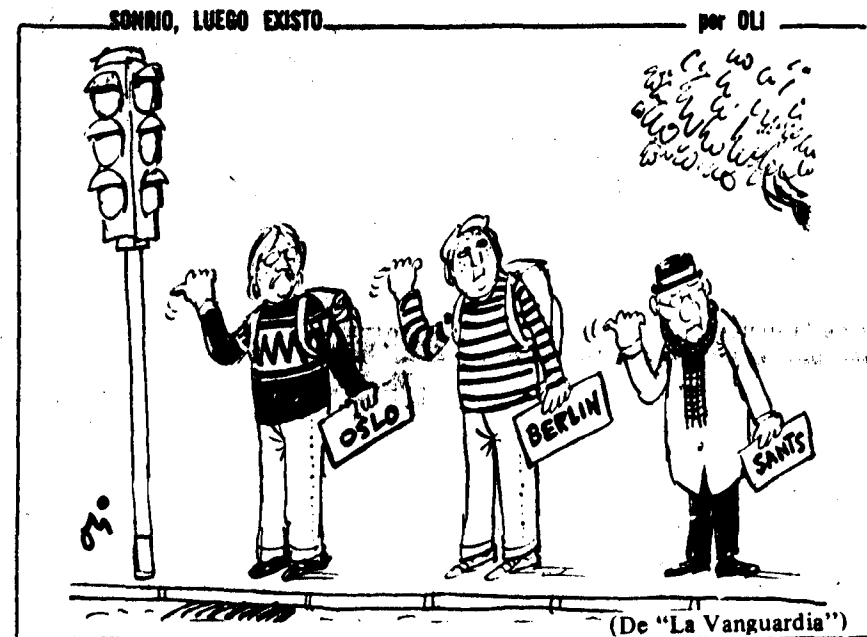
Augmenten els preus dels transports

Degut a l'augment dels productes energètics, s'ha confirmat la pujada de tarifes del sector del transport. Així, doncs, els preus dels vols interiors s'incrementen en un 25 per cent, excepte entre Canàries i la Península, que serà d'un 18 per cent; pels ferrocarrils, s'ha realitzat un increment lineal del 7 per cent; i pel transport de carreteres, se situa en un 3,5 per cent.

Victòria de Banisard a l'Iran

L'actual ministre d'Economia i Finances de l'Iran, Abolhasan Banisard, ha obtingut la victòria en les eleccions presidencials.

L'avançatge assolit des del primer escrutini pel ministre d'Economia i Finances, va obligar a tots els seus con- la no hi ha posat objeccions en públic.

Condemnada a tres anys en un camp de treball

MOSCÚ. — Per una «petitessa malèvola», Tatiana Tchepkov, de 40 anys, professora de literatura francesa, ha estat condemnada a Moscou a tres anys en camp de treball. Ha estat acusada d'haver colpejat un dels milicians que va prendre-li el seu carnet de notes a la vegada que interrompia una reunió cristiana en la qual ella participava.

Tatiana Tchepkov ensenyà a l'institut pedagògic de Smolens fins que en fou expulsada el 1978 per la seva participació al «seminari cristià» fundat per Alexandre Ogorodnikov.

Victor Kapitanchuk, membre del Comitè Cristià per a la defensa dels Drets dels Creients, ha declarat que la penalització aplicada a Tatiana, s'aplica habitualment als delictes més importants; això prova, segons ell, que el

govern soviètic és capaç de procediments «inhumans» per ensorrar la fe religiosa.

Detenció d'un capellà ortodox

El sacerdot ortodox rus Dimitri Dudo ha estat arrestat a Moscou. Es prou sabut que el P. Dudo, que té una gran influència entre la joventut, durant molt temps ha estat exposat a les pressions i vexacions de les autoritats i del KGB. Es per aquesta raó que fou desplaçat de Moscou a la població de Gribnowo. A desgrat de l'allunyament, els fidels anaven fins a Gribnowo fent el viatge des de Moscou. Per acabar, les autoritats indicaren al P. Dudo la prohibició de predicar. A l'Oest, el P. Dudo no era pas un desconegut qual- sevol, i els seus llibres aviat foren traduïts.

El Comitè Olímpic USA ajuda Carter

El Comitè Olímpic Nord-americà va decidir per 68 vots a zero de proposar al Comitè Olímpic Internacional d'ajornament, cancel·lació o canvi de seu de l'Olimpiada de Moscou.

Després que el Comitè Olímpic es decidís per atènyer-se als interessos polítics de l'administració Carter, la suspensió de l'Olimpiada per un any apareix com la sortida més viable al problema.

Consellers de la Casa Blanca van comentar que el canvi de seu i la cancel·lació dels Jocs Olímpics no semblen comptar amb gaire suport a la resta del món, però que l'ajornament dels mateixos permetria que en aquest espai de temps minvessin les actuals tensions.

Continuen els atemptats

Prop de Bilbao un parany posà fi a la vida d'un policia nacional de 23 anys i produí ferides de consideració a d'altres cinc agents.

D'altra banda, dos membres del comitè executiu del Club de Amigos de la UNESCO amb seu a Madrid, resultaren greument ferits en esclatar un paquet que portava una bomba.

Un parella de la guàrdia civil fou tirotejada quan es trobava prestant servei en una de les entrades del port de Barcelona.

Destituïció del general Torres, cap de la «Brunete»

La destituïció del general Luis Torres Rojas com a cap de la Divisió Acorazada Brunete, la unitat més important d'intervenció militar, situada a la rodalia de Madrid, ha aixecat una sèrie de rumors sobre la motivació real de la mesura. Sembla provocada per l'evidència d'un moviment entre un cert nombre d'oficials que, almenys verbalment, anaven criticant severament en llurs unitats les actuacions del govern, del vice-president de Defensa, Gutiérrez Mellado, i del ministre de Defensa, Rodríguez Sahagún. La versió oficial de la destituïció del general Torres és que es tracta de col·locar al front de les unitats més importants del país generals amb possibilitat d'arribar a tinentes generals.

D'altra banda, el director de «Diario 16», Miguel Angel Aguilar, va declarar davant el jutjat militar permanent número 8, de Madrid, en relació amb la causa oberta amb motiu de la informació publicada pel diari, sobre una suposada «intenció militar».

Dissot morts al Salvador i vint a Tunis

Dissot activistes de les Forces Populares d'Alliberament van morir, i un oficial i un soldat resultaren ferits durant un atac d'aquesta agrupació a un camp amb soldats de la II Brigada d'Informació, a El Salvador.

D'altra banda, violents enfrontaments i atacs a una caserna de l'exèrcit de Tunis ha causat una vintena de morts i nombrosos ferits.

Segons l'agència tunisenca «Tunis-Afrique Presse», el grup armat, que va entrar a la ciutat de Gafsa, va agafar ostatges, entre els quals hi havia dones i infants. Les forces s'oposaren als atacs i van arribar a dominar la situa-

Setmana tràgica al Salvador

Dos funcionaris públics més han estat assassinats al Salvador, engrandint així la macabra llista de víctimes de la violència política, amb un total de cinquanta morts en menys de dos anys, en la recerca i defensa del poder polític.

L'actual govern, que va assumir el poder el 15 d'octubre de l'any passat després de l'enderrocament del general Carlos Humberto Romero, ha anunciat la democratització del país i la vigència de la sindicatització camperola, reforma agrària, nacionalització de la banca, del comerç exterior i d'altres fets de benefici col·lectiu.

Punt de vista

El Parlament, a la vista

Convocades les eleccions per al Parlament de Catalunya, la vida política catalana resta centrada pel calendari relacionat amb aquest fet històric: presentació de candidats, proclamació, campanya electoral, votació, proclamació de resultats i reunió del Parlament. Ens trobem en la primera fase de deu dies, durant els quals són presentades les llistes d'aspirants als 135 escons: mentre al palau del Parc de la Ciutadella, les instal·lacions són sotmeses a un procés accelerat d'actualització, els grups polítics presenten davant les juntes electorals les respectives llistes de candidats. Amb una atribució en principi proporcional al volum demogràfic, però esmenada de forma que les diferències matemàtiques són una mica reduïdes, la circumscripció electoral de Barcelona aplega més de la meitat de la totalitat dels escons i, per tant, té un paper decisiu cara a la composició de la futura legislatura catalana.

El procés electoral català coincideix, parcialment, amb el basc i té, indubtablement, una incidència de primera categoria en la política general espanyola: tant pel pes específic de les dues nacionalitats com per constituir la punta de llança de la conversió del tradicional estat unitari en el que hom sol anomenar estat de autonomies. Pel seguit de malesnotes històriques que pretén resoldre i per les perspectives de futur que obre, aquest és el pas més important que dona la democràcia espanyola després del mateix fet del seu restabliment. És un pas important en el camí de la llibertat, la comprensió i la convivència i un pas fermament recolzat pel sentit d'una sèrie de consultes electorals. És també, però, un pas que troba encara obstacles d'acceptació amb el mateix sistema: no es tracta de la lògica oposició que la democràcia possibilita i necessita, sinó de l'oposició incivilitzada, violenta i retrògrada que converteix la vida pública en una carnisseria. Com en altres moments semblants del procés democratitzador, la violència acompanya el camí electoral als parlaments català i basc. És un clima de pressió interessada i salvatge.

Una vegada més, ultra la condemna total, la defensa de la via democràtica exigeix una actitud cívica valenta i intel·ligent que substitueixi els nervis per la serenitat, l'enfrontament per la reflexió, la frivolitat pel rigor, l'abstenció pel vot, la crítica lleugera del sistema pel recolzament seriós, la seiva per la civilització, i una esgarriosa — i falsa — aplicació de la justícia pels particulars per la sistemàtica — i única possible — administració institucional de codis i lleis.

Una altra cosa, no cal dir-ho, és el legítim enfrontament electoral entre els partits, un enfrontament que ha d'ésser prou intel·ligent per a no oblidar que els grans enemics no són els qui juguen dins el sistema, sinó els que, ras i curt, el que volen és anorrear-lo.

Josep Fauli

Una premsa per a una societat de comunicació

ROMA. — La Unió Catòlica Internacional de Premsa prepara pel vinent mes de setembre el seu XII Congrés Mundial, que tindrà com a tema central d'estudi «Una premsa per a una societat de comunicació».

Enllaçant amb el tema «Una premsa per a l'home» que fou estudiat al darrer congrés (Viena 1977), el pròxim congrés, a Roma, aborderà la funció del periodisme considerant la comunicació particular que formen els periodistes amb llurs lectors, i considerant també el públic de lectors propi de cada periòdic com una comunitat, fàcilment reconeguda malgrat la seva diversitat.

Una enquesta prèvia fou enviada a totes les federacions i membres de la Unió Catòlica Internacional. Les respostes arribades a la seu de Ginebra serviràn com a base per a les deliberacions del Congrés.

Premsa i societat

L'enquesta parteix de principis evidents que han de portar a una actuació concreta: «L'home, a qui la nostra premsa està destinada, es realitza en i pel grup; la col·lectivitat, la comunitat, la societat; aquesta és el servei de l'home. Afirment, perquè som cristians i perquè això és una exigència universalment reconeguda, que aquesta societat reclama la circulació de la informació, però també, fins i tot més profundament encara, la comunicació; treballam per una "societat comunicant". Utilitzem, per aquesta finalitat un instrument específic: la premsa escrita, la premsa catòlica. Hem de preguntar-nos sobre l'acció d'aquesta. Com i en què contribueix a una societat de comunicació? Contribueix tant com podria i hauria de fer-ho? Quins són els progressos realitzats? Quins mitjans cal emprar per assolir una millor contribució del periòdic a l'objectiu que es persegueix?».

Cinc línies de reflexió

Es proposen cinc línies de reflexió als periodistes catòlics tot cercant una acció concreta en la seva tasca professional:

1. — Els valors de la comunicació: «La comunicació requerida per una societat humana implica valors i suposa

conseqüentment exigències: comunicat, comunitat, intercanvi, atenció, posada en comú, informació recíproca, repartiment, participació, coneixement mutu, diàleg, veritables relacions entre les persones, entre els grups, entre els lectors dels periòdics, entre els lectors i els periodistes».

2. — Les dificultats que és necessari remuntar: dificultats com són els sectarisme, la influència de les ideologies, els mecanismes de domini, l'agressivitat, etcètera. I d'altres nascudes del mateix avançament de la tècnica: ràdio, TV, etcètera.

3. — Informació i comunicació. Caldria preguntar-se si l'actualitat tal com la veu el periodista no s'allunya massa de l'actualitat tal com la viu el lector: els centres d'interès que els periodistes porten a primer pla pertanyen freqüentment a un món estrany per al lector. Aquesta circumstància planteja el problema de la mentalitat periodística, de la formació dels periodistes».

4. — La premsa cristiana. «Hem de reflexionar — diu l'enquesta — sobre la premsa cristiana en la seva qualitat d'agent de diàleg i de comunicació; i, de la mateixa manera que com l'Església informa i comunica, sobre els progressos realitzats en aquest camp, sobre les nostres aspiracions».

I així, es pregunta: «Donem la suficient informació sobre la vida de les comunitats dintre l'Església, sobre el progrés i endegament del poble cristià conjuntament? Les comunitats tenen la possibilitat de parlar i donar-se a conèixer?».

«L'Església s'enfronta cada vegada més amb els problemes de l'home, socials, familiars, culturals: aquest és un fet reconegut per tots. Tenim algun vot per formular a aquest propòsit pel que es refereix al nostre treball com a informadors i agents de comunicació: llenguatge, afers abordats, informacions subministrades als periodistes, etcètera?».

5. — La Unió Catòlica Internacional de Premsa vol, no solament al congrés, sinó en el seu treball diari, especialment per mitjà de les seves Federacions professionals o geogràfiques, promoure un diàleg i solidaritat entre els periodistes catòlics per a un progrés professional i cristià del seu treball i de la seva premsa.

Problemàtica viva

Dues preguntes vitals sobre marxisme - cristianisme

El dissabte 26 de maig de 1979 es va celebrar en el Col·legi d'Arquitectes Tècnics de Barcelona, un col·loqui entre cristians i marxistes, organitzat pel PSUC i amb intervenció d'anomenades personalitats. No cal pas reduir l'interès del tema, ja sigui a nivell teòric-interpretatiu de Marx- com pràctic- proposicions i mètodes dels marxistes militants actuals.

Les meves impressions sobre les idees exposades es centren en dues que intencionadament anomeno «vitals».

Una: La comunió en la praxis revolucionària del partit té implicacions en la mentalitat global del militant o no?

Altra: El model de societat resultant de la revolució ofereix espai vital a la fe cristiana o no?

En ambdós casos vull reflexionar a partir de la vida i tenint present que els fenòmens veritables humans - marxisme i cristianisme ho són - no afecten només a la intel·ligència, sinó a la totalitat de la persona (afecte, voluntat, decisions...)

Doncs, bé, la meua primera qüestió vol plantejar un punt per a mi crucial. Si jo, creient en Jesucrist, accepto la proposta de canvi social i m'enquadro en l'estil de lluita que avui practiquen els partits marxistes d'Occident la necessària coherència amb mi mateix no em portarà a un abandó vital de les implicacions morals de la meua fe, que més tard o més d'hora es traduirà en la desfiguració o abandonament total d'aquesta mateixa fe? Penso ara en germans en el sacerdoti o en deixebles que he tingut i als quals, amb certesa, el camí -el mètode- practicat els ha portat fins i tot a abandonar el sacerdoti i la fe. Per això reflexiono sobre la història viscuda, i em sembla, aquesta, una pregunta vital.

Dit altrament, l'actitud que deriva d'una praxis que m'oposa a molts altres membres de la comunitat eclesial

i especialment als seus pastors no em du a reformular àdhuc teòricament el cristianisme al marge de l'Església? No em sento impulsat a parlar-ne d'una manera talment «nova» que no és possible reconèixer en la meua professió de fe, la fe en Jesús, «el Senyor» que deixa com a signe la unitat i l'encomana ministerialment als seus apòstols?

Es més encara, la manera de lluitar per la justícia, quan implica l'abandonament pràctic del precepte de l'amor, perquè deixa de ser universal per centrar-se en una classe no em duu de manera insensible u una vivència d'una escala de valors incompatible amb tot l'Evangeli?

Si aquestes preguntes tenen un fons de realitat, per l'interès apassionat que la fe cristiana em dona per a l'home concret «per aquest home» no puc permetre que germans en la fe s'impliquen en sitals camins de manera inconscient. No vull atemptar contra la seva llibertat, sinó al contrari, precisament perquè la llibertat depèn de la claredat del meu camí, voldria ajudar a qualsevol creient a què sigui conscient de les implicacions vitals dels compromisos per tal que actuï amb llibertat absoluta. Res més trist a nivell humà, que perdre inconscientment el que considerava com el valor suprem de la meua vida.

El meu segon cas també és vital i històric. No fa molts mesos en un article de «Le Monde» (8.3.79) feia aparició la clara proposta de Fidel Castro sobre l'aliança estratègica cristiano-marxista de cara a la revolució socialista a l'Amèrica Llatina. Conec sacerdots espanyols i cubans que han viscut en l'illa de Cuba des de 1959 fins ara, i que saben per experiència viscuda l'estil cultural imposat pel sistema socialista implantat. La Constitució reconeix la llibertat religiosa i fins hi ha representant oficial del Vaticà. No obstant, les condicions reals d'evangelització,

catequesi i vida sacramental són d'allò més precàries. La meua pregunta a un d'aquests testimonis era senzillament aquesta: «Si a Cuba la revolució sadolla plenament les aspiracions humanes resta espai per la proposta de la fe? Si tot ja està solucionat o en vies de solució l'Església no sembla als ulls del nen cubà educat en el sistema, com perfectament inútil, o com una relíquia d'antigues situacions detestables i avui superades?».

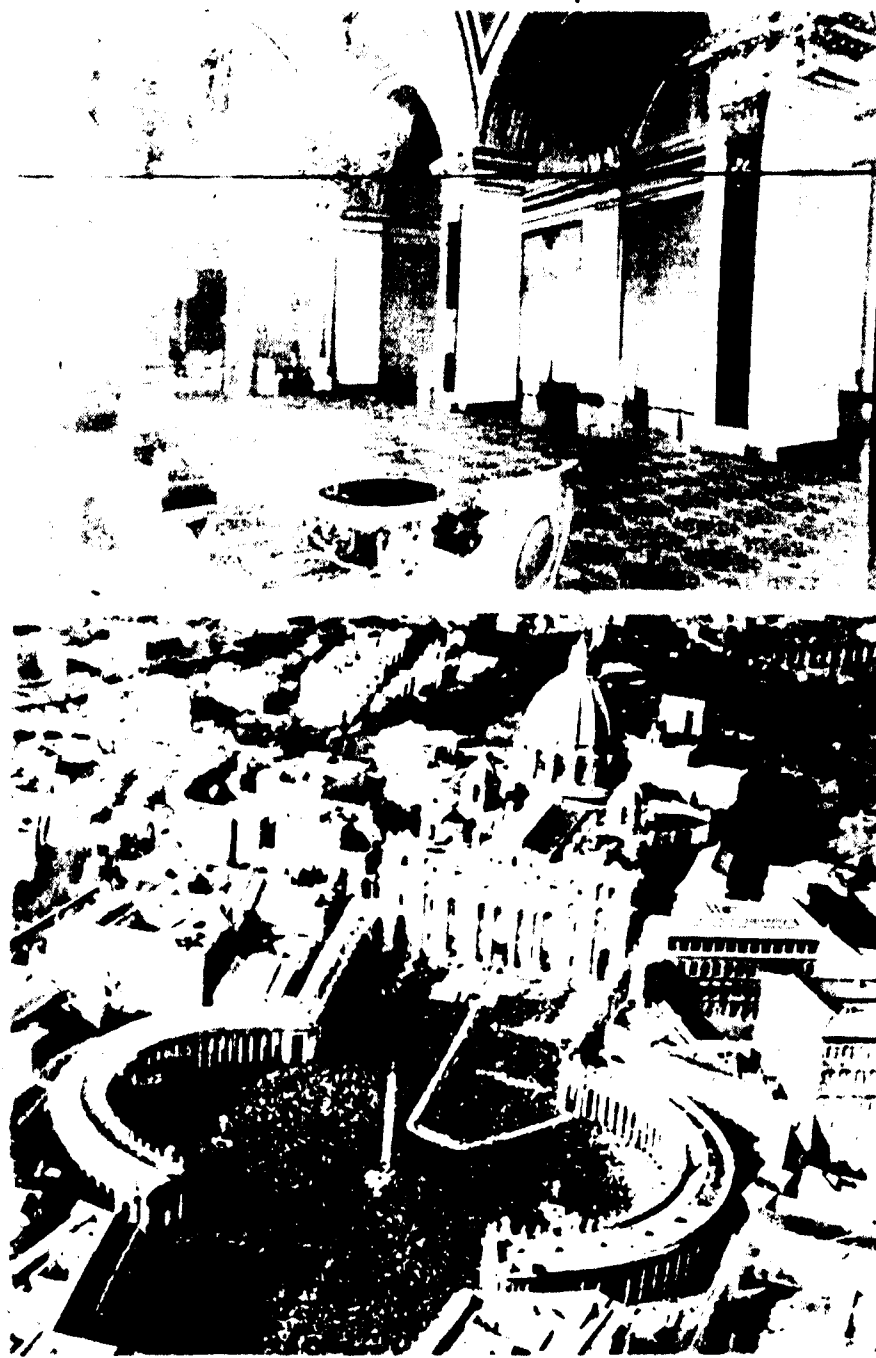
El cas és que impressions així coincideixen amb les del sacerdot rus Lev Kamin, que suava ha fet interessants declaracions a la premsa italiana (Monde e Missione) l'11 d'octubre en la seva sortida de la URSS i cal fer notar que només té 33 anys; nasqué i es va educar en l'ateisme i arribà al sacerdoti per crisi i decisió personal, cosa que demostra l'existència d'una certa llibertat religiosa.

El problema no és tant jurídic, com antropològic. Tinc la impressió que l'horitzó cultural imposat en el socialisme realitzat històricament en el nostre segle, no admet la proposta de la fe que, convertint la persona, transforma la seva visió del món, de la història i de la societat; i per tant, la fe està destinada oficialment a la inanició en la societat. El que més sorpren és el seu renaixement constant i que en les dificultats es purifiqui i es faci més viva, sobretot entre els joves.

La meua conclusió és, doncs, molt senzilla. Parlant vitalment, des les implicacions del compromís real, el «mètode» i «l'arribada», l'estil de la lluita i el resultat aconseguit, més lluny potser de les previsions que el creient podia fer-se, el menen a situacions totalment diverses, noves de trinca, de tal manera que la fe eclesial en Jesucrist queda implicada en aquestes decisions i a partir de la mateixa.

Crec que el fer conscients d'aquestes implicacions als creients és un servei imprescindible a la seva llibertat.

F. Guillén Preckler Sch.P.

El Kremlin i el Vaticà, dos mons que semblen i són antagònics però que alguns intenten que arribin, sinó a una conciliació, sí, al menys, al començament d'un cert diàleg

FINESTRAL DE LA CARITAT

BALANÇ 1979

«Finestral acudeix a rendir comptes. És difícil reflexar totes les qualitats humanes i cristianes que s'amaguen darrera les xifres, com és difícil reflexar el sofriment i l'angoixa de tantes persones que en el curs de dotze mesos ens han sol·licitat ajuda. Destacar tant sols que la problemàtica causada pels deutes, els pagaments de lloguers per malaltia i atur i els casos provocats per atur forçós s'han emportat els índexs més elevats d'incidència. Destacar també que per dues vegades s'han encès alarmants els números vermells a la nostra capçalera, però també dir que la generositat dels donants ha superat el dèficit.

La finestra continua oberta per a tothom. Voldríem treure les causes i els efectes de la pobresa. Sabem que l'intent és difícil. Contem però en el Senyor que dona el cent per ú i en vosaltres que feu obres de misericòrdia. Els necessitats i els marginats no poden esperar.

DONATIUS

383 fins a	1.000 ptes	197.011,00
184 de 10.001 a	3.000 ptes	419.940,00
186 de 3.001 a	5.000 ptes	882.840,00
186 de 5.001 a	10.000 ptes	1.639.132,00
259 superior a	10.000 ptes	989.160,00

1198 donants ens han confiat 13.030.092,00

PETICIONS

147 de deutes i ajuda economica	2.015.069 ptes.
133 de lloguers per malaltia i atur	3.285.374 ptes.
19 d'hospitalització i tractament mèdic	318.925 ptes.
46 d'ortopèdia i pròtesis	671.304 ptes.
168 d'atur forçós i	3.217.678 ptes.
55 de col·legi especial	796.135 ptes.
165 de beques escolars per malaltia i atur	903.027 ptes.
47 de diversos	569.025 ptes.

780 peticions hem esmerçat 11.776.537 ptes.
28 cadires de rodes per invàlid usades que han estat donades i que no figuren en l'anterior relació.

RESUM DE GESTIO

peticions publicades	480
peticions ateses sense publicar	200
peticions no valorades	280
total	808

RESUM ECONOMIC

donatius rebuts	13.030.092 ptes.
peticions pagades	11.776.537 ptes.
despeses i gestions	1.027.699 ptes.
partida per l'any 1980	225.856 ptes.

total 13.030.092 ptes.

Paraula de vida

Practicar la justícia

«Mireu de no practicar les vostres bones obres davant dels altres, perquè ells us vegin; altrament no us guanyeu cap recompensa davant del vostre Pare del Cel.» (Mt. 6,1.)

I heus ací una nova «Paraula de Déu».

Ens parla de «practicar la justícia». Però, saps què cal entendre per justícia? El mot «justícia» pot tenir una àmplia significació però en aquest cas vol dir: allò que és just davant de Déu, això és, el bon comportament en la vida cristiana, posar en pràctica els manaments de Déu, concreció de l'amor que se sent per Ell amb actes precisos. És, doncs, amb aquestes paraules, que Jesús et diu clarament que no pots viure el teu cristianisme per ésser mirat amb bons ulls pels homes.

En temps de Jesús, «practicar la justícia» significava, d'una manera particular, adoptar algunes pràctiques religioses, és a dir: l'oració, l'almoina, el dejuni...

Doncs bé, Jesús afirma que aquestes manifestacions de culte o de caritat cal fer-les per Déu i no per aconseguir la lloança dels homes.

«Mireu de no practicar les vostres bones obres davant dels altres, perquè ells us vegin; altrament no us guanyeu cap recompensa davant del vostre Pare del Cel.

Existeix, en efecte, una relació íntima d'amor entre Déu i el creient. Déu Pare, estima profundament el cristià, el qual ha de desenvolupar la seva vida davant la seva presència.

Així, doncs, si tu, cristià, et comportes religiosament tan sols per «figurar», falsifiques la intenció que hauria de tenir el teu comportament, trenques la teua relació amb el Pare.

En realitat, si només cerques l'admiració dels homes, el teu acte religiós perd tot el seu valor i aquell que es comporta bé tan sols per plaure als homes es busca més a si mateix i la pròpia estima que no pas Déu. I és quan Ell, llavors, t'abandona sense fer-te ofensa de la recompensa que hagués volgut donar-te. Déu, en realitat, vol l'home amb tota la seva enteresa i totalitat.

«Mireu de no practicar les vostres bones obres davant dels altres, perquè ells us vegin; altrament no us guanyeu cap recompensa davant del vostre Pare del Cel.»

Amb aquestes paraules Jesús fa ressaltar la importància de la intenció que ha d'animar cadascun dels nostres actes.

La intenció justa és la de plaure a Déu no pas als homes. Cada acte té un valor, si aquest acte es fa davant

de Déu, per Déu, sota l'esguard de l'amor del Pare qui, com diu Jesús seguidament en l'Evangeli, veu «en el secret». Cada acte cal que sigui fruit d'aquell diàleg íntim, sempre viu, entre el cristià i el seu Déu.

Amb això, però, Jesús no vol dir-te que reaccionis en contra dels actes religiosos públics. Jesús no ha vingut per promoure una religió solament interior o una pietat individual. És inevitable que tals actes de caritat o culte es facin sota l'esguard de molta gent. I cal que així sigui. N'hi ha prou amb pensar en la Missa del diumenge, en el testimoni cristià en diversos ambients de treball, i en els serveis d'assistència.

Encara més, Jesús ha dit que el cristià ha d'ésser la «llum del món» i la «sal de la terra», però ha afegit: per tal que els homes «reportin glòria al vostre Pare que és en els cels». Per Déu doncs i no per ésser admirat pels homes.

«Mireu de no practicar les vostres bones obres davant dels altres, perquè ells us vegin; altrament no us guanyeu cap recompensa davant del vostre Pare del Cel.» Arribat a aquest punt pots pensar: amb la mentalitat que impera avui en dia, pregar a l'església i complir actes de misericòrdia ja no suscita admiració, al contrari, un tal comportament és sovint ridiculitzat. A més, als cristians moderns no se'ls acut d'obrar així per provocar l'admiració dels homes.

Tens raó. En realitat les paraules de Jesús eren adreçades a un ambient de judaisme, molt diferent al nostre. En aquella època, ho escriu el notable teòleg La-grange, «la sinagoga era el teatre on es formaven les reputacions de santedat. Per tant, s'estava sotmès a la mirada i a la crítica dels altres respecte a la pròpia santedat.

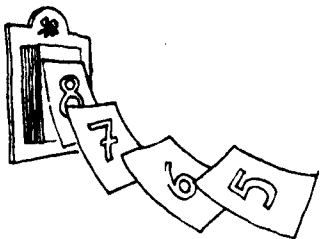
Ara no és així. Tot i això, el perill de presumpció de cercar l'estimació dels homes, de voler conquerir l'aprovació dels superiors abans que la de Déu, és sempre present.

No t'has adonat, per exemple, que en la vida familiar o de comunitat o de treball, molt sovint no s'acompleixen els petits serveis, tasques insignificants i de poca aparença perquè de fet passarien inadvertides i ningú no se n'adonaria?

També avui, doncs, les paraules de Jesús conserven actualitat. Ens diuen que cal fer les coses per Déu, ens conviden a viure una relació personal, autèntica i íntima amb Ell.

Chiara Lubich

Calendari

Diumenge, 3 de febrer. — Sant Blai, b. mr. La seva figura històricament és força obscura, tant que hom se sorprèn de veure-la conservada en el nou calendari. Es justifica això invocant la gran popularitat que en diverses regions frueix aquest sant. Efectivament, en molts llocs, i encara als nostres dies, els sacerdots donen la famosa benedicció de sant Blai contra el mal del colí. Segons la llegenda, poc abans de la seva passió Blai hauria guarit un noi que s'ofegava per haver-se empassat una espina.

Sant Anscari (Oscar), b., i Sta. Celerina, Mr.
El sol surt a les 7.36 i es pon a les 8.15.

Festa major a Almatret, Castellnou de Seana, La Floresta i Tivissa.

Fira a Cubells.

Dilluns, 4 de febrer. — Sant Andreu Corsini, b. carm., i Sta. Joana de Valois, reina.

Festa major a Manlleu.

Dimarts, 5 de febrer. — Stes. Agata i Calamanda, vgs. mrs.
Festa major a Calaf.

Dimecres, 6 de febrer. — Sant Pau Miki i comp. mrs., i Sta. Dorotea, patrona de les floristes.

Festa major a Cervera.
Fira a Lleida.

Dijous, 7 de febrer. — Sant Ricard, rei, i Sta. Jualià, vda.

Divendres, 8 de febrer. — Sant Jeroni Emilià i Joan de Mata, cfrs., i Santa Elisenda, vg.
Fira a Isona.

Dissabte, 9 de febrer. — Sts. Nicèfor, mr.; Sabí, b., i Sta. Apol·lònia, vg. mr.

Apostolat de l'Oracló. Intencions del Papa del mes de febrer: Que els cristians treballem per unir més els homes. Que els religiosos es preparin més i més al treball missioner en aquests moments de canvis.

L'Església celebra

3 de febrer. — Diumenge IV de durant l'any. Lectures: primera, Jr 1, 4-5. 17-19; Salm 70; segona 1 Cor 12, 31-13, 13; tercera Lc 4, 21-30.

4 de febrer. — Dilluns de la IV setmana de durant l'any. Lectures: primera, 2 Sam 15, 13-14, 30; 16, 5-12; Salm 3; segona Mc 5, 1-20.

5 de febrer. — Dimarts de la IV setmana de durant l'any. Lectures: primera, 2 Sam 18, 9-10, 14 b. 24-25. 30-19, 3; Salm 85; segona Mc 5, 21-43.

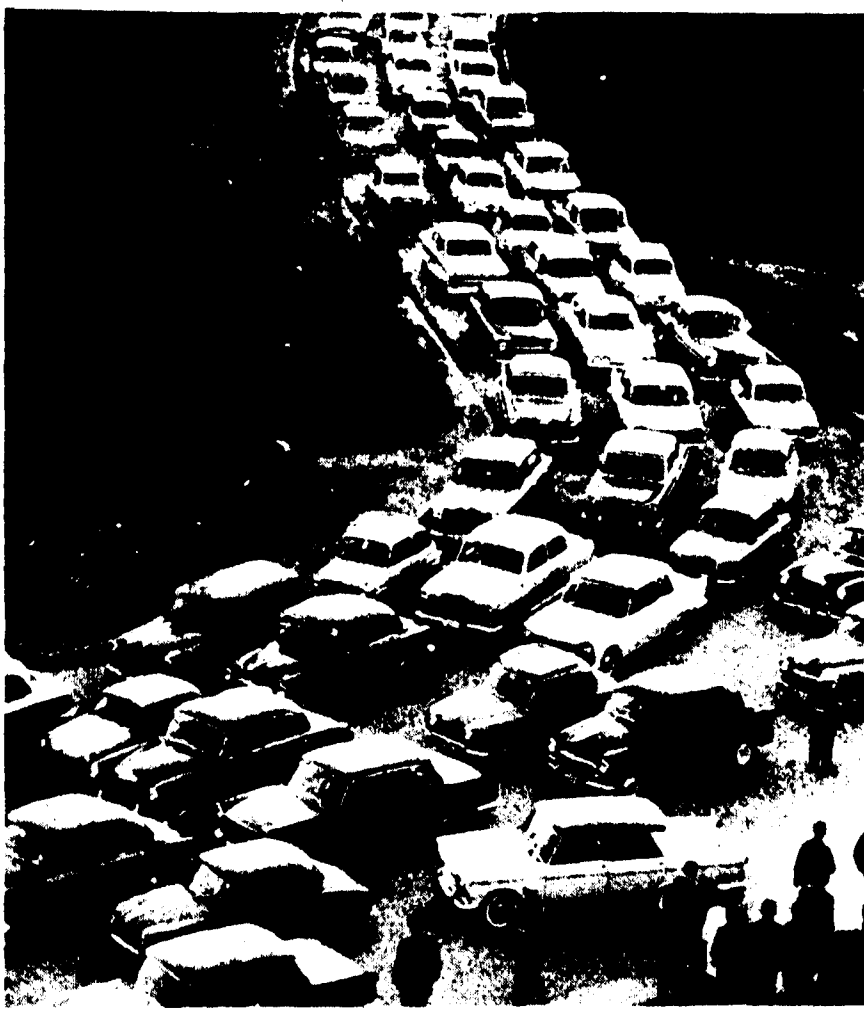
6 de febrer. — Dimecres de la IV setmana de durant l'any. Lectures: 2 Sam 24, 2.9-17; Salm 31; segona Mc 6, 1-8.

7 de febrer. — Dijous de la IV setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 R 2, 1-4. 10-12; Salm 29; segona Mc 6, 7-13.

8 de febrer. — Divendres de la IV setmana de durant l'any. Lectures: primera, Sir 47, 2-13; Salm 17; segona Mc 6, 14-29.

9 de febrer. — Dissabte de la IV setmana de durant l'any. Lectures: primera, 1 R 3, 4-13; Salm 118; segona Mc 6, 30-34.

Viure poc a poc

El poeta llatí parla desconhortadament de la fugida del temps irreparable: «Fugit irreparabile tempus». En canvi, l'Església ens invita amb una expressió bíblica a rescatar el temps:

«Tempus redimentes». Són les dues veus oposades de la natura pessimista davant la velocitat irreversible de la vida humana, tan aviat començada com acabada, i de la gràcia optimista davant la imminència sempre amantent de l'eternitat que en tot moment ens sotja.

L'home ració en els termes mesquins de la seva natura distreu el pensament d'aquesta idea enutjosa, i frueix de la vida tan de pressa com pot, amuntant impressions i plaers per farcir el curt espai de l'existència, suplantant la manca d'extensió amb la intensitat. Amb què, però, no aconseguim sinó omplir-la d'enuig, perquè el plaer passatger, la impressió fugitiva deixen al paladar del cor gust de cendra i fredor de tomba. La prujia de velocitat que caracteritza el món actual és un bon símbol d'aquesta obsessió de l'home irreligiós. Ja no se cerca la velocitat com un mitjà, sinó com un fi: no es vol anar de pressa per arribar aviat, sinó pel plaer d'anar de pressa, i quan s'ha arribat a terme, s'ha de tornar a partir, perquè l'home no sap conivir

amb ell mateix. A tot arreu on vagi, porta un cort eixarrelt, i l'enuig de la vida només es pot dissimular amb el fregadís lleument esgarriat de la vertiginositat.

La religió, al contrari, encomptes de distreure'ns de nosaltres mateixos, ens hi submergeix, i posant-nos en contacte amb l'element etern del nostre ésser, ens fa perdre la por a la mort. La mort és la recapitulació de tota la vida i la reabsorció de les coses temporals per les eternes. És la condensació de totes les velocitats i de totes les distàncies en Déu, punt immens que abasta tots els llocs, moment immòbil que concentra tots els temps. Quan es viu en Déu, no cal viure de pressa, perquè l'esperit té una plenitud actual i perpètua de totes les coses.

Els esperits verament religiosos participen ja des d'aquesta vida d'aquesta plenitud divina, i saben transformar cada minut en substància d'eternitat, tornant-lo diví per la fruïció anticipada i pel mèrit concret. Per això viuen en una calma més real encara que aparent, perquè estan assentats i immòbils en Déu, ni que viatgin dins un vehicle que bati el rècord de la velocitat friso.

Carles Cardó

Construir un altre regne

«Vingui el vostre regne»

Són moltes les vegades que en la teva vida has repetit aquestes paraules! Sempre que has recitat el Parnostre, la pregària que el mateix Jesús t'ha ensenyat...

L'ensenyament central de Crist consisteix a anunciar que el Regne de Déu s'apropa.

Però, saps quin significat té «Regne de Déu»? Doncs bé: Déu és rei; Déu regna, Déu actua com a rei en la història de la humanitat.

Potsar per a tu, home modern, aquest concepte de Regne i Rei et resulta poc accessible, poc simpàtic. Aquest concepte té com un ressò d'autoritat, de senyoriu que reclama una altra paraula: esclavitud. Penses així perquè aquesta és la mentalitat d'avui dia. Però quan Jesús va parlar, els seus contemporanis —els hebreus— tenien una altra idea. Per a ells «Regne de Déu» era sinònim d'esperança en la realització d'un ideal que mai no s'havia realitzat sobre la terra. Era somniar amb un sobirà just. I en aquell temps no s'entenia per justícia el fet de l'administració imperial del dret, sinó més aviat el fet de donar ajuda i protecció als pobres, als débilis, als indigents (cf. Kasper).

Aquest regne no és un estat o un lloc pertanyent a un altre món. És un esdeveniment que s'espera per a la fi del temps, quan Déu manifestarà de manera plena i per sempre la seva sobirania tot destruint el domini del mal i donant pas a un món nou.

Però seria un error voler identificar el Regne de Déu (o regne dels Cels) només com el Paradís. Déu no intevindrà amb la seva realitat solament llavors.

Des del moment en què el Verb s'ha fet home, el Regne de Déu és ja arribat a la terra.

Jesús, en efecte, diu que el Regne és present, perquè en Ell, Déu ja hi actua com a rei, manifestant la seva voluntat i donant el seu perdó. Encara més! Jesús estableix la nova relació entre Déu i l'home, que en principi només era esperada; porta una solidaritat amb els homes i, sobretot, amb els necessitats, i anuncia una presència nova de Déu entre ells.

Amb la seva vinguda a la Terra, Jesús ja ha vençut el mal. Però ha estat amb la seva passió i resurrecció que ha triomfat damunt d'aquell, inaugurant en el seu cos la nova creació.

Ara, si ets batejat també tu participes en la seva passió i resurrecció i també tu entres al Regne.

Però cal que visquis el baptisme.

Déu vol ésser reconegut per tu com a Senyor i com a Rei i vol que l'acceptis, i que et sotmetis a la seva voluntat. Si aconsegueixes el que Jesús mana, el que Jesús vol de tu, deixes que Déu regni damunt teu.

Aquesta oració «Vingui el vostre regne» no et justificarà aleshores una fugida del món per esperar el regne futur sinó que t'involucrarà en la teva existència present.

Per això no pots formular aquestes paraules sense dir el a Déu. I així t'insereixes en el disseny que Ell té sobre tota la humanitat, i el fas teu.

Una nova presència

Però hi ha qui continua Crist en el temps: és l'Església. L'Església actualitza la seva missió oferint el Regne de Déu als homes de tots els temps. Aquell que l'acull és cristià. De tal manera l'Església és instrument del Regne.

I la seva realitat és signe de la presència del Regne en el món.

Déu no vol regnar només sobre persones particulars sinó que vol fer-ho en la col·lectivitat, entre nosaltres. Serà aleshores quan es realitzarà l'autèntica fraternitat, i la unitat entre tots els homes, demanada per Jesús al Pare abans de morir, serà una realitat.

Però per preparar aquesta unitat cal que ens afanyem per tal que Déu regni en les nostres famílies, en les escoles, en els negocis, en les nostres reunions, en les universitats, en les trobades socials i polítiques.

Aquesta nova relació amb Déu i entre nosaltres, que Crist ha portat damunt la terra, serà el millor testimoni davant del món com a signe que el Regne de Déu és present i que el mal pot ésser vençut.

La pregària del Dr. Alfred

No ha estat vana la pregària que el doctor Alfred ha pronunciat amb la seva vida en aquella dolorosa circumstància.

Director d'una fàbrica de més de cent empleats i no obstant la seva gran personalitat, havia après a acollir el Regne de Déu com un nen. Certament que aquell matí, en despertar-se, no s'esperava un infart. De sobte, s'havia despertat panteixant. Es pensava que li restaven pocs minuts de vida. Malgrat els forts dolors que el tenallaven havia restat en la pau. Aplegant les poques forces que li quedaven va dirigir-se a la seva muller dient-li: «Tot és amor de Déu. Es tracta només de fer solament la seva voluntat, de sot-

metre's per tant a la seva realitat. Estic agraït a Déu per haver viscut en aquesta terra malgrat les meves febleses. Després, va parlar amb la seva filla recomanant-li que en la vida cerqués sempre i per damunt totes les coses el Regne de Déu.

Transcorregudes quatre hores de cures i diversos intents de recuperació que li havien efectuat a la unitat coronària on l'havien traslladat, va recuperar-se. En el seu rostre, encara desfigurat pel dolor, s'advertia un dolc somriure que revelava el goig celestial del qual estava envaït. Els infermers de l'ambulància se n'havien adonat.

Un d'ells va dir que mai no s'havia trobat amb un moribund com aquell.

Uns dies més tard el perill greu ja havia passat. Però el doctor Alfred no havia cessat de crear noves relacions amb els seus vult companys de sala. Els havia portat el clima en el qual ell viuria.

De retorn a casa seva s'havia adonat que ja havia donat l'adéu a aquest món i ara el trobava completament nou: un lloc on bastava únicament fer la divina voluntat. I sentia en el seu ànim l'empremta inesborrable de la proximitat de Déu que el Regne porta en ell mateix.

Chiara Lubich

Quan diem

Litúrgia

Una de les coses que més ha atret l'atenció de l'Església en els anys immediatament posteriors al Concili Vaticà II ha estat la litúrgia. Encara actualment és una preocupació pastoral, i —per alguns— una forma d'expressar la seva disconformitat amb el Concili. P.e., per Mons. Lafèvre. No obstant, hom es pregunta si quan es parla de la litúrgia es manifesta amb claredat el concepte que en té l'Església, suficientment definit en la Constitució conciliar.

Hi ha un ús que podríem anomenar civil de la paraula: litúrgia s'identifica amb ritual oficial, amb cerimonial, alguna vegada amb una certa connotació de barroquisme. De fet, el sentit original del terme —grec— comporta el sentit d'acció pública, popular. Aquesta forma d'entendre la paraula litúrgia ha estat vigent també d'alguna manera en la concepció catòlica durant un cert temps. Hi havia qui defensava que per litúrgia s'havia d'entendre l'estricta cerimonial de l'Església; alguns deien «les regles d'urbanitat». Era una visió externalista i esteticista, que Pius XII va bandejar l'any 1947 en la seva Encíclica Mediator Dei.

El sentit cristià de la litúrgia comprèn, sens dubte, el ritual de l'Església, però amb tota la significació que comporta aquest ritual. Nosaltres, els creients, quan ens reunim en nom del Senyor i celebrem les festes i els sacraments, no estem sols en la nostra acció; més encara, les «nostres» celebracions són tan «nostres» com de vegades ens pensem: és l'acció de Jesús, present enmig de nosaltres i actiu en la seva Església per l'obra de l'Esperit Sant, la que dona sentit, eficàcia i autenticitat a les celebracions, als sacraments, a la pregària, i, sobretot, a l'Eucaristia. Les «nostres» celebracions són rebudes de Jesucrist en el seu contingut. Ell és el primer i principal celebrant, i nosaltres hi posem els signes, amb tota la nostra fe i el nostre amor. Per això quan parlem de litúrgia no podem mal quedar-nos en el pur cerimonial. Parlar de litúrgia és parlar de l'acció salvadora de Jesucrist, actualitzada a través del ritual que l'Església desenvolupa, com a professió de la seva fe. El Concili ho ha definit meravellosament: «Crist s'associa sempre la seva estimadíssima esposa l'Església... amb raó, per tant, es considera la litúrgia com a exercici de la funció sacerdotal de Crist, en la qual, a través de signes sensibles, es significa i s'opera la santificació de l'home...» (Const., n. 7.)

Pere Tena

Costums i tradicions

Purificació o candeles

«La Mare de Déu del Candel» — segon dia de febrer; — sant Blai és el tercer, — endevina quin mes és. Si proposem aquesta endevinalla a un dels infants d'avui, potser se'n riurà perquè neixen més espavilats que abans. Al pas que anem, però, n'hi haurà molts i fins algunes persones grans, que no sabran gaire el significat de la festa.

Segons el ritu jueu, la dona que havia infantat, no podia sortir de casa abans de quaranta dies, si el nou nat era noi, o de seixanta si era noia. Aleshores, la mare havia d'anar al temple a purificar-se. Així, la Verge, encara que no fos impura, en compliment i per subjecció a la llei, hi acudí quaranta dies després del Nadal.

La festa de la Purificació de Maria, o de la Candelera, reflecteix significat de les paraules de Simeó en aquella escalença, aplicades a l'infant: «Llum que es revelarà als pagans». I, com a símbol visible de Jesús, llum del món, es beneeixen les candeles, tnyides amb els tres colors litúrgics, blanc, vermell i verd. La cera significa la carn; el ble, l'ànima; i la flama, la divinitat. I, doncs, la purificació de Maria i el Crist il·luminat.

Es per això que les mares cristianes anaven, també, a purificar-se — a «fer l'entrada», com es deia popularment — el primer dia de sortir de casa. Com que l'Església recomana batejar els infants ben aviat, la purificació i la recepció del sagrament del Baptisme podien fer-se simultàniament. La dona ha de dur un ciri i com que la superstició sovint sol acompanyar algun ritu religiós, ercreença que, en cas de fer-ho així, la criatura moriria, o que la mare perdria la llet, o li cauria una teula al cap.

Antigament, a Girona, la dona havia de demanar almolina a la primera persona que trobés pel carrer. Ningú no hauria gosat negar-li un «quarto», que era el costum estipulat. La moneda, foradada i penjada al coll com una medalla, evitava, deien, la pèrdua de la llet.

Més cristià era el costum practicat en diversos indrets, d'aviar un parell de coloms durant la cerimònia de la benedicció de les candeles, en recollir, també, de les paraules de l'Evangeli: «Tot mascle primogènit serà tingut com a consagrat al Senyor, i per oferir en sacrifici, com diu la Llei del Senyor, un parell de tórtors o dos colomins».

Les candeles benides es guarden a les cases, per encendre-les en l'habitació d'algun malalt greu, o quan una dona ha d'infantar. També és creença que preserven dels llamps; fan madurar les plantes i auguren bones collites. Les mares gironines que havien perdut algun fill abans d'ésser batejat, les encenien perquè la seva llum és l'única que podon veure els infants que estan en els limbes. També s'ofrenaven can-

deles, en senyal de consideració, a les persones amigues, i gent principal.

El refranyer al·ludeix a les candeles de cera i a les del glaç —els caramells— quan diu: «Per la Candelera, candeles de dues maneres».

Avui és el dia indicat per a desmuntar el Pessebre car s'acaba el cicle nadelenc. És, també, festa en honor de les advocacions marianes de l'Alba, com a Manresa; de l'Ajuda, com a Balenyà, o a Sant Feliu de Vilatorrada, de Sant Llorenç Savall; de la Llum; de la Llet, com al santuari de Montgrony, a Gombren; de Pedregal-Taladell, a l'Urgell i a molts altres indrets que no recordem o no en tenim notícia.

Més important és la devoció valenciana a la Mare de Déu de la Candelà, si bé la festa només és celebrada de manera extraordinària cada deu anys. Fou instituïda el 1791, com a vot de la ciutat de València per haver fet cessar una pesta. D'aquí que la celebració es continués cada any acabat en 1. Solen prendre-hi part castellers, bastoners, gegants i capgrossos. L'any 1951, se celebraren les bodes del gegantó conegut pel nom de «Lladrefaves» —o «Robafaves»—, amb una gegantona abillada a la manera asiàtica.

A la Catalunya septentrional, diferents pobles, sobretot a Arles, es fan paròlies de la caceria de l'Oo, en recordança de la mort de l'hivern. No sabem que tinguin cap relació amb la festa religiosa, per la qual cosa ens abstenim de donar-ne detalls. D'altra banda mereixerien un espai molt més gran del que disposem.

El que sí afegirem, tota vegada que hem parlat de la mort de l'hivern, que molts refranys s'hi refereixen, si bé els més coneguts poden adaptar-se a les circumstàncies formant-ne un de sol: «Si la Candelera viu, el fred és viu; si la Candelera plora, el fred és fora; tant si plora com si viu, el fred és viu; tant si viu com si plora, el fred és fora». Igualment n'hi ha de referents a l'allargament del dia que és d'una hora entera i de feines del camp. El «bidell», però, ha tocat ja la campana i s'ha acabat la «classe».

Esteve Busquets i Molas

Aclariment

El clàssic follet que enreda i trabuca les tasques dels periòdics, es cruspí un mos de l'article «Sant Antoni del Porquet», de l'edició catalana del número 17, deixant sense sentir la resta del paràgraf. Després del que acaba «...fan festa el cavall i el traguera havia de dir:

«La manca de cavalleries ha motivat que els "tonis" d'avui, aportin formes modernes a la festa tradicional, com a Castellterçol, on des de fa pocs anys incorporaren tractors a la benedicció i fins mossèn Antoni...». Així es comprèn la continuació: «...Malats, autor dels Golgs locals —i dels d'Igualada—, hi afegí una estrofa, etcètera».

Busquets Molas

Pensant-hi be

Les golfes

No penseu malament. «Les golfes», no és cap impropri personal contra ningú. Me'n guardaré prou! La golfa era la part més alta de la casa, directament sota teulada. A l'hivern hi feia un fred que pelava; i a l'estiu molta calor.

La calor es podia combatre obrint portes i finestres, però el fred... només podies allunyar-lo amb el caliu dels somnis, l'escalfor del joc i la tensió de les entremaliadures.

Les golfes tenien dues habitacions grans corresponents a les dues vessants de la teulada a partir del seu vèrtex. Això feia que d'un costat eren altes i de l'altre anaven perdent alçada fins arribar al nivell del petit balcó que donava al carrer i de la finestra que des de la part alta del darrer donava al pati.

Sí, senyors, al pati i jardí! Abans la majoria de la gent tenia caseta amb pati, o la caseta amb l'hortet. (A part, naturalment, dels milers de persones que havien començat a entaforar-se i apilonar-se en el centre de les grans capitals). Avui, en canvi, som majoria els qui vivim arreu «entaforats» en el forat dels pisos. Uns forats més o menys ben construïts i guarnits, però forats al cap i a la fi.

Tornem a «dalt de tot»; aquesta era l'expressió més usual per referir-se a les golfes. Al costat de l'ull de l'escala hi havia dues alcoves. La petita era el cementer de les nostres joguines velles, espatllades, trencades o esparracades, l'altra era el dormitori que successivament ocupava el «gran» dels germans. Per a nosaltres les golfes eren una mena de paradís. Agafàvem les nostres joguines i el farcell de les nostres fantasies, i amunt!, a les golfes.

(S'entén quan era de dia hi havia bona llum. Pujar a les golfes de nit era una autèntica heroïcitat. Ja podies cantar i xiular, ja, que la por irremeiablement se t'arrapava a la pell. Aquesta aventura només podia i havia d'enfrontar-la el «gran» per dormir-hi cada nit una vegada que la son havia vençut la por. No explico les pors que hi havíem passat perquè no vull privar a ningú d'una cosa tan sagrada com un bon son).

Per a nosaltres les golfes eren com un castell encantat. Una mena de disneylândia particular. Els animals que hi havia no eren pas pura ficció de cap geni del dibuix. Eren ben reals: les aranyes equilibrades, el dragó embrió de cocodril, la rateta juganera, l'escarbat matusser, l'arna rosegadora, i... esgarri-feu-vos!, a les nits s'hi veïen volar rates-pinyades.

Al dragó li agradava de fer el pinxo, paret amunt i paret avall; encara que més d'una vegada amb un cop d'escombra vella li havíem escapat la cua.

El fustam de l'embigat era impressionant amb els fantasiosos penjolls dels palaus de les aranyes. Al llarg de la tardor, en les bigues més baixes, n'hi havien d'altres de penjolls: una rajmada que feia goig, enfilada amb cordill, regal de la casa pairal de la mare, i que era un plat exquisit per a «postres». El mal era que, quan n'anàvem a buscar «oficialment» per indicació de la mare, abans, vés a saber quan, qui, i com, hi havia hagut «furtivament» una escapçada general i un picoteig d'ous de rapinya. Més d'una vegada, la resta presentava un aspecte ben deplorable.

El sol d'aquell immens rebost era ondulat de vellúria i fimbregava amenaçadorament. A terra, a part dels grans de raïm arrugats i convertits en pobres panses, hi havia una estesa de patates presumint els seus grills; i, al racó, hi esdevenia de tant en tant la marevella de la lloca i els pollets.

La flaire de l'ambient era una estimada sentor d'arrels vives. Enmig de tota aquella parada, aquell vell bressol de vímet en el que havia estat gronxada la infantesa de tots els germans, era el signe de la vida que tot resistint-se a morir, malda constantment per donar vida a nous plançons.

Prou! És hora de baixar de «dalt de tot»

A baix, la mare em preguntava: on eres? Què feies? Jugava. No sé si s'ho creia del tot veient-me amb aquell posat d'esma.

Es que portava encara damunt el meu esperit el pes dels meus somnis d'infant.

Es que «baixava de dalt» on les realitats s'afinen, s'humanitzen i s'espiritualitzen. Baixava «de dalt» on s'havia realitzat naturalment aquella acció eminentment lúdica i festiva en la que l'home dialoga amb el seu propi jo, es desprén de les adherències matusseres i feixugues de la lluita diària, i capta el nucli i inefable de les seves vivències íntimes.

L'home, quan «baixa de dalt» en torna emotivament comòs i senzillament alliberat.

Es l'oportunitat d'entrar dins d'un mateix i des de dins «mirar» el dins de les coses. Aleshores tot és més el que és. Descobrim el fil verge de la vida.

Cal «mirar les coses des de dalt i des de dins», assaborir-les i no renegar mai de les arrels. No trair l'essencial.

Això permet de «tocar de peus a terra», i senyorejar les circumstàncies. Com escua a l'home.

Xesc Soli

Juventut d'esperit

(Poema de Samuel Ullman)

La joventut no és un espai de la vida. És un estat d'esperit. És un fruit de la voluntat, una qualitat de la imaginació. Una intensitat emotiva. Una victòria de l'audàcia sobre la timidesa i del desig d'aventura sobre el gòlg de la comoditat.

No n'hi ha prou, per envellir, l'haver viscut un nombre d'anys. S'envella quan es fa renúncia dels propis ideals. Els anys arruguen la pell, però renunciar a l'entusiasme arruga l'ànima.

Les preocupacions, els dubtes, la inseguretat, la temença i la desesperació, són els enemics que fan doblegar el cap, cap a la terra i porten l'esperit lentament, a convertir-se en pols abans de la mort.

Ésser jove és conservar, als seixanta o setanta anys, l'afany per les coses i tenir els pensaments brillants. Sentir-

se coratjós davant els esdeveniments, tenir desigs d'infant davant tot allò nou... la facultat de saber interpretar els processos divertits i alegres de l'existència.

Seràs tant jove com la teva pròpia confiança. Tan vell com les teves temences. Tan jove com les teves esperances. I tan vell com els teus abatiments.

Perdurarà la teva joventut mentre el teu cor sigui capaç d'interpretar els missatges de bellesa, de valor, d'entusiasme, de grandesa que envia la terra als homes o a l'infinit.

Quan les fibres del teu cor siguin trencades i el teu fons cobert per les neus del pessimisme o gelades pel cinisme... aleshores seràs vell i que Déu tingui pietat de la teva ànima.

Racó del llenguatge

Termes tècnics

Avui dia podem disposar d'una extensa gamma de vocabularis i diccionaris per a temes especialitzats. Qui es vulgui dedicar a l'electrònica o a la jurisprudència no tindrà problemes si vol fer els seus treballs per escrit en català, ja que tant de l'una com de l'altra matèria existeixen estimables recopilacions de termes a una premsa mòdica.

Igual podríem dir si es tracta de termes administratius, mèdics, de la tècnica de l'automòbil de la ciència i de la tecnologia nuclear, del ram de la construcció i, fins i tot, de l'argot de la delinqüència.

Naturalment que això no resol els dubtes sintàctics ni les maneres de dir, però ja és molt tenir a l'abast les paraules precises per a la denominació dels conceptes justament avui que estem envaïts de barba-

ries en tots els camps de la ciència i de la tècnica pel fet d'haver-se donat els ensenyaments en castellà de fa tants anys.

Aquesta contaminació no solament es produeix en l'àrea dels estudis, sinó, i principalment, en el llenguatge quotidià dels oficis.

Una estona d'observació mentre esperava el torn en una ferreteria em va fer veure com està de malmetut el llenguatge també entre els obrers manuals de casa nostra. Veig veure que molts demanen cargols i no «tornillos» i que tots demanen femelles i no «tuercas», però també que la majoria dels catalans ignoren, o com si les ignoressin, els veritables noms de la cinta escaiant, de les «arandeles», de les «bisagres», dels «rematres», de l'«alambra» i de les «llanternes». En bon

català haurien d'haver dit: cintes al·liant, virolles, frontisses, rebions, fil·ferro i llanternes.

Recordau-vos-en quan anireu a la ferreteria.

Perles ortogràfiques

Recollit els mots encreuats d'un setmanari popular d'informació i de cultura religioses. Una definició diu: prefix que significa apartat de, separat. Hi ha un error molt estès que fa acabar amb «e» mots que acaben en «o». Per exemple: prefix, reflex, complex els quals fan el plural «efigint», «eas», com tots els mots masculins i aguts que acaben amb «o», i així direm i escriurem prefixos, complexos, reflexos.

Albert Pera

La ciencia y conciencia de su médico deben ser su única guía para el cuidado de su salud
Recuerde: Agua FOURNIER es una excelente colaboradora en muchos tratamientos

La sardana i la dansa

Consell Nacional de l'Obra del Ballet Popular

Recentment s'ha donat forma definitiva, a Manresa, al projectat Consell Nacional de l'OBP, segons projecte aprovat a l'assemblea de l'entitat.

Constitueix aquest Consell un bloc de càrrecs que reforça considerablement les diferents activitats que exerceix o assessora la institució i que pren una volada d'una amplitud desconeguda fins avui dintre el món de la sardana. Així, a aquelles activitats de caire popular ja establertes, com la Diada de la Sardana, la denominació de Ciutat Pubilla, la Caravana de la Sardana i els aplecs anuals a Montserrat, un de sardanista i l'altre d'esbarts, cal afegir ara la creació d'una sèrie de centres d'estudis que se'n defineixen així: Centre d'Estudis Musicals «Joaquim Serra», Centre d'Estudis Coreogràfics «Aureli Capmany», Centre d'Estudis Etnogràfics i Folklorics «Rafael Patxot», Centre d'Animació i Dinàmica «Enric Gibert i Camina» i Centre de Documentació Sardanística i Dansa «Joan Amades».

A més, augmenta considerablement les definicions dels premis Diada de la Sardana, i als ja habituals de sardana, obres per a cobla, disc, guió radiofònic, divulgació, instrumentista jove, etc., n'afegeix per aquelles entitats sardanistes, esbarts i municipis que s'hagin destacat en el manteniment de les seves danses tradicionals, i un Memorial d'Honor per a entitats i persones la tasca de les quals sigui d'excel·lent transcendència. La relació d'activitats ja vives l'hem deixada incompleta per a no estendre'ns massa, però volem fer esment especial de les Jornades Estudis Sardanistes, convocatòries que si bé no sempre aconseguiren els resultats anhelats, considerem que no ha estat pas per causa de que estiguessin mancades d'interès, amb el qual volem significar — al nostre entendre — la necessitat de revitalitzar-les.

Amb tot aquest llarguíssim cartell d'activitats i tenint en compte que no sempre l'OBP ha aconseguit aquell aglutinament que cercava (i és necessari) i que són precisament les causes fallides o poc reeixides les que fan més soroll, és comprensible que hagin aixecat algunes

veus d'escepticisme davant el futur de tan ambiciosos projectes. Considerem però que l'OBP s'ha de veure ara beneficiada amb certes llibertats o condicionament favorables dels quals no es disposava anys enrera, i que, per tant, bona part dels propòsits actuals han d'arribar a bon destí. Així ho desitgem, perquè així mateix ho necessitem.

Jornades Internacionals Folkloriques de Catalunya, JIF 1980

L'èxit obtingut el 1979 ampliant a l'àrea catalana la celebració del festival internacional de dansa que l'Esbart Lluís Millet venia celebrat a Barcelona, ampliació que representava l'annexió inicial de dotze poblacions catalanes, l'ha mogut, al Lluís Millet i a la totalitat de les ciutats que s'iniciaren, a estendre molt més el camp de celebració de festivals que enguany cobrirà la totalitat del Principat, de nord a sud, d'est a oest.

Es calcula entre 30 i 40 les poblacions que celebrin JIF, càlcul deduïble dels contactes establerts ja en aquest moment, i que és possible d'ésser ampliat, ja que no hi ha criteri de restricció sinó, ben al contrari, desig d'arribar a aconseguir un festival de dansa insòlit, entre els moltíssims que se celebren arreu, com ho és el fet que estigui constituït per tot un collar de poblacions, celebrant-lo conjuntament i arribant directament a tots els racons del país.

Es aviat encara per a precisar noms, tant de les poblacions que s'afegeixen a la llista, com dels grups que han de visitar-nos (pensem que el festival se celebra aproximadament entre els dies 10 i 20 de setembre), però l'engranatge organitzador està en marxa i no hi ha motiu per a creure que s'hagi de deturar en el seu camí. Les JIF Catalunya 1980, creixeran acceleradament l'eslògan «les danses dels pobles pel nostre poble» tindrà total vigència.

Josep Ventura

Excursionisme i cultura

Capella de Sant Miquel de les Borgetes

La comarca de les Garrigues té un encant especial, llamentosament ignorat per gran part de la gent del nostre país, ja que en el temps que fotografiava les capelles i esglésies d'aquesta demarcació vaig poder-me adonar que quan més d'un company em preguntava per on havia estat «treballant» el diumenge anterior, i jo anomenava alguna de les poblacions visitades, normalment no tenien la més lleugera idea d'on s'esqueia aquella localitat. Personalment, he de dir que hi vaig trobar una gran quantitat de monuments i paisatges insospitats i de veritable interès.

Un dels monuments que m'agradaren molt fou la capella que avui visitarem, que és l'anomenada de Sant Miquel de les Borgetes. Està situada dins el terme municipal d'Arbeca, a una distància aproximada de quatre quilòmetres d'aquesta població, direcció nord, per la carretera que porta fins a Mollerussa. Quan ja heu recorregut uns tres quilòmetres, si mireu a la dreta, començareu a veure-la dalt d'un petit pujol, i quan hi arribareu sols està distanciada de la carretera uns 200 metres escassos.

La capella és de construcció d'inspiració romànica, si bé no té absis, però, al costat sud, té una finestra d'aquest estil, una porta adovellada molt interessant, i un parell de contraforts fets amb gran majestuositat arquitectònica.

El seu interior és d'una sola nau, i volta de canó. Estava abandonada a primers de l'any 1978, i us referiré la data que la vaig visitar, ja que poden haver canviat, per bé, o per mal, les coses, des del moment que ho vaig fer fins ara, com ja va passar-me amb les capelles del Priorat a Uldemolins, que sortosament han estat millorades, i no voldria caure novament en el mateix error.

Municipi: Arbeca.

Comarca: Les Garrigues.

Situació geogràfica als plans del cadastre (Pla 389): 4.º 36' 15" i 41.º 24' 28".

Josep M. Gavín

AL CARRER DE PETRITXOL, EL COR SE N'HI VA TOT SOL

BAGUENA - CANALS GEMOLOGOS PETRITXOL, 8	Conesa PETRITXOL, 10 TEL. 301 59 87	bolsos Dama PETRITXOL, 17 BARCELONA 2
Electrogas Petritxol CUINES, FOGONS, ESTUFES, LLUMS, NEVERES A GAS BUTA PETRITXOL, 11 TEL. 301 59 87 BARCELONA 2	CALZADOS JOSE MAS Puertaferri, 10 Petrítxol, 17 Tel. 301 68 76 BARCELONA 2	EL CAU PRESTATERIA, TALLERIA PETRITXOL, 9 - Tel. 302 39 97 BARCELONA 2
J. RIGOL GINEBRA TEL. 301 14 89 TEL. 301 59 87 BARCELONA 2	SALA PARES Petrítxol, 5 - Barcelona PINTURA CATALANA S. XIX y XX PROXIMAS EXPOSICIONES R. DURAN - J. ROCA SASTRE C. NADAL - X. BLANCH	Numismática Filatelia Petritxol MARIO QUINTANA TARRATS PETRITXOL, 11 TEL. 302 33 87 BARCELONA 2
instituto canino DEPORTES DE CAZA, ACCESORIOS PETRITXOL, 4 TEL. 301 59 87 BARCELONA 2	SALA PARES Petrítxol, 5 - Barcelona PINTURA CATALANA S. XIX y XX PROXIMAS EXPOSICIONES R. DURAN - J. ROCA SASTRE C. NADAL - X. BLANCH	Joieria i plateria SANT SERRAHIMA Petrítxol, 1 - Barcelona Tel. 301 15 77

Estos viajes han sido ofrecidos y se realizarán bajo la dirección técnica de:

viajes barcino, s.a.

Casa central
Lauria 7 - tel. 3180524* Barcelona-10

Sucursales
Mayor de Gracia 153-tel. 2287305
Barcelona-12
Mar 9 - tel. 3894708*
Badalona
Pº Cristo Rey, 93 bis-tel. 3984211
Badalona

Agència de viatges grup A Tit. 82

PASO A PASO CALZADO DEPORTIVO

Bata Bata Bata

Concesionario:
GALLES

Condasa Sobradell, 3
Barcelona 2

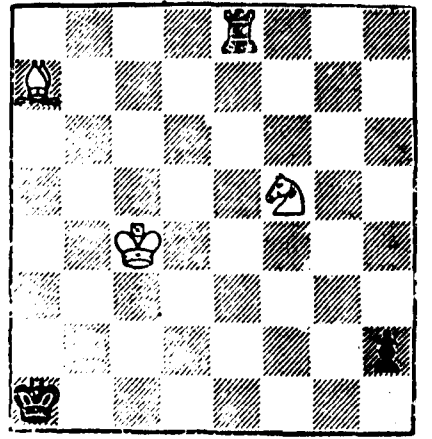
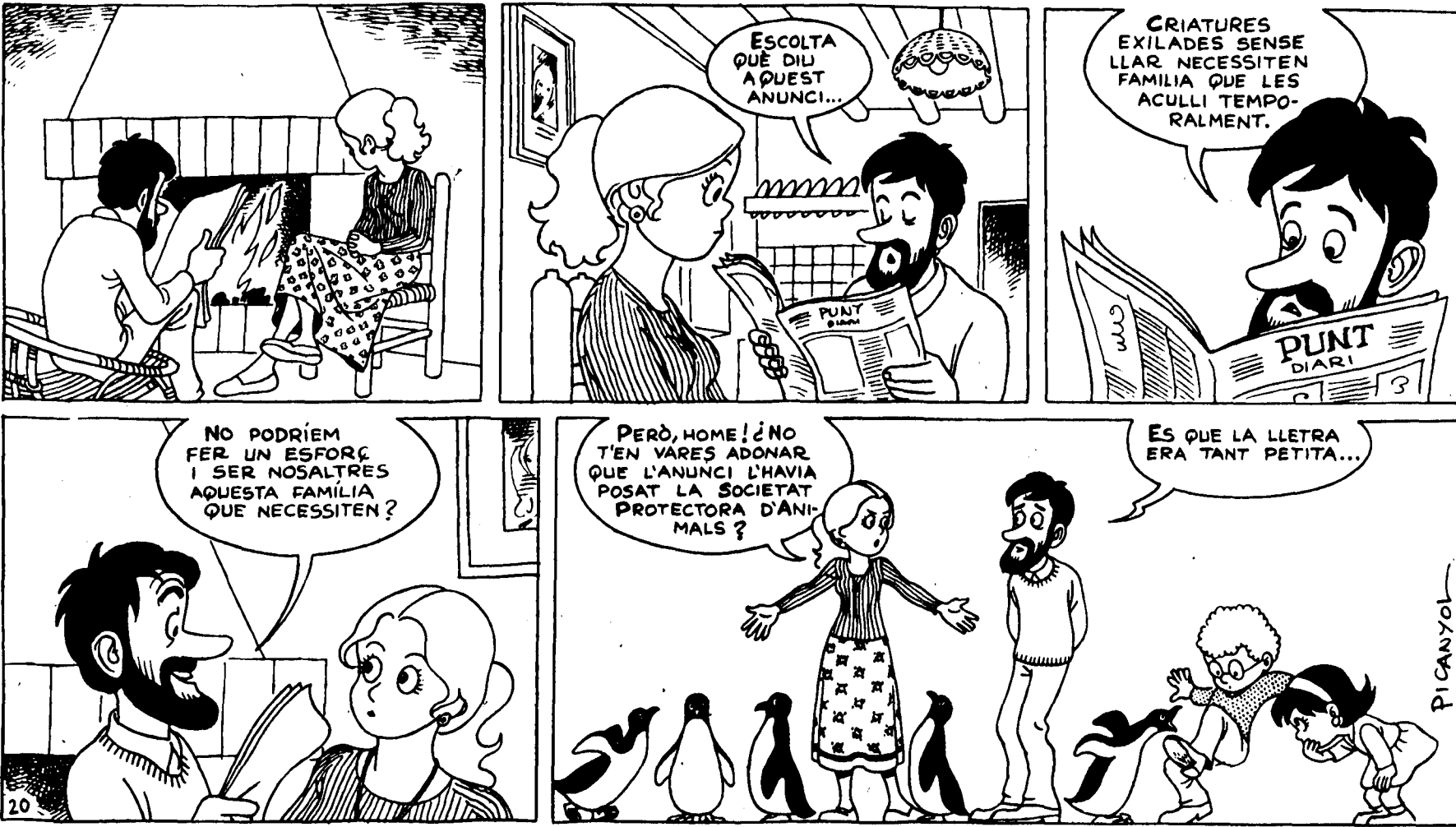
Després de llegir

Catalunya Cristiana

no la llencis
passa-la als amics!

C. Valencia, 244, 1.º,
Barcelona 7.
Teléfonos: 215.27.39, 215.27.84,
215.28.05, 215.24.33

La família Moixó

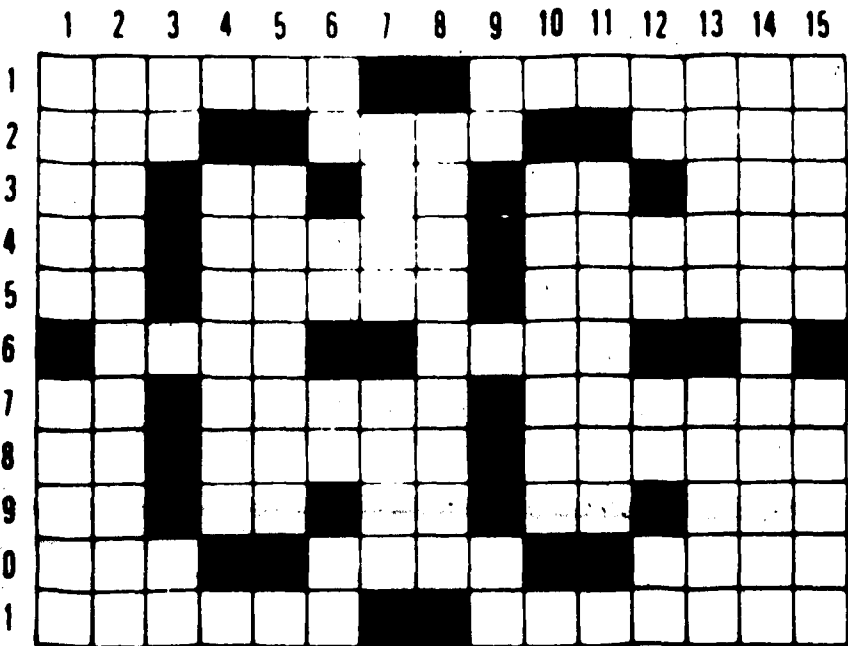
ESCACS

Gulajev 1939
Blanques fan taules.

Solució:

1 h5 Rh6, 2 Cf7 Rxh5, 3 Te5 Rh4
5 Cg5 f1-D, 5 Cf3 Rh3, 6 Th5 Rg2, 7 Th2

ENCREUATS

HORIZONTALS.

1. Senyal que deixen algunes coses. Agrupament de dotze coses. 2. Organització de la sanitat a tot el món. El de Déu vingué a la terra a redimir-nos. Adverbi de lloc. 3. Lletres en els cotxes de Finlàndia. Déu del sol. Lletres en els cotxes de Liechtenstein. Cobalt. En Castellà: enganxa. 4. Interjecció per avisar. A l'inrevés: Deixa sense efecte. Nombres romans (quatre, mil-un i nou-cents). 5. Consonants de rat. Passeïm. El primer d'un campionat. 6. Paradís. A l'inrevés: Clàssicament, referit al llop. Primera vocal. 7. Gos. Nom del Sant que morí al castell de Cardona. Callada. 8. Nom del sant Patro de Seu d'Urgell. A l'inrevés: Suspiració. A l'inrevés: Nom que es dona a certes alsines, sobretot a Girona. 9. Lletres dels cotxes de Turquia. La seva. Abreviatura de tractament. Article determinat. A l'inrevés: Prefixe que vol dir tres. 10. Fill de Noé. Vocal repetida (la dels badalls). Un dels dotze fills de Jacob. 11. Ornament sacerdotal. Nom compost que es fa servir per insultar o dir burro.

VERTICALS.

1. Advocació de Maria molt popular a Catalunya. A l'inrevés: Conjunt, agrupament. 2. Forma de teatre grec. 3. Matricula de Guipuscoa. Cinc-cents. Nom abreujat del primer evangelista. 4. Forma d'embenar. Estres per caçar rates. Oxi gen. 5. Radi. Bufarà, respirarà. Cinquanta. 6. A l'inveves: Virtut teològica. Article indeterminat. Abreviatura de primer evangelista. Vocal repetida. 7. Antiga província espanyola a l'Àfrica. Constel·lació. 8. Que li agrada molt les coses dolces (fem.). 9. Cinc-cents-cinquanta. Matricula de Palència. Símbol de l'actium. 10. Punt cardinal. Referent a la Cicuta. Primera vocal. 11. Matricula de Tarragona. Donarà forma d'Oval. Símbol del fòsfor. 12. Matricula de Zamora. Dos mil. Nom de lletra. Preposició llatina. 13. N'hi han molts de Futbol. Que fe els colors de l'Arc de St. Martí. 14. Delegacions Vaticanes en les nacions que hi tenen Nunci. 15. A l'inrevés: Llinatge musulmà. Nom genèric dels planetes i estels.

HORIZONTALS.— 1.— NOSTRE IRRUNSA 2.— ADS PARE VIAL 3.— DO SA CE OP CNL 4.— AN ALLAD CALETA 5.— LT LIMBRE ARCAIC 6.— OBTE MARE F 7.— RL ANURP ISATIC 8.— EO TABAC NITICA 9.— GG ST II AA RAR 10.— NIU CLOT KATM 11.— AAAAAA MIRARSE.

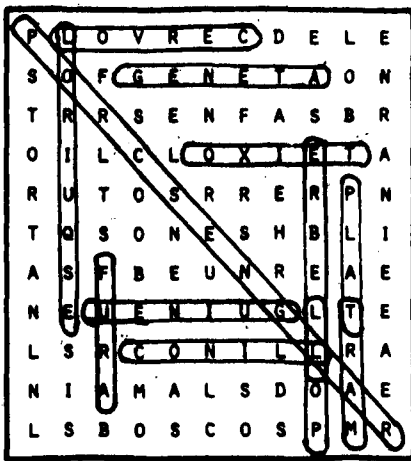
VERTICALS.— 1.— NASAL REGNA 2.— ODONTOLOGIA 3.— SS B UA 4.— T SALTATS A 5.— R ALIENAT A 6.— EP LM UB CA 7.— ACAB RAIL 8.— REDEMPCIO 9.— IE A TM 10.— R OCARINA I 11.— R PAREIA R 12.— UV LC AT KA 13.— NICEA TIRAR 14.— SANTIFICANTS 15.— ALLAC CARME

JEROGLÍFIC

6 6
N
T

Com ho ha après?

Qui lo sa

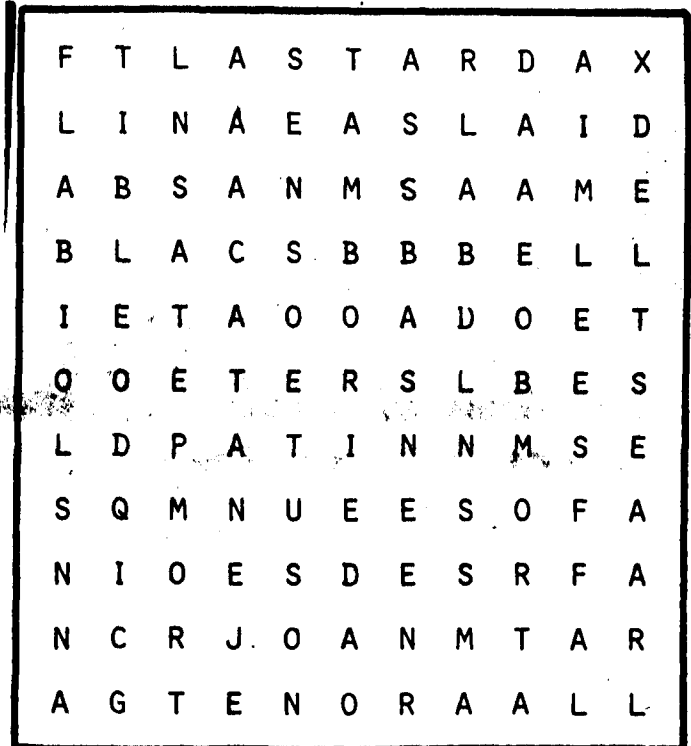

"De la font feu brollar torrents on s'hi abeureu els animals dels boscos"

Després d'haver localitzat els 12 errors entre els dos dibuixos, busqueu, en la Bíblia, en una Història Sagrada o en el vostre llibre de religió la frase més adient a aquest dibuix. Enbieu-la a "CATALUNYA CRISTIANA", València, 244 Barcelona-7. Entre els que l'hagin encertat millor, rifarem uns premis una vegada mes. Bona feina i... sort.

Buscar el nom dels diferents instruments de la Cobla de Sardanes (set en total). Amb les lletres sobrants trobareu un fragment d'una poesia d'un clàssic català i el nom i cognom del seu autor.

Els errors a dotzenes

Cal llegir

per Aurora Díaz Plaia

Un llibre cada dia o sigui 30 cada mes. Heus aquí el programa que pensarem seguir a CATALUNYA CRISTIANA, per a orientar els seus lectors en torn de la literatura infantil i juvenil. Creiem que sols divulgant els millors llibres per als infants i adolescents, mentalitzarem els adults, pares, avis i mestres, perquè formin la biblioteca dels seus fills, néts o alumnes. La primera llista serà dedicada als llibres per a la primera edat lectora. En el mes de febrer, seran pels adolescents i el tercer mes triarem els de l'edat juvenil. Prosseguirem després oferint temes diversos, llibres d'instrucció, obres de teatre.

Però també l'espai com a una mena de consultori bibliogràfic. Es a dir, ens posem a disposició dels llegidors de CATALUNYA CRISTIANA per a contestar a tota pregunta que puguin fer-nos referent a llibres:

10 Contes clàssics, rondalles i llegendes.

ALCANTARA, Ricard -Guaracú B. La

Galera. ANDERSEN, H. Ch. -La muntanya dels elfs B. Juventud. ANDERSEN, H. Ch. -La Sirenetta B. Timun Mas. ANGLADA, Lola -Margarida B. Altafulla. GUIMM, G. i J. -Blancaneus i els set nanets B. Hyma. GUIMM, G. i J. En Pare sense por. B. La Galera. LA FONTAINE, Jean -Les dues cabretes. B. La Galera. PERRAULT, Charles -La bella dorment B. Hyma. PERRAULT, Charles -En Riquet del Plomall B. Timun Mas EN PATUFET Col-Contes populars -4 B. La Galera.

10 llibres d'autors moderns catalans

ALBANELL, Pep -L'estel de colors. B. Abadía. «Joles Sennell». BESORA, Ramon -Rondineta i lleugera. B. La Galera. CAPDEVILA, Joan -En Teo i la seva família B. Timun Mas. CAPMANY, M. Aurèlia. -Ni teu ni meu. B. La Galera. CULLA, Rita -La Meritxell B. Juventud. DESCLAT, Miquel -La Casa de

les mones. B. La Galera. FERRANDIZ, Joan -Paquí-Derm i Trompa B. Edigraf. GINESTA, Montserrat -Bombolleta B. Jventud. PERA BASTARDES, Alfred -Ja sabem com es fan els caramels M. Igrec. SALVA, Francesc -Jo sóc la girafa B. Abadía.

10 llibres d'autors estrangers moderns, traduïts al català.

BLYTON, Enid -En Nody i el Papà Noel B. Juventud. BROEGER, Achim -Bon dia, estimada balena. B. Juventud. BRUNA, Dick -Llibre de les flors, M. Agullar. DALMAIS, Anna Maria -La família Anec. M. Susaeta. DAMJAN Mischa -El pincel encantat. B. Lumen. DELAYANE, Gilbert -La Mariona va a l'escola. B. Juventud. GASCON, Maria La guerra de tortugues B. Juventud. LIONNI, Leo. -Nada que neda. B. Lumen. VERITE, Marcel. -Globet, l'hipopòtam B. Juventud. ZOVREL, Stephan -Vodnik B. Lumen.

Un bonic i petit rinoceront

Acompanyat per la seva mare, «Tanaya», el nou nat —que pesa 71 quilos— realitza les seves primeres passes al zoològic de Basle (Suïssa). El petit rinoceront va néixer el passat 11 de gener.

Memòries d'un misantrop

Excursionisme col·lectiu

Un dels costums costosos que cal incloure en el costumari del que la gent d'aquell poble acostumava a realitzar era el de fer excursions col·lectives i autocaritzades. Cada any se'n feien un parell o tres pel cap baix i amb el cap alt. Qui més, qui menys, totes les famílies hi solien participar.

L'excursió més nombrosa, popular i multitudinària solia ser la de les caramelles infantils i catequístiques. Amb el que s'havia arrebategat a les barretines típiques i tòpiques per Pasqua i el que es feia pagar d'escreix a la gent gran, els infants de la mainada menuda tenien el desplaçament de gorra. No era que la barretina els desplaçés la gorra, sinó que gorrejaven sense gorra de cop.

En aquesta excursió fàcilment s'omplien els sis o set autocars de quaranta o cinquanta places que s'esperaven a la plaça. La primera dificultat diplomàtica i organitzativa de l'excursió era distribuir els excursionistes per famílies o colles en els seients dels autocars. Tothom volia seure al costat d'una finestra i a la meitat del davant. Dels qui tenien la desgràcia de seure al darrere o a la fila del mig, sempre n'hi havia que deien que es marejaven. I marejaven els organitzadors amb llurs queixes, planys, lamentacions i reclamacions reivindicatives.

Un dels organitzadors «nats» de les excursions del poble era una organitzadora «nada». Vull dir que era dona, malgrat el seu tarannà de sergent de cavalleria amb bigoti i sabre. Era una dona petita d'estatura, fadrina empedreïda, amb un desig a la cara i un altre desig al cor: manifestar. Potser el desig del cor era una compensació pel desig de la cara.

L'organitzadora també comandava les noies blaves de la «secció» femenina del poble. N'era la «quefa» sense discussió. Corrien aquells temps de les «rutes imperials» i les «muntanyes nevades, banderes al vent». Potser per això la «quefa» era tan afeccionada a les excursions sense sortir de la ruta ni baixar de l'autocar. Aquesta organitzadora també era «quefa» de les catequístiques misantròpiques i de qualsevol cosa que s'organitzés al seu entorn: tomboles, gimcanes, cucanyes, pessebres vivents i calvaris morents. Era una «quefa-quefa» que feia tot el que podia.

Semblantment, la «quefa» organitzava excursions pel seu compte. Les «seves» excursions eren de més volada i envergadura. No es limitava a programar una anada —i tornada— a Santa Fe del Montanyó o a Riells del Fai. La seva empremta agosarada li feia ensendar una collada de gent cap a la Seca, la Meca o la Vall d'Andorra. Fins que la seva actitud misantròpica va trobar un flit viatger i místic: organitzar romiatges a Llorda de França. Malgrat haver satisfet tantes vegades aquest desig, no li ha desapergut el desig de naixença. I continua essent «quefa», encara que no tant com quan el blau era el color de moda.

Guillem del Món.

Una tesi sobre Déu i el sentit de la vida en Brassens i Brel

METZ. — Una religiosa, Mónica Watrin, de les Germanes de Santa Maria Magdalena, ha rebut molt bona qualificació per la seva tesi doctoral en literatura i espiritualitat sobre «Déu i el sentit de la vida en Brassens i Brel». El jurat de la Facultat de Lletres de Metz ha remarcat especialment el respecte de Mónica Watrin envers l'agnosticisme dels dos cantants.

Cuina

per M. Glòria Muntañola

Pagell al «court-bouillon»

1 pagell d'un quilo o més,
1 ceba, 1 pastanaga,
un xic d'api i julivert,
una copeta de vinagre,
sal i pebre,

1 ou dur,
3 cogombres petits,
1 pebrot vermell de launa,
1 llimona, 1 enciam,
salsa malonesa

En un recipient gran, on es pugui coure el pagell, posar una dos o tres litres d'aigua, la ceba, pastanaga, api i julivert, tot tallat a trossets, adobar amb sal i pebre. Quan comenci a bullir, tirar-hi un raig de vinagre i deixar-ho coure un quart d'hora. Netejar bé el pagell, treure-li totes les escates i en la cavitat de l'ull posar-hi una rodanxa de llimona.

Posar el peix sobre un tros gros de paper alumini, untat amb oli i així, posar-ho dintre del brou, deixar coure de 25 a 30 minuts, segons la mida. Després, estirant el paper, treure'l del brou i posar-ho a la platja de servir, escórrer-lo i tot seguit, treure-li la pell de sobre i les espines dels costats. Deixar-ho refredar del tot.

Tallar el paper d'alumini i treure tot estirant un tros per cada cantó. Picar la clara d'ou dur, el rovell, els cogombres petits i el pebrot vermell, amb un ganivet inoxidable, fins a deixar-ho tot molt fi, tot molt separat, reservant-ho en diferents plats. Quan el peix sigui del tot fred, posar un tros de paper d'alumini al llarg dels dos cantons del peix, per a no embrutar la platja. Cobrir amb malonesa molt espessa tot el peix; després ornar-ho amb tot el preparat, formant tires, alternant els colors o segons el gust de cadascú.

Al cap, junt a la boca, unes fulles de julivert. Ornar la platja amb enciam picat o patates bullides senceres. Aclarir la malonesa restant, amb una mica de llet freda i servir-la en salsa.

Pudding Margarida-2

4 ensaimades,
2 flams «Royals»,
1 llana petita de pinya,
1 pell de llimona,

1 copa de conyac,
3 cullerades de sucre,
1 litre de llet,
mig palet de canyella

Coure la llet amb la pell de llimona i el palet de canyella, preparar el flam tal com diu el paquet, afegir 3 cullerades de sucre i el conyac. Posar el caramel «Royal» al fons d'un motlle llarg, a sobre posar-hi mitges rodanxes de pinya, després les ensaimades tallades a trossets. Tirar-hi la llet preparada sobre les ensaimades, procurant que tot resti amarat. Ficar-ho a la nevera, fins que qualli. Quan sigui a punt, tirar-ho a una platja llarga i si es vol es pot ornar, amb nata ensucrada amb ajuda de mànega i broquet triquet.

La partitura setmanal

Càntic a la pau

III Cicle de Música al carrer de Motcada

Joventuts musicals de Barcelona organitza el tercer cicle de concerts centrat al carrer de Montcada tan farcit de locals històrics i museístics, i que aquest any ha ampliat als concells a tot el barri de Ribera.

Aquest cicle té com a principal característica la presentació de joves músics catalans que donen a conèixer la presentació de joves músics catalans que donen a conèixer compositos com el Museu Picasso, el d'Indumentària Rocamora, la Galeria Maeght i l'antiga merceria convertida en sala de música «Zeles»; i sempre a una mateixa hora les 21.30 amb aquest afany que ja comença a arrelar a casa nostra de fer els concerts en horaris europeus.

Destaquem els principals intèrprets. Com a pianistes hi ha: Jordi Sabatés, Manuel Garcia Morante, Lilliana Maffiotte, Assumpta Coma, Albert Giménez Atenella, Joan Rubínat, Rosa Maria Cabestany i Carme Poch. Cantants: Maria Carme Bustamante i Anna Riccì. Clave: José Luis González Uriol. Clarinet: Joan Albert Amargós i Miquel Gaspar. Flauta: Jaume Cortadellas. Guitarra: Lluís Gasser. Violoncel: Lluís Claret. Violí-violí: Pere Serra. Percussió: Xavier Joaquín. Electrònica: Andrés Lawxín Richter.

Tots aquests concerts són a preus raonables i descomptes per als estudiants.

Una enciclopèdia dedicada al Ballet

Una editoria de Moscó publicarà properament una Enciclopèdia Soviètica del Ballet. En ella hi haurà biografies de les figures més destacades del món del Ballet, des de Ballarins i directors artístics fins a companyies escolars. Al mateix temps conté dades gene-

rales sobre el ballet, explicacions de la terminologia, la tècnica i un llarg etc... L'obra serà il·lustrada amb més de mil dos-cents gravats, fotografies, figures, dibuixos... La redacció ha estat encomanada als principals experts en el tema, tant russos com d'altres estats i

la supervisió general de l'enciclopèdia fou encomanada a Yuri Grigorovitch mestre de ballet del famós teatre moscovita Bolshoi, que té fama d'esser una de les formacions de dansa clàssica millors del món.

Paul Simon i les seves cançons místiques

Paul Simon, cantant nord-americà, més conegut potser quan formava part de «Simon and Garfunkel», té en la seva nova etapa algun disc a destacar per la seva temàtica religiosa poc comú en els cantants actuals.

«Still crazy after all these years», així es titula l'LP de Paul Simon en el qual dues de les seves cançons ens parlen de la pregària i amb un fons religiós actual, posat el nivell de qualsevol disc i donant un exemple que la referència a Déu no és ni ha d'ésser marginada de la creació artística actual.

Recordarem el nivell musical que tenen les cançons conegudes de «Simon and Garfunkel» com per exemple «Ritme del silenci», «Mrs. Robinson», o «Pont sobre aigües turbulentes», etc. doncs Paul, no ha deixat de banda aquesta categoria musical i ha seguit endavant fent en aquesta etapa en solitari discos de gran qualitat.

«Ulls silenciosos» és una d'aquestes cançons a destacar. Ens parla d'un jueu que sofreix per Israel. Potser és un poema polític, però el llenguatge té un transfons bíblic i religiós per tot el que fa referència a la tradició jueva-cristiana.

«Ulls silenciosos» mirant com Jerusalem fa el seu lliit de pedres.

Ulls silenciosos ningú no li oferirà consol, Jerusalem plora sola.

Està trista, trista; crema com una flama i crida el meu nom.

Ulls silenciosos, cremant sota el sol del desert, a mig camí de Jerusalem.

I tots serem cridats com a testimonis, tots i cada un de nosaltres, a presentar-nos davant dels ulls de Déu i dir el que hem vist fer.

L'altre tema del disc «Encara fill després de tots aquests anys», és el que parla de «La vida de certa gent», un tema clàssic però molt actual. La vida de la major part de la gent és un fracàs, un desastre...

«La vida de certa gent es mou tan suau com una brisa»

que passa a través d'una nit d'estiu anant cap a un dia de sol.

Però la vida de la major part de la gent va a ensopegades, Senyor, cauen sense tenir-se cap culpa; la major part de la gent mai no assoleix la seva estrella.

I aquí estic jo, Senyor, trucant a la teua porta; ja sé que no se m'ha perdut res per aquí.

Però tu vas dir que el mal m'enfonsava fins a la ruïna, podia confiar en tu.

La vida de certa gent funciona fàcilment; la vida de certa gent mai no funciona de cap manera, només cauen, només cauen; la vida de certa gent...

M. V.

CRUSADERS, el jazz de fusió

Crusaders, és un dels grups més significatius del jazz de fusió i ha editat un nou LP, «Street life 300 S». Aquest disc, una de les obres més interessants de l'any, obre nous camins al jazz.

El grup el formen un tercet, Wilton Felder (baix i saxo), Stix Hooper (bateria i percussió) i Joe Sample (teclats).

Al principi semblava que com a tercet no arribarien a donar la qualitat musical dels vells temps del jazz, però aquest LP ve a demostrar tot el contrari.

fins quan actuem amb tota la força de l'esperit, conserven una profunda estimació per l'home, pel seu enteniment, la seva voluntat, la seva consciència i la seva llibertat. 81. D'aquesta manera, la mateixa dignitat de la persona humana es torna contingut d'aquell anunci, sense paraules i tot, a través del comportament respecte d'ella. Aquest comportament sembla que correspongui a les necessitats particulars del nostre temps. Posat que no en tot allò que els diversos sistemes, i també els homes en particular, veuen i propaguen com a llibertat rau la veritable llibertat de l'home, per això l'Església, en virtut de la seva missió divina, es fa encara més guardiana d'aquesta llibertat que és condició i base de la veritable dignitat de la persona humana.

31. La veritat us farà lliures

A totes les èpoques Jesucrist surt a l'encontre de l'home, també a la nostra època, amb les mateixes paraules: «Coneixereu la veritat i la veritat us alliberarà» 82. Aquestes paraules, suposen una exigència fonamental i, al mateix temps, un advertiment: l'exigència d'una relació honesta en relació a la veritat, com a condició d'una llibertat autèntica, i l'advertiment, encara, que sigui defugida qualsevol llibertat aparent, qualsevol llibertat superficial i unilateral, qualsevol llibertat que no aprofundeixi en tota la veritat sobre l'home i sobre el món. També avui, després de dos mil anys, Crist se'ns mostra com aquell que aporta a l'home la llibertat basada sobre la veritat, com aquell que allibera l'home de les coses que el limiten, minven i gairebé destrueixen aquesta llibertat en les seves mateixes arrels, en l'ànima de l'home, en el seu cor, en la seva consciència. Quina confirmació tan estupenda d'això han donat i no paren de donar aquells que, gràcies a Crist i en Crist han assolit la veritable llibertat i l'han manifestada fins i tot en condicions de constricció exterior!

Jesucrist mateix, quan va comparèixer com a presoner davant el tribunal de Pilat i fou preguntat per ell sobre l'acusació feta contra ell pels representants del Senedri, és que no va respondre «Jo per això he vingut al món, per a donar testimoni de la veritat»? 83. Amb aquestes paraules pronunciades davant del jutge, en el moment decisiu, era com si confirmés, un cop més, la frase ja dita anteriorment: «Conegueu la veritat i la veritat us farà lliures». Al llarg de tants segles i de tantes generacions, començant pels tamps dels Apòstols, és que no és Jesucrist mateix qui tantes vegades ha comparegut al costat d'homes jutjats a causa de la veritat, i no ha estat ell qui ha anat a la mort amb homes condemnats a causa de la veritat? Tal volta deixa Ell de ser continuament portaveu i advocat de l'home que viu «en esperit i en veritat»? De la mateixa manera, que no deixa de ser-ne davant del Pare així n'és també respecte a la història de l'home. Pel que fa a l'Església, malgrat totes les febleses que formen part de la història humana, no para de seguir a Aquell que va dir: «Arriba l'hora —és ara justament— en què els autèntics adoradors retrain al Pare un culte inspirat per l'Esperit i conforme a la veritat. De fet són aquests els adoradors que el Pare busca. Déu és esperit i els qui l'adoren l'han d'adorar inspirats per l'Esperit i conforme a la veritat.» 85

24. Dret de ciutadania del Crist en la història de l'humanitat

En realitat, aquest estupor profund respecte al valor i a la dignitat de l'home s'anomena Evangelí, és a dir, Bona Nova. Se'n diu també cristianisme. Aquest estupor origina la missió de l'Església en el món, fins i tot, i potser encara més, «en l'inón d'avui». Aquest estupor i alhora persuasió i certesa, altre que en la seva arrel profunda no és altre que la certesa de la fe, però que de manera amagada i misteriosa vivifica tots els aspectes de l'humanitat autèntica i lligat estretament amb Crist. Ell determina també el seu lloc al Crist, el seu —per dir-ho així— dret particular de ciutadania en la història de l'home i de la humanitat. L'Església que no para de contemplar el misteri de Crist globalment en la seva totalitat sap amb certesa de fe que la redempció realitzada per mitjà de la Creu, ha tornat a donar definitivament a l'home la dignitat i el sentit de la seva existència en el món, sentit que tant havia perdut a causa del pecat. Per aquesta raó ha estat acomplerta en el misteri pasqual que a través de la creu i la mort duu a la resurrecció.

25. La tasca fonamental de l'Església

La tasca fonamental de l'Església en totes les èpoques, i particularment a la nostra, és dirigir la mirada de l'home, orientar la consciència i l'esperança de tota la humanitat vers el misteri de Crist, ajudar tots els homes a tenir familiaritat amb la profunditat de la Redempció, que es realitza en Crist Jesús. Al mateix temps es toca també la realitat més pregonada de l'home, de les consciències humanes i de les vicissituds humanes.

26. L'autoconsciència de l'Església

El Concili Vaticà II ha dut a terme una tasca immensa per a formar la consciència plena i universal de l'Església, a la qual es referia el Papa Pau VI en la seva felicitat primera. Aquesta consciència —o més ben dit, autoconsciència de l'Església— es forma «en el diàleg», el qual, abans d'esdevenir col·loqui, ha de dirigir la pròpia atenció a l'altre, és a dir, a aquell amb el qual volem parlar. El Concili ecumènic ha donat un impuls fonamental per a formar l'autoconsciència de l'Església, en oferir-nos, d'una manera tan adequada i cometenent, la visió de tot el món com d'un «mapa» de diverses religions. A més a més, ha demanat com en aquest mapa de les religions del món es sobreposi en estrats —abans gens fenomen de l'ateisme en el seves formes diverses, començant per l'ateisme programat, organitzat i estructurat en el seu sistema polític.

27. Les Religions no cristianes

Pel que fa a la religió, es tracta primordialment de la religió com a fenomen universal, unit a la història de l'home des del bell començament; seguidament de les diverses religions no cristianes i, finalment, del mateix cristianisme. El document

OBRA ATLETICO RECREATIVA BARCELONA

Federación Diocesana de Tenis de mesa

Primera	
A. P. Sta. Inés-Miniwatt	4-5
Metropolita-S. J. Horta	5-1
Esparraguera-Foment Martinenc	1-5
A. C. R. Sant Jordi-Paretense	5-0

Clasificació

Metropolita	24 punts
Miniwatt	20 punts
S. J. D'Horta	12 punts
A. C. R. Sant Jordi	12 punts
Foment Martinenc	12 punts
A. P. Sta. Inés	10 punts
Esparraguera	2 punts
Paretense	0 punts

Tercera

Agnes Barna, T.T. L'Olive	3-5
Metropolita A-A. P. Sta. Inés A	1-5
S. M. Provencals A-FF. Martinenc A	10-5
T. T. Miniwatt-S. E. L. E. Z.	1-5

Clasificació

A. P. Sta. Inés	24 punts
T. T. L'Olive	20 punts
Foment Martinenc A	16 punts
Metropolita A	12 punts
S. E. L. E. Z.	10 punts
Agnes Barna	10 punts
Miniwatt	4 punts
S. M. Provencals A	0 punts

Juvenil

S. M. Provencals A-Foment Martinenc	4-1
S. M. Provencals B-S. M. Provencals C	1-4
A. P. Sta. Inés-T. T. L'Olive	2-3
S. Juan D'Horta Descasa.	

Clasificació

T. T. L'Olive	20 punts
A. P. Sta. Inés	14 punts
S. M. Provencals A	12 punts
Foment Martinenc	8 punts
S. J. d'Horta	8 punts
S. M. Provencals C	6 punts
S. M. Provencals B	2 punts

Segunda

S. M. Provencals-Caixa Pensions	0-5
J. Paretense-A. P. Sta. Inés	0-5
Foment Martinenc-Esparraguera	5-1
T. T. L'Olive-P. Sant Jordi	5-2

Clasificació

A. P. Sta. Inés	22 punts
T. T. L'Olive	18 punts
Foment Martinenc	16 punts
Caixa Pensions	16 punts
Esparraguera	8 punts
P. Sant Jordi	8 punts
S. M. Provencals	6 punts
J. Paretense	0 punts

Cuarta

A. P. Sta. Inés B-A. C. R. S. Jordi	1-5
P. Sant Jordi-S. M. Provencals C	5-3
F. Martinenc B-S. M. Provencals B	
Metropolita C-Metropolita B	1-5

Clasificació

A. C. R. Sant Jordi	22 punts
Foment Martinenc B	18 punts
A. P. Sta. Inés B	14 punts
Metropolita B	14 punts
S. M. Provencals B	10 punts
P. Sant Jordi	8 punts
Metropolita C	8 punts
S. M. Provencals C	0 punts

Resultados Baloncesto Categoría Femenina Sénior

Provencals-Acís	31-31
L. Sr. Esteve-Palleja	43-31
Moorea-Inmaco	44-27
Fabra Coats-Patronato	42-30
Sant Jordi-Quet-bas	43-25
San Pancracio-Jesús M. J.	22-47 C.
Bim-Mateu Mat.	35-24

Clasificació

Moorea 22; L. Dr. Esteve, 20; Acís, 17; Jesús M. 16; Provencals, 15; Mateu y Mat. Sant Jordi, 14; Bim, 12; Palleja, Quet-bas, 10; Fabra Coats, 8; San Pancracio, Senmenat 4; Patronato, 2; Inmaco 0.
--

Categoría femenina Juv-Júnior

Provencals-Bim	24-38
Caldas-Inmaco	23-20
Bim-Tecle-Sala	24-37
Codeyba-Jesús M. J.	33-39
Agut-Sant Boi	42-42

Clasificació

Agut, 17; Jesús M. J. 16; Codeyba, Sant Boi, 15; Caldas, 13; Inmaco, Tecle-Sala, 10; Roser, Vilassar, 8; Provencals, Bim 4; Inma, 2; Bim 2.

Categoría femenina promoción

Fabra y Coats-Montseny A	21-22
MontsenyS. Pancracio	31-28
Montseny B-Soledad B	7-13
San José C. P.-Soledad A	54-30
Inmaco A-Col.Vedruna	18-50
Inmaco B-Conceptión	1-38

Clasificació

Col. Vedruna, 18; San José, C. P. Conceptionistas, 16; Montseny, 12; Soledad A, San Pancracio, Montseny A 10; Fabra Coats, 8; Soledad B, 4; Inmaco A 3; Montseny B, 2; Inmaco B 0.
--

Categoría Masculina sénior

Jesús M. J.-Alarona	57-32
Tutankhamon-Vallirana	79-53
Sant AntoniE. Badalona	84-73
Gavá Mar-C. T. Barcino	57-77

Clasificació

C. T. Barcino, Olesa Nerva, Vallirana 14; Bohemians, Tutankhamon, 12; Jesús M. José, 8; E. Badalona, 6;

Gavá Mar, 4; Sant Antoni, B. Alarona, 2.

Categoría masculina infantil

Fabra y Coats-Agut	19-86
Sta. Coloma-Palleja	32-65

Clasificació

Agut 12; Palleja, 9; Sant Boi, 6; Fabra y Coats, Sta. Coloma 2.

Es nuestra intención que con carácter periódico, aparezcan en esta sección diversas crónicas y comentarios que reflejen la actualidad de las diversas competiciones que organiza la Federación de Tenis Mesa de la O. A. R. y también dialogaremos con los diversos club participantes, para conocer sus inquietudes, sus proyectos y las sugerencias que puedan hacer para lograr, si cabe, una mayor perfección y brillantez en la disputa de cada competición.

La Delegación Diocesana de Deportes, cobija en su seno a los clubs de más diversa índole, pues hay en ella Peñas Deportivas, Centros Culturales y Parroquiales, Colegios y Clubs de Empresas. Como puede verse, una variada y amplia gama, pero todos sus integrantes están hermanados por un mismo y sano amor al deporte.

La Federación de Tenis de Mesa, organiza anualmente para todos sus equipos afiliados, las siguientes competiciones oficiales: Campeonato de Liga, que empieza en octubre y termina a mediados de febrero; La Copa del Sr. Obispo, que se disputa en forma de eliminatoria, y concluye la temporada aproximadamente a mediados de junio, una vez disputados los Campeonatos Individuales y de Dobles.

Como puede comprobarse, la temporada abarca de octubre a junio, por lo que todos los clubs tienen nueve meses para practicar ampliamente su deporte favorito.

Desde aquí invitamos muy cordialmente a todas las Entidades interesadas en el Tenis de Mesa, para que cualquier viernes de 18,30 a 20,30 horas pasen por Lauria 7 donde se les facilitará toda la información que deseen.

J. M. Pou

LEA Y DIFUNDA

Radar

SOCIAL

ORGANO DE LA FEDERACION
DE CRISTIANOS DE CATALUNYA

conciliar dedicat a les religions no cristianes, és particularment ple d'estimació profunda pels grans valors espirituals, encara més, per la primacia d'allò que és espiritual i que en la vida de la humanitat troba la seva expressió en la religió i després en la moralitat que projecta a tota la cultura. Justament els Pares de l'Església veien en les diverses religions com a sengles reflexos d'una veritat única, "com a germens del Verb" 67 el qual testimonien que, ni que sigui per camins diversos, tanmateix està dirigida en una direcció única l'aspiració més fonda de l'esperit humà, tal com s'expressa en la recerca de Déu i, alhora, en la recerca de Déu, de la plena dimensió de la humanitat, és a dir, del ple sentit de la vida humana. El Concili ha dedicat una atenció especial a la religió jueva, recordant el gran patrimoni espiritual, comú als cristians i als jueus, i ha expressat la seva estimació als creients de l'Islam, la fe del qual es referia també a Abraham. 68. Per altra banda ja és sabut que la religió d'Israel té un passat en comú amb la història del cristianisme: el passat relatiu a l'Aliança Antiga.

28. Tots aplegats i units al voltant de Crist

Amb l'apertura realitzada pel Concili Vaticà II, l'Església i tots els cristians han pogut assolir una consciència més completa del misteri de Crist, "misteri amagat des dels segles" 69 en Déu, per a ser revelat en el temps: en l'home Jesucrist, i per a revelar-se continuament, en tots els temps. En Crist i per Crist, Déu s'ha revelat plenament a la humanitat i s'ha acostat definitivament a ella i, al mateix temps, en Crist i per Crist, l'home ha aconseguit plena consciència de la seva dignitat, de la seva elevació, del valor transcendental de la pròpia humanitat, del sentit de la seva existència.

Per tant, cal que tots nosaltres, els seguidors de Crist, ens apleguem i ens unim al seu voltant. Aquesta unió, als diversos sectors de la vida, de la tragèdia, de les estructures i disciplines de cadascuna de les Esglésies i Comunitats eclesials, no tot funcionar sense un esforç valuós dirigit al coneixement recíproc i l'apartament d'obstacles en el camí de la unitat perfecta. Malgrat tot podem i ens cal, ja d'ara, assolir i manifestar el món la nostra unitat, en l'anunciació del misteri de Crist, en la revelació de la dimensió divina i també humana de la Redempció, en la lluita perseverant sense defallències a favor d'aquesta dignitat que tothom ha assolit i pot assolir continuament en Crist, que és la dignitat de la gràcia de l'adopció divina i també dignitat de la veritat interior de la humanitat, la qual si ha aconseguit en la consciència general del món contemporani un relleu tan fonamental encara sobresurt més per a nosaltres a la llum de la realitat que és ell, Crist Jesús.

Jesucrist és principi estable i centre permanent de la missió que Déu mateix ha confiat a l'home. En aquesta missió hem de participar-hi tots, hem de concentrar-hi totes les nostres forces, ella és més necessària que mai a l'home del nostre temps, i si una missió d'aquesta mena sembla trobar en la nostra època resistència més gran que en qualsevol altre temps, aquesta circumstància demostra també que a la nostra època encara és més necessària i malgrat la resistència, és més esperada que mai. Aquí toquem indirectament el misteri de l'economia divina que ha unit la salvació i la gràcia amb la Creu. No debades Jesucrist va dir que el "regne del cel està en

tensió, i els arriscats l'arraoassen" 70. i també que "els fills d'aquest segle són més sapacos... que els fills de la llum" 71. Acceptem de bon grat aquest blasme per tal de ser com aquells "violents de Déu" que hem vist tantes vegades a la història de l'Església i que descobrim encara avui per a unir-nos conscientment a la gran missió, és a dir: revelar Crist al món, ajudar tothom perquè es trobin a si mateixos en ell, ajudar les generacions contemporànies dels nostres germans i germanes, pobles, nacions, estats, humanitat, països en vies de desenvolupament i països de l'opulència, a tots en definitiva, a conèixer les "insondables riqueses de Crist" 72, perquè aquestes són per a tothom i constitueixen el bé de cada u.

29. L'actitud missionera

En aquesta unió la missió de la qual decideix sobretot Crist mateix, els cristians han de descobrir el que els uneix abans i tot es realitzi la seva plena comunió. Es tracta de la unió apostòlica i missionera, missionera i apostòlica. Gràcies en aquesta unió podem acostar-nos plegats al magnífic patrimoni de l'esperit humà, que s'ha manifestat en totes les religions com diu la Declaració del Concili Vaticà II Nostra Aetate 73. Gràcies a ella ens acostem igualment a totes les criatures, a totes les concepcions ideològiques, a tots els homes de bona voluntat. Ens hi acostem amb aquella estimació, respecte i discerniment que, des dels temps dels Apòstols, distingia l'actitud missionera i del missioner. N'hi ha prou amb recordar Sant Pau i, per exemple, el seu discurs a l'Areòpag d'Atenes. 74. L'actitud missionera comença sempre amb un sentiment de profunda estimació davant d'allò que "hi havia en l'home", 75 pel que ell mateix, en l'íntim del seu esperit, ha elaborat respecte als problemes més profunds i importants, es tracta de respecte per tot allò que en ell ha obrat l'esperit, "que bufa on vol". 76. La missió no és mai una destrucció, sinó una purificació i una nova construcció malgrat que a la pràctica no sempre hi ha hagut una plena correspondència amb un ideal tan enlairat. La conversió que n'ha de sorgir, sabem prou que és obra de la gràcia, en la qual l'home s'ha de trobar plenament a si mateix.

30. La llibertat religiosa

Per això l'Església del nostre temps dona tanta importància a tot el que el Concili Vaticà II ha exposat en la Declaració sobre la Llibertat Religiosa, 77 tant a la primera com a la segona part del document. Sentim profundament el caràcter imperiós de la veritat que Déu ens ha revelat. Advertim en particular l'alt sentit de responsabilitat davant d'aquesta veritat. L'Església, per institució de Crist, n'és guardiana i mestra, i està precisament dotada d'una assistència singular de l'esperit Sant per a que pugui custodiar-la fidelment i ensenyar-la en la seva integritat més exacta. 78 Complint aquesta missió mirem Crist mateix, que és el primer evangelitzador 79 i mirem també els Apòstols Màrtirs i Confessors. La Declaració sobre la Llibertat Religiosa ens mostra de manera convincent com Crist i, després els seus Apòstols, en anunciar la veritat que no prové dels homes sinó de Déu ("la meua doctrina no és meua, sinó del qui m'ha enviat", 80 o sigui, del Pare),

benestar des del començament...

mulletton

per a la higiene del cos i de la llar

BOLQUERS ("Pañales")
CEL·LULOSA QUIRÚRGICA
COMPRESSES
TOVALLONS
PAPER HIGIÈNIC

